

любов
тайна
интрига

**Валерия
Вербинина**

Лейди и самотният стрелец

ВАЛЕРИЯ ВЕРБИНИНА
ЛЕЙДИ И САМОТНИЯТ
СТРЕЛЕЦ

Превод: Ася Петрова

chitanka.info

На Амалия — таен агент на руския император — ѝ се налага да усвои няколко правила, когато се оказва в Дивия Запад. Първо, на красива девойка при никакви обстоятелства не е разрешено да си губи ума. Второ — не трябва да се доверява на влаковете — прекалено често ги ограбват. Трето — с никого не трябва да си прекалено откровен, особено ако искаш пръв да откриеш огромно богатство. И *най-важното* — при никакви обстоятелства не трябва да се караш с Били, с прякор Куршума, той никога не пропуска.

**ЧАСТ I.
НЕ СТРЕЛЯЙТЕ В ПИАНИСТА**

1.

Обзалагам се, че на нито един разказвач не му се е налагало да започва разказа си в толкова неудобно положение. Вратът ми беше обхванат от въжена примка, ръцете ми бяха вързани на гърба, а с крайчеца на пръстите на краката си с всички сили се мъчех да се удържа на върха на хлъзгав сив камък, явно непредназначен за балетни упражнения. Другият край на въжето беше прехвърлен през клон с дебелината примерно на талията на някоя сенаторска жена, несклонна да се мори с глад. Струва ми се, че даже на този клон да бяха окачили още десетина нещастници като мен, пак нямаше да се счупи, и вече мислено виждах приветливо трепкащи с крила ангели, готови да ме съпровождат до там, откъдето никой не се е връщал. Някак си ми се удаваше все още да пазя равновесие на този трижди проклет камък, но чувствах как примката все по-силно се затяга на гърлото ми и отчаяно се мъчех да си поема въздух. Отстрани, вероятно, това може да е изглеждало смешно и моите палачи изобщо не криеха, че се забавляват от все сърце. Жалко, че не можех да се посмея с тях.

А ми се струваше, че всичко започва така добре!

Пристигнах в Ларедо скоро след Нова година. Ларедо е забутано тексаско градче, разположено точно на мексиканската граница. Мексико е съвсем наблизо и затова в града винаги има сума ти народ, питаещ слабост да се мести от място на място, като например: измамници, най-различни бандити, крадци и прекупвачи на крадено, конекрадци и други мили хора. Няма само сутеньори и то само защото монополът над местните курви отдавна вече принадлежи на някой си Игнасио Санчес. Той се явява собственик на три игрални къщи и на най-добрия бардак в целия щат Тексас — образцово заведение, чиято слава се носи от Източното до Западното крайбрежие, без да подминава даже и Аляска на север. Освен курвите, Санчес издържа още местната полиция, съдията, кмета и собствения си син Франсиско, който му излиза по-скъпо от всички останали, взети заедно. Думата на сенyor Санчес е закон и благодарение на него Ларедо се счита за територия, свободна от глупавите условности на всички други закони.

Към престъпниците сеньор Санчес се отнася снизходително и рядко ги издава, така че не един бандит, успял навреме да се прехвърли през река Рио Гранде на мексиканска територия, дължи живота си на собственика на бардака. Всичко това само го бях чувал и сега бях решил, че е дошло време ние двамата с него да се запознаем лично.

Между другото, още не съм ви се представил — Риджуей Стил, на вашите услуги. Едва ли сте чели за мен по вестниците — не фигурирам нито в светската хроника, нито в обявленията „Издирва се“. Доколкото схващам, с нищо не съм известен. Занаятът ми е тих, може да се каже, почтен: аз съм професионален играч на покер, фараон, монте, както и на всичко, каквото душа поиска, и с това се прехранвам. Нямам дом, нито пък семейство, но за добро ли е — не знам. Родом съм от слънчева Калифорния, но постоянно се местя насам-натам. Случи се така, че пътят ме доведе в Ларедо и, привлечен от мълвата за това градче и царящата в него свобода, реших да се позадържа и да се поогледам. Нямах никаква особена работа в него, нито пък можех да имам.

Бавно яздех по главната улица, бутнал шапка назад, и от нямане какво да правя зяпах минувачите. Времето беше обичайно за този край — някъде към 20 градуса. Сухата ситна пепел се стелеше под копитата на коня ми и усетих как ми липсва океана и неговата успокояваща лазурна шир. Градчето изглеждаше замряло. Забелязах превита на три старица с кожа като печена ябълка, две смугли чернокоси сеньорити (едната с изумително дълги ресници), кабалеро, който небрежно си пушеше пурата под някакъв навес, опрял се на подпорния стълб, и сакато момче без крака, което седеше в сянката край църквата с дървена чашка за монети и гледаше пред себе си с отчужден, горделив поглед, който никак не се връзваше със занаята му на просяк. Попитах го на испански кой е най-хубавия хотел в града. Момчето едва извърна глава към мен, но все пак отговори: най-добрият хотел, това е „Мулето и бурето“, намира се на същата улица след четири къщи. Дадох му монета, която изчезна между пръстите му толкова бързо, че даже се почудих дали не ми се е сторило, че току-що я държах в ръка. Поглеждайки в чашата на просяка, забелязах, че е празна.

— Добре — отроних небрежно, — а как е тука откъм комар?

Момчето потвърди това, което вече знаех: най-солидните игрални къщи принадлежат на Санчес и входът е отворен за всички, но

за реда следят строго и ако те хванат да мамиш или откажеш да си платиш загубата, може да имаш сериозни неприятности.

— Само че днес къщите едва ли ще отворят — каза момчето, гледайки ме изпод вежди.

— Това пък защо? — попитах аз.

Този път сакатият все пак благоволи да ме погледне в лицето.

— Вие приятел ли сте на сеньор Санчес?

— Дори не го познавам.

— Случи му се нещастие.

Застанах нащрек.

— Нещастие? Какво нещастие?

— Синът му Франсиско умря тази сутрин. Такива ми ти работи.

Не бих казал, че много се опечалих от тази смърт, но определено си помислих, че късметът ми работи, както обикновено. Моят ангел-хранител за пореден път ми показваше среден пръст.

— Много съжалявам — казах все пак.

От чисто приличие. Освен това, не се съмнявах, че в такива градчета като Ларедо всяка дума става известна на околните и незабавно се докладва на когото трябва. Не изключвах, че Санчес ще знае за моето пристигане още преди да се явя в хотела, и затова трябваше особено да внимавам как се изразявам.

— Представям си колко трябва да е неприятно... От какво умря?

Сакатият се подсмихна дяволито. Очите му блеснаха.

— Убиха го — кратко отвърна той. — Вкараха му куршум в корема, представяте ли си? Виеше като куче, докато издъхваше. Не искаше да умира, но все пак умря. Сеньор Санчес е богат човек, но даже той не можа да откупи от бога душата на сина си.

И отново се подсмихна. Честно казано, леко се стъписах.

— Изглежда, не си го обичал много — отбелязах.

— Има си хас — кратко отговори сакатият и в черните му очи като лунен лъч по острието на нож отново блесна неугасима ненавист. — Нали заради него се превърнах в това, което съм.

Погледнах към чукачетата, стърчащи вместо крака. Да, това момче определено имаше право да ненавижда човека, който му беше причинил това.

— Яздеше си коня — обясни моят събеседник, потрепервайки с цялото си тяло. Устата му жално се изкриви. — И премина направо

през мен. В пълен галоп.

После се усмихна се със зла, съвсем възрастна усмивка.

— А сега ще видя как го погребват. Хубаво е, че пукна!

Като всички страдащи хора, това дете и ненавиждаше болката си, и си я подхранваше. Последната дума беше произнесена с особено удоволствие.

— Мислех, че градът е собственост на Санчес — внимателно отбелязах аз. — Как е възможно да се случи такова нещо със сина му?

— А-а — провлачи момчето, — застреля го девойката, която докараха вчера.

Облях се в хладна пот и тъжно огледах жълтата от прах улица. Положително, този град ми се нравеше все по-малко и по-малко.

— И какво стана с нея?

— Нищо. Избяга — усмихна се сакатият. — Освен това рани портиера на бардака, пазача и маман Чавес. Толкова. Надявам се никога да не я хванат, че лошо ѝ се пише.

Разбрах, че говори за девойката, не за маман Чавес.

— Днес всички отиват при Санчес — продължи инвалидът, въртейки чашката си в ръце — да изразят съболезнования за смъртта на сина му. Даже бардакът е затворен, докато мине погребението на Франсиско.

Това вече наистина си беше сериозно. Извадих кърпа и изтрих челото си под шапката.

— Сигурно си струва да отида и аз, как мислиш?

Очите на момчето угаснаха. То се извърна с нарочно безразличие и каза:

— Правете, каквото искате, сеньор.

— Не се сърди, малкият, аз съм само гост в този град и с никого не искам да се карам. Как да намеря къщата на Санчес?

Просякът вдигна брадичка.

— Карайте направо по тази улица. Като видите свинята, продължете наляво. Домът на Санчес е единствената триетажна сграда в града.

— Да завия след свинята? — озадачено попитах аз, като реших, че съм забравил испански.

— Да, тя винаги лежи на едно и също място.

Пуснах още една монета в дланта му, поблагодарих му за сведенията и поех към „Мулето и бурето“. Това беше простичко здание на два етажа с наклонен покрив. Вътре девойка с небрежно забодени кичури коса метеше пода, като повече вдигаше прах, отколкото чистеше. Зад бара стоеше стопанинът. Само видът на яките му юмруци, с които се опираше на тезгяха, можеше да усмири четворка побеснели коне. На масата до прозореца няколко души играеха монте и, докато минавах край тях, забелязах с крайчеца на очите си, че поне двама от тях играят нечестно.

— Гринго? — изхриптя собственикът и недружелюбно ме огледа от главата до петите.

Изобразих усмивка.

— Момчето при църквата каза, че вашият хотел е най-хубав.

— Племенник ми е — лицето му значително се отпусна и тази фраза прозвуча по-меко от предишната. — Добре, върви след мен. Коня го остави на Пепе, той ще се погрижи за него. Задълго ли си в нашия град?

— Както дойде.

След като заплатих за два дни напред, отидох в стаята си, седнах на кревата, хвърлих чантата си на стола и се огледах. Бедно, но горедолу чисто. Вярно, чаршафите не бяха първа свежест, но едва ли в Ларедо обръщат внимание на такива дреболии. На вратата тихо се подраска и след миг на прага се показа същата разчорлена девойка, която вече видях с метла в ръце. Тя приседна, мило се усмихна и ми подаде стомна с вода.

— Няма ли сеньорът да пожелае още нещо?

Въпросът беше дяволски двусмислен. Сеньорът би искал сума ти неща. Например, да се окаже някъде другаде, където игралните къщи са отворени и траурът не се съблюдава толкова строго. Но любопитството приканваше сеньора да остане.

— Разкажете ми за сина на Санчес.

Тя подсмръкна, плюсна се на стола (от който вече бях успял да махна чантата си) и започна да хлипа, повтаряйки: ах, Франсиско... Такъв красавец, така учтив, така... така мъртъв! И като си помислиш само, че го бастиса някаква си уличница, която пукната пара не струва. Впрочем, сеньор Санчес дал за нея цели 350 долара, но как е посмяла тя да убие Франсиско, който и муха не е обидил през живота си?

Такива като нея позорят целия женски род и Еухения (феята на метлата се казваше именно така) искрено се надява, че жива ще я одерат, когато я хванат.

Аз си помислих, че би било най-малкото неразумно да одереш кожата на дама, която струва колкото неголяма къща, и то с градина, но запазих мислите си за себе си.

— А сеньор Санчес вкъщи ли е сега?

— Да — оживи се Еухения, — тук наблизо е, като стигнеш до свинята и завиваш...

В този град човек решително никъде не можеше да се дене от тази направо мистическа свиня. Поблагодарих на Еухения, връчих ѝ монета и ѝ намекнах, че бих искал да остана сам.

Девојката си тръгна, както ми се стори, неохотно. Измих си лицето и ръцете и за пореден път се запитах какво търся в това градче. Но, в края на краищата, то не беше с нищо по-добро или по-лошо от другите, и обитателите му положително имаха пари, които мечтаят да загубят на карти — ако не днес, то утре със сигурност. Освен това вече бях заплатил за два дни.

Тъй като не измислих нищо особено, поръчах да ми донесат храна в стаята, хапнах и реших да се разходя. Сенките се бяха удължили и появяваше вечерна прохлада. Народът се беше изсипал на улицата, бъррейки си неуморно чисто по мексикански. Извървах поне триста крачки, но не забелязах никаква свиня. Същото се случи след още триста крачки: стигнах до оградата на гробищата и трябваше да се върна. Слънцето залязваше зад хоризонта и не беше нито жълто, нито червено, нито златно, а бяло, сухо и неласкаво. И от това слънце върху мен връхлетя конник.

Едва успях да се отдръпна към стената. Конникът беше прашен, уморен и мрачен, както и конят му. Изглеждаше на около шестнадесет години, ако не и на по-малко, изгорелите му от слънцето коси се спускаха от шапката върху очите. На врата му беше завързано контешко шалче в люляков цвят, на кръста му стърчаха два револвера. Той докосна леко инкрустираната със седеф ръкохватка на десния от тях, когато налетя върху мен, и това движение никак не ми хареса. Твърде уверено беше.

— Ти, мистър, такова... гледай къде вървиш — неприязнено промълви конникът с гърлен момчешки глас.

След като ме отгледа от главата до петите, той продължи. От погледа му у мен остана неприятен привкус и си помислих, че остарявам, щом всеки сополанко с колт „Гръмовержец“ 45-и калибър си позволява да ме закача. Но нямаше какво да се направи. Той замина, а аз отново се отправих в търсене на прословутата грухтяща твар.

От един старец, който мина край мен и в чиято долна челюст имаше не повече от три зъба, разбрах, че свинята е болна и затова не лежи на обичайното си място. Сега разбирам, че това е било знак — знак по-скоро да се махам от града, докато все още имам време и докато нещата не са се объркали. Но тогава не го разбрах и, вместо това, получавайки по-човешки обяснения как да стигна до дома на властелина на курвите, закрачих към него като внимателно заобикалях купчините гниещ боклук, които се валяха по пътя.

2.

Домът на Санчес действително беше на три етажа. Всъщност, това не беше къща, а цял палат — бял, хармоничен и строен. Този стил, струва ми се, се нарича колониален, но все едно — странно беше да видиш такова здание след паянтовите коптори и простите постройки, запълващи улиците на Ларедо. Пред къщата, сякаш като часовой (или девици от кордебалет — зависи кое сравнение е повече по вкуса Ви), се бяха подредили палми и още някакви дървета, хвърлящи върху фасадата дантелена сянка. Всичко това изглеждаше доста впечатляващо, но, да си призная, в облика на палата се усещаше някакъв скъп курвенски привкус. От него лъхаше на пари, при това на големи пари. Реших, че сеньор Санчес си разбира от работата. И то много добре.

Смуглите слуги бяха с тъжни лица, съответстващи на изискванията на момента. Разни хора влизаха и излизаха от къщата и реших, че няма причина и аз да не се отбия. Вътре миришеше на пот, прах и скръб. Мебелите, доколкото забелязах, се мъчеха да заслепят с разкош а-ла Second Empire^[1], но обстановката общо взето неизбежно навеждаше на мисълта за бардак, само че скъп. Ще ме наречете циник и ще бъдете прави. Затова пък циникът вижда нещата, а не техните маски, и за него спасителните воали на лицемерието нищо не значат. Колкото повече Санчес се мъчеше чрез богатството си да се разграничи от занаята си, толкова повече той напомняше за себе си: крещящата дамаска на столовете, креслата и диваните беше безвкусна, а изобилието от огледала навяваше тъга.

Мъжът, който се качваше на стълбата преди мен, свали шапка, а аз, опомняйки се, последвах примера му. Накрая влязохме в стая, където в ковчег лежеше покойникът. Никога преди не ми се беше случвало да видя толкова ридаещи курви закуп и направо се втрещих. Имаше не по-малко от дузина и те многогласно нареждаха, спомняйки си добродетелите на Франсиско, щедростта на Франсиско, колко бил страстен Франсиско и Бог знае още какво. Двама монаси неистово се молеха на колене като мърдаха с устни, трети влезе след мен и се

присъедини към тях. Погледнах Франсиско: прословутият красавец, когото така хвалеше Еухения, беше тлъст, космат и кривокрак младеж със сплескан нос и издадени устни. Всъщност, известно е, че ако имаш пари, може да имаш две гърбици и три очи и със сигурност много хора ще те намират за неотразим. На лицето на покойника беше застинало страдание, но и това не то правеше по-приемлив за мен. Не ми харесваше мъртъв и, уверен съм, нямаше да ми хареса и жив. Можех да си представя целия му живот: жени, пиене, солени шегички, които със сигурност много са му харесвали, и пак жени. Мога да се хвана на бас, че винаги отчетливо е играл с малки залози, но ако му се е случило да загуби, е избухвал и със замах е хвърлял картите на масата. Най-вероятно е бил донякъде суеверен, говорел е надменно, като истински господар на живота, а като се е напиел, първата му работа е била да извади нож и да заплашва да заколи всеки, който, както му се е струвало, се е опитвал да го закача. Над главата му се виеха две тлъсти мухи.

Малко по-настрани от ковчегата стоеше малък човечец с побеляла вълниста грива до раменете, с умно, живо лице и осанка на крал. Имаше далечна прилика с Франсиско и разбрах, че това е баща му — Игнасио Санчес. Приближих се към него, промърморих няколко утешителни думи като всички останалите посетители и побързах да се върна под сянката на дантелените палми. Когато си тръгнах, една от присъстващите девиси хвана ръката на убития и започна да я покрива с целувки, а друга започна да си бие главата в ковчегата, като при това се опитваше да не си нарани лицето и да си запази грима. Ясна работа: мъката си е мъка, но утре щеше да ѝ се наложи да работи, така че по-добре беше да не се увлича.

Разходих се из града, намерих игралните къщи, запомних къде се намират, върнах се в хотела и заспах като заклан. На сутринта Франсиско беше погребан с голяма помпозност, но аз не присъствах. Не обичам погребенията и ще отида само на това, което не мога да пропусна, т.е., на собственото си. Макар че и него бих го отстъпил на някой друг, при това напълно безплатно.

Еухения, като разбра, че не съм удостоил с присъствието си едно толкова вълнуващо събитие, се развълнува и започна с писклив глас да ми разказва всички подробности: какво казал падрето, колко сълзи е отронил безутешният баща, как е ридала Мини (момичето с

червените коси, което вчера целуваше ръката на покойника), и т.н. Тя разказваше надълго и широко, а аз само кимах и благожелателно се усмихвах. Девойката вероятно смяташе, че Франсиско е нещо като престолонаследник и ако бях започнал да я убеждавам, че на света има хора (и градове) доста по-прилични от тукашните, сигурно щеше са ми се нахвърли с негодувание.

През този ден отначало спечелих в игралната къща седемстотин долара и настроението ми доста се подобри. Но после загубих хиляда и петдесет и станах от стола доста поолекнал. Реших, че стига за днес. Но още не беше много късно и не исках да се прибирам с празни джобове. Впрочем, у мене имаше още една вещ, на която до този момент не придавах особено значение, и ми се искаше да я покажа на Санчес. Затова попитах може ли да го видя.

— Може — последва отговорът, — само си оставете револвера тук.

Дадох си колта на охранителя, след което той бързо ме претърси, за да се убеди, че нямам друго оръжие. Санчес седеше в малък кабинет и пушеше лула, голям бледен молец пърхаше около лампата. Човекът, загубил сина си, вдигна очи към мен.

— А, сенyor Стил! Какво желаете?

Ето, вече знаеше името ми...

— Гледах как играете — продължаваше Санчес. — Оставихте при мен доста голяма сума, като при това се държахте безупречно. Някои джентълмени, да ви кажа, никак не обичат да се разделят с парите си.

— Струва ми се, аз даже познавам някои от тях — отбелязах аз.

— Ето, виждате ли! — той се засмя и тръсна глава. — И така, какво мога да направя за Вас, сенyor?

— Бих искал да знам — попитах аз — колко може да струва това нещо?

Той взе това, което му подадох, и го разгледа с любопитство.

— Искате пари, като оставите това в залог?

— Да. Разбирате ли, загубих повече, отколкото трябва, но ми се иска да продължа да играя.

— Откъде го имате?

— Спечелих го на карти от един човек в Париж^[2].

— Един човек? — той поцъка с език и се настани по-удобно в креслото. — И какъв беше залогът?

— Петдесет долара, струва ми се.

Санчес сви рамене и ми протегна обратно предмета — камъче с грапави ръбове, приличащо на мътен кварц.

— Много съжалявам, сеньор — лъчезарно се усмихна той, — но не струва и пет долара. Това е кристал.

Собственикът на къщата ме гледаше със своите непроницаеми черни очи, пускайки кълба дим, и аз, чувствайки се като последен глупак, се ядосах на себе си.

— Значи, камъкът...

— Да. Не струва нищо, сеньор. Съжалявам, но не мога да ви дам пари.

— Какво пък — казах аз, изправяйки се, — може да е за добро.

И все пак бях ядосан. Момъкът, който загуби камъка, ми се кълнеше едва ли не в гроба си, че това е диамант. Взех си тъпия кристал, поклоних се на Санчес и си излязох.

Беше още светло и лесно стигнах до „Мулето и бурето“. Пиеше ми се и стопанинът ми наля уиски, което беше топло и противно на вкус. В ъгъла компания измамници обираше на карти някакъв дръвник, докарал в Ларедо черда говеда за продан, които на свой ред сигурно беше откраднал отнякъде. Всичко си вървеше по реда: едни крадци мамеха други. Измамниците методично обираха дръвника, а той даже не се съпротивляваше. Има моменти, когато човешката глупост предизвиква отвращение, и аз се обърнах с гръб към играещите.

„Добре де — помислих си, — в края на краищата, ставката беше само 10 долара. Няма за какво толкова да съжалявам.“

Барът беше претъпкан. Хората пиеха, караха се, смееха се и пак пиеха. За реда зорко следяха собственикът и един бияч без палец на лявата ръка.

Вратите са разтвориха и влезе нов човек. Беше красив млад кабалеро, но с твърдо и решително лице. На кръста му имаше револвер и той го намести, докато заставаше на вратата. Такова начало не ми хареса и незабележимо поставих чашата на тезгяха. Но опасенията ми не се оправдаха: юношата само плесна три пъти с ръце и се провикна:

— Внимавайте всички!

Посетителите се умълчаха, не толкова от почитителност, колкото от удивление, че някой е посмял да ги прекъсне. За миг си помислих, че на някого тази нощ спешно ще му се наложи да прекоси Рио Гранде, спасявайки се от потеря.

— Знаете — започна юношата — каква беда сполетя сеньор Санчес.

Всички издадоха нещо като утвърдително мучене.

— Също така знаете, че сеньор Санчес не е човек, който е склонен да преглътне такава обида просто така.

Викове:

— Да, да!

— Много от вас — продължи кабалерото, святкайки с очи, — са му по нещичко задължени...

— Вярно... — последва хор от гласове.

— А някои са му задължени даже за всичко, което имат!

Хилене, одобрителни викове... Собственикът с вид на планина тревожно се раздвижи зад тезгяха. Пепе, на когото му липсваше един пръст, гледаше пред себе си с безучастен поглед.

— Но сеньор Санчес няма намерение да напомня на никого за своите благодеяния. Каквото е направил, направил го е и точка! Все пак, той се надява, че няма да го изоставите в беда.

— А как можем да му помогнем? — попита един дребосък с мръсна превръзка на лявото око. Познах го — навремето участваше в една банда, която крадеше добитък.

— Ето защо — провикна се кабалерото, без да обръща внимание на въпроса, — сеньор Санчес ми поръча да обявя, че е определил награда от петстотин долара за този, който затрие момичето, което уби нашия Франсиско.

Под тавана, смесвайки се с кълбата вонящ цигарен дим, надвисна зашеметено мълчание. Болшинството от присъстващите беше готово да заколи родната си майка, а заедно с нея и баща си, сестра си, брат си, жена си, децата си и любимото си куче за къде по-скромна сума.

— Петстотин долара? — недоверчиво попита едноокият крадец на добитък.

— Петстотин! — потвърди кабалерото, като зазвънтя с шпори и склони глава. — Ще ги плати по всяко време, но... трябва да му

представите доказателства. А тъй като сеньор Санчес мечтае да види момичето живо, за да може лично да се разправи с нея, то в безграничната си щедрост той дава седемстотин долара, ако е жива, и петстотин — ако е мъртва.

— Чудо голямо! — изсумтя някой. — Няма да е много трудно да я докарам жива.

— И двеста долара не се намират под път и над път — съгласи се с него съседът му.

— Надявам се, че няма да се откажеш от думите си, Голям Доминго! — откликна вестносецът на вратата на думите на първия. — И така — седемстотин долара за живата убийца, петстотин — за главата ѝ. Но това не е всичко!

Едрият собственик избърса потта си.

— Седемстотин долара... — промърмори той мечтателно. — С такива пари мога да отворя още един бар...

Той завъздиша, докато бършеше чашите със салфетка. Пепе неотклонно гледаше човека на вратата.

— Хората, които я докараха, със сигурност са ѝ били съучастници. Те са трима: двама мъже и една жена. Когато убиха Франсиско, те избягаха — кабалерото направи пауза като опитен водещ на аукцион преди да обяви главния лот — нощно гърне на вдовстваща кралица с неопровержими доказателства за това, че тя го е ползвала. — Сеньор Санчес обещава двеста долара за всеки от тях, жив или мъртъв, без значение. Жената се казва Роза, на четиридесет години е, единият мъж се казва Педро. Съдружникът им е гринго с белег на шията. Всичко останало можете да разузнаете сами, ако искате да заработите тези пари.

— Стой, ами че аз ги видях! — провикна се някой. — Така препускаха, че си мислех, че жалката им каруца всеки момент ще се разпадне.

Тълпата се развълнува, обсипвайки щастливеца с въпроси, но той веднага се затвори в себе си и с хитър вид започна да отрича. Аз пъгнах ръце в джобовете си и те сами се свиха в юмруци.

— Това е всичко! — обяви вестносецът. — И така — седемстотин долара за момичето живо! Облечена е с тъмен костюм за езда и червена куртка. Има бяла кожа и косите ѝ са бели, така че бързо

ще я откриете. По нашия край такива няма. Петстотин долара за главата ѝ! По двеста за съучастниците ѝ!

— Да живее сеньор Санчес! — прогърмя някакъв пияница.

Всички изведнъж се разшумяха. Картоиграчите хвърлиха картите, веселящите — пиенето. Лицата станаха тайнствени, разговорите — приглушени. Зад ниските чела се въртеше само една мисъл: за какво ще употребя тези седемстотин долара? А ако ми провърви, даже и почти два пъти по толкова...

Кабалерото си замина. Аз почувствах настояща необходимост, както се изразяват в евтините романи, да глътна нещо и с помощта на собственика и един сребърен долар осъществих намерението си. Някой от посетителите на бара замислено правеше някакви сложни разчети на пръсти, друг извади стара омазана карта на Тексас и започна да плъзга по нея мръсен нокът, премисляйки къде може да се е скрила бегълката. Трима или четирима мъже бързо се разплатиха и напуснаха бара.

От изпитото уиски леко ми се маеше главата и излязох на чист въздух. Покрай мен се промъкна една котка, която ме стресна. Опипах си джоба и се убедих, че колтът ми все така си е у мен. Сутринта в покрайнините на града бяха намерили застрелян някакъв гринго и аз знаех, че улиците на Ларедо съвсем не са безопасни през нощта.

Около църквата се тъмнееше нисък силует, който тихо напяваше монотонна песен. Познах сакатото момче. Щом ме забеляза, то се изпъна и застана нащрек, но като разбра кой съм, се успокои.

— Нямаш ли семейство? — попитах аз. — По това време едва ли някой ще ти даде милостиня.

Той въздъхна.

— Брат ми трябва да дойде и да ме отнесе вкъщи. Но сигурно пак се е напил в „Мулето“.

Момчето говореше без никаква злоба, сякаш просто констатираше, че животът е такъв, и след малко попита:

— Човекът на Санчес обикаля кръчмите. Те какво, обявили са награда за онова момиче?

Не ми се искаше да го лъжа и му казах:

— Да.

— Много ли?

— Седемстотин долара.

— Никой няма да получи тези пари.

— Откъде знаеш?

Той въздъхна и се извърна.

— Надявам се, че така ще стане.

— Добро момче си, амиго — казах аз и го потупах по главата.

— Казвам се Диего.

— Лека нощ, Диего.

Към него се приближи куче, малък светъл къдрав помияр на кафяви петна. Той го погали, то го близна по ръката и легна до него.

Замаяната ми глава окончателно се избистри и се отправих към хотела. В бара, както и преди, дима можеше с нож да го режеш. Качих се в стаята си.

Вероятно се бях отпуснал, а не биваше да го правя. Изведнъж в сумрака някаква сянка се хвърли към мен. Сграбчих колта, но в този момент пред очите ми се спусна мрак и потънах в пълна мъгла.

[1] В стил Втората Империя (фр.) — Б.а. ↑

[2] Град в щата Тексас, на север от Сан Антонио. — Б.а. ↑

3.

Когато се опомних, установих едновременно две неща — първо, че още съм жив, и второ, че много ме смъдят бузите. Някой методично ме шамаросваше, но кой именно, не можех да видя — всичко ми плуваше като в мъгла.

Тръснах глава и се размърдах, опитвайки се да сграбча за гърлото този, който така усърдно ми удряше плесници, които (бях съвършено сигурен) с нищо не бях заслужил. В този момент направих и трето откритие, а именно че ръцете ми са вързани на гърба, и се досетих, че най-лошото тепърва предстои.

— Стига! — заповяда нечий до болка познат глас. — Дойде на себе си.

Когато мъглата ми се разсея, установих, че седя на стол в някаква стая, която определено не беше тази, в която възнамерявах да прекарам нощта, прегърнал възглавницата. Рамката на прозореца обхващаше като картина късче тъмно небе със звезди и неясен силует на дърво. Но в този момент мен най-вече ме интересуваха хората.

Бяха трима: първият — кабалерото-глашатай от бара, чието име не знаех, вторият — човек с неприятно лице и хищна усмивка, която откриваше остри пожълтели зъби, и третият — с кралска осанка, удобно разположен в креслото срещу мен — Игнасио Санчес. Естествено.

Помислих си какво мога да им направя с вързани ръце и тъжно констатирах, че нищо или почти нищо. Санчес не беше въоръжен, но другите двама имаха револвери и ножове с внушителни размери. Все пак, там, където човек не може да се измъкне със сила, често помага хитростта...

Опомних се и си казах, че все едно, ще им се изплъзна, каквото и да става. В живота си съм попадал в много промеждия и винаги съм се измъквал. Възможно е още да не съм изчерпал докрай кредита си на късмет. Един човек някога ми каза, че принадлежа към онази категория хора, които никога не се предават. Той ми го каза почти с обида, а аз го приех като комплимент.

— Е, амиго — каза Санчес с бащинска усмивка, — как се чувстваш?

— Прекрасно — отговорих му аз. — Нападнаха ме от засада, зашеметиха ме и ме вързаха. Цял живот мечтая за това, амиго.

Думите ми не му харесаха и той веднага престана да се усмихва.

— Тия гринговци са такива заплеси — каза от вратата човекът с неприятното лице.

— Все попадат в някакви неприятности — подхвана и юношата от бара.

— Според мен, ти си се объркал, приятелю — отвърнах му аз. — Готов съм да допусна, че в тъмното може да си ме взел за русокоса девойка, за да изкараш седемстотин долара, но сега е малко по-светло и трябва да ти кажа, че номерът ти няма да мине.

Санчес звънко се разсмя и се тупна с ръце по бедрата.

— Ох, този сеньор Стил! — проговори той през смях — Добре ти отвърна, а, Федерико?

— Шегаджия! — измрънка стражът на вратата.

— За късмет си вързан, амиго! — каза Федерико през зъби. Явно напълно му липсваше чувство за хумор.

— Не, точно това ми е проблемът! — отзовах се аз, незабележимо мърдайки ръце зад гърба си, за да охлабя въжетото.

Фредерико искаше да каже още нещо, но Санчес го спря с властен жест:

— Достатъчно! Да поговорим за работа, сеньор Стил.

— Нямам никаква работа с вас! — отвърнах аз.

— Сега имате.

Той извади от джоба си същото това парче кристал, което му бях показал преди час. Да питам как камъкът от моя сюртук се е озовал у него очевидно беше излишно.

— Откъде взехте този диамант, сеньор Стил?

Дори и да усетих в този момент огромно като скала разочарование, то на лицето ми не се отрази нищо. Поне така ми се искаше да вярвам.

— Аз пък мислех, че е кристал — отбелязах.

— Грешите, сеньор. Това е диамант.

— Наистина ли? — отроних безразлично.

— Да, и вие ще ми кажете откъде сте го взел.

Усмихнах се.

— Нали вече ви казах. Да не би от старост да сте започнали да забравяте?

Очите на Санчес се присвиха. Федерико неспокойно се размърда. Разбира се, трябваше да бъда по-сдържан, но нищо не можех да направя: беше по-силно от мен.

— Сеньор Стил — вежливо каза повелителят на курвите, — на никого не позволявам да ми говори с такъв тон.

— В свободна страна сме — озъбих се аз — и ще говоря, както намеря за добре.

— Забравяте — все така вежливо ми отвърна Санчес, — че свободата на един свършва там, където започва свободата на друг.

Той кимна на типа на вратата:

— Лопес! Научи нашия приятел как трябва да говори с по-възрастните...

След няколко мига (или, може би, даже минути) се съвземах вече на пода. В устата ми имаше кръв, изплюх я.

— Сложи го на стола. Не искам да изпоцапа тук.

Федерико и Лопес ме помъкнаха към стола и ме стовариха върху него като чувал с нещо непотребно. Представях си всички мъчения, на които бих ги подложил, щом се освободя, но нито едно не ми се струваше достатъчна разплата за това, което ми причиниха.

— Сеньор Стил — каза уморено Санчес, — вие сте умен човек.

— Но не колкото вас.

— Ето, виждате ли — той сви закръглените си полегати рамене.

— И така, да се върнем към нашия прекрасен диамант с големина на орех. Откъде го взехте?

— Вече ви казах, спечелих го на карти.

— От един страшен гринго с черна брада, нали?

В главата ми шумеше и тъпо се втренчих в него, без да разбирам какво, по дяволите, има предвид.

— Нямаше брада — изплюх накрая аз.

— Може би си струва да се заема с него, сеньор? — предложи човекът с тежката ръка, който се казваше Лопес.

— Сеньор Стил — каза сурово Санчес, — не мислех, че ще започнете да ми разказвате приказки, като разчитате, че ще им

повярвам. Нали и двамата с вас прекрасно знаем откъде е този камък...
— той щракна с пръсти — 16 ноември 1880 година...

Той взе да се върти на мястото си. Аз мълчах.

— Упорит човек — въздъхна Санчес.

— Какво общо има ноември? — попитах аз.

— Не се правете на глупак, сеньор! — сурово отрони той. — На 16 ноември миналата година беше ограбен влак. В един от вагоните беше превозван особено важен товар — партия нешлифовани диаманти. Покрай тази работа се вдигна голям шум. О, много голям!

И аз наистина си спомних, че бях чел нещо за този грабеж във вестниците.

— Беше проведено щателно разследване, но без резултат. Диамантите все едно в земята потънаха.

Санчес се обърна към Федерико:

— Според теб, амиго, колко ли може да са стрували?

Неприятният тип замига, смутено обмисляйки въпроса. Струваше ми се, че още малко и ще чуя как му скърцат мозъчните гънки. Ясно беше, че днес вижда диамант за пръв път в живота си.

— Две хиляди долара? — срамежливо предположи той в пристъп на вдъхновение.

— Глупак — снизходително подхвърли Санчес. — Много повече. Може би, сто хиляди долара. Може би даже милион.

— Madre de Dios!^[1] — ахна Федерико и за всеки случай се прекръсти.

Трябва да ви кажа, че изобщо не го осъждах за този жест.

— В крайна сметка — измърка Санчес, мечтателно шавайки скръстените на корема си пръсти, — всичките ги гръмнаха. Имам предвид бандитите, естествено. Но у никой от тях не намериха камъните.

— Защото са ги скрили? — съобразих аз.

— Ето, виждате ли, амиго — разцъфна Санчес. — Защо се опъвате? Нали разбирате, че в нашата страна диамантите са твърде редки, а с такава големина още повече. Така че аз събрах две и две и реших: вие трябва да знаете нещо за това съкровище. Или за скривалището му, ако така предпочитате.

Той направи значителна пауза. Федерико облизваше устни с крайчеца на езика си и смутено си почесваше носа. От симпатичен,

предразполагащ към себе си момък се беше превърнал в долна, противна твар. Ето какви чудеса прави с хората само споменаването на големи пари.

— И затова ли пратихте вашите хора? — горчиво попитах аз.

Само като си помисля, че ако сам не се бях натикал при Санчес с тоя проклет камък, всичко това нямаше да ми се случи!

— Не бях сигурен, че ще пожелаете да разговаряте с мен — дипломатично отвърна Санчес.

Хубав отговор, няма що.

— Аз и досега не съм уверен има ли смисъл да говоря с вас — отговорих аз в същия стил.

Санчес въздъхна, изразявайки с целия си вид търпение, кротост и всеопрощение.

— Чуйте, сеньор... Аз съм скромен човек, уверявам Ви. Не като някои, които ще ви одерат кожата седем пъти и все ще им бъде малко. Дайте да се договорим. Знам, че вие знаете за скривалището, и вие знаете, че аз знам. Не ме интересува каква ви е връзката с грабителите и защо са ви се доверил; човек като вас има много възможности да разбере това, което му е нужно. Отведете ме в скривалището и ще си поделим диамантите поравно, честно и почтено.

Той се обърна към Лопес, който слушаше господаря си с недобра усмивка:

— Как мислиш, амиго, това добро предложение ли е?

— Най-доброто! — отзова се с готовност Лопес.

— Още повече — продължи Санчес, — готов съм да изкупя вашия дял на приемлива цена. Все пак диамантите, сеньор, не се продават така лесно! И ненапразно върху всички големи прекупвачи след този фамозен грабеж беше установено наблюдение. Впрочем, то не доведе до нищо. Докато парите са си пари. А сандъчето, за което говорим, струва много пари!

Почувствах, че почти бях успял да развържа въжето на ръцете си. Невероятно, но факт. Оставаше само да спечеля още мъничко време и имах всички шансове да се измъкна от дома на краля на курвите жив. Защото бях сигурен, че се намирам именно в неговия дом.

— Виждате ли, сеньор Санчес...

Доверително понижих глас. Той се наведе напред с живо заинтересовано изражение на лицето.

— Аз, разбира се, бих приел Вашето предложение...

— Това е много разумно, приятелю! — извика зарадвано той.

— Да, бих го приел. Даже въпреки това, че се опитахте да ме измамите от самото начало, че дойдохте в стаята ми, където не съм ви канил, и ме похитихте...

След тези мои думи лицето на Санчес потъмня, а аз продължих със същия тон:

— Разбира се, бих ви се доверил, амиго. Но в такъв случай бих бил пълен глупак!

И тук, скачайки на крака, със замах ударих краля на местните курви с чело в лицето. Счупеният му нос изхрущя гнусно и Санчес диво се разкрещя. Федерико се опита да извади револвера, но аз използвах Санчес като жив щит и ръката на кабалерото застина до кобура. Лопес ми се нахвърли с нож. Аз блъснах Санчес срещу него и се хвърлих към вратата.

Стълби, коридор, пак стълби...

— Дръжте го! — крещеше Санчес, бълвайки такива ужасни ругатни, че нямам смелост да ги възпроизведа тук.

Двама слуги ми се нахвърлиха. Отървах се от единия със забранен боксов номер, свалих втория с обикновен юмручен удар, но в този момент трети, който се беше промъкнал незабелязано зад мен, ме тресна с приклад на „Уинчестър“ по главата.

След това, навярно, дълго са ме ритали, но аз вече не чувствах нищо.

[1] Майко Божия! (исп.) — Б.а. ↑

4.

Довлякоха ме обратно в същата стаичка на последния етаж. Тъй като дълго не можех да се свестя, някой изтича за вода, с която ме заляха така, като че ли съм изхвърлена на брега русалка.

След това ми вързаха не само ръцете, но и краката. Федерико застана до мен с револвер в ръка и Санчес пак взе да иска да му разкрия къде се намира скривалището. Носът на бордейния магнат беше счупен и изобщо последният представляваше доста жалка гледка.

— Санчес — ухилих се аз, — защо са ти толкова пари? Жени имаш, къща имаш. Все едно, няма да можеш да изхарчиш милиони. А синчето ти пукна, на него пък съвсем не му трябва...

Санчес засъска като разярена котка. На устата му излезе пяна, той се хвърли към мен и започна да ме ритам. Беше слаб мъж и ударите, с които ме обсипа, бяха като плясване, с което снизходителна майка награждава прекалилото с белите си отроче.

— Не смей да говориш така за сина ми! — крещеше той. — Ще те убия! Копеле, гадина, гринго!

— Санчес, какви са тези думи? Нали сме партньори, забрави ли?

Нищо не беше забравил и спря да ме ритам. Беше се запъхтял, стовари се в креслото, но тъкмо тогава пак му потече кръв от носа, и повелителят на курвите пак започна да ругае. Измъкна от джоба си скъпа кърпичка и взе да си трие кръвта, но не му провървя: кърпичката беше предназначена за градските контета, а за рани, получени на бойното поле, беше съвсем безполезна. Впрочем, това можеше да се очаква: богатите много държат на кръвта си се стараят никога да не я проливат.

— Струва ми се, сеньор Стил, че не бях прав, когато се опитах да се разбера с вас с добро — изсъска Санчес, когато се успокои. — Вие не разбирате от добро отношение. Какво пък, ще наложи да действаме по друг начин. С вас или без вас, все едно ще намеря това скривалище.

— Глупак си ти, Санчес! Наистина ли още не си разбрал, че нищо не знам за никакво скривалище? Спечелих този камък в Париж

от един момък, който димеше като локомотив и пак от него смърдеше по-малко, отколкото от теб.

— Не се дърпай, амиго — поклати глава Санчес. Знам, че ти е известно къде са диамантите и ти ще ме заведеш при тях.

— В ада ще те заведе аз тебе. При твоето копеле! Тъкмо ще си правите компания!

— Да взема да го застрелям? — предложи Федерико, който не можеше да слуша как се надсмивам и оскърбявам господаря му.

— Не! Той знае това, което ни трябва. Спечелил бил диамантът на карти, ха! И ти искаш, амиго, да повярвам в тази детска приказка? Санчес не можеш да го измамиш така лесно.

Беше ми все едно. Казвах самата истина, но никой не ми вярваше. Толкова по-зле за тях.

След заплахите последваха уговаряния и увещавания. Санчес ту ме заплашваше да ме нареже на такива малки парчета, че даже ангелите в деня на Страшния съд да не могат да ги съберат, ту се кълнеше, че ще ме облагодетелства като роден син. Аз отговарях в смисъл че не искам да му бъда син за нищо на света. Това го ядоса. Откровено казано, не се и съмнявах, че накрая ще ме убият, но няха намерение заради това да пропусна последната си възможност да се поперча. От ярост Санчес излезе, а Лопес седна на стола и започна лениво да си играе с ножа си — ту го сгъваше, ту го разгъваше. Когато Санчес се върна, забелязах, че си е сменил ризата — предишната беше омазана с кръвта, която течеше от носа му.

— Разбери — почти жалостиво каза той, — ти си в ръцете ми, амиго. Този град е мой, аз го държа и никой няма да те потърси.

— А собственикът на хотела?

— Ти си му платил за два дни и след два дни си си заминал през нощта — обясни Санчес и разпери ръце, лицето му сияеше — Нещо обичайно по нашите места. Какви претенции може да има? Вещите ти също ги взехме. Разбери, амиго: мога да направя с теб всичко, което пожелаеш, и не се шегувам!

— Това ли казват твоите курви на клиентите си? — поинтересувах се аз невинно.

Санчес се вбеси и аз се уплаших, че пак ще му потече кръв от носа.

— Ще съжаляваш за това! — развика се той, пръскайки слюнка.

Какво пък... Както казваше един руски граф, когото бих на карти в Ню Орлийнс преди около две години, „две смърти няма, а от едната не можеш да избягаш“. След седмица графът се застреля, но никога не забравих думите му.

— Можеш да правиш с мен каквото искаш — казах аз безгрижно, — но все едно не мога да ти кажа нещо, което не знам.

— Ще видим... — заплашително отговори Санчес.

Отведе Лопес в ъгъла и нещо му прошепна, след което церемониално ми кимна и излезе.

Изведоха ме от къщата и ме сложиха върху някакво муле. Седем или осем конници ме бяха обкръжили плътно. Зазоряваше се и на пътя, свита на кълбо, лежеше гърмяща змия. Ние я подплашихме и тя бързо се разгъна и отдалечи.

Изминахме примерно половин миля и се озовахме извън града, в уединена горичка, където никой не можеше да ни види. В сърцето ми се прокрадна лошо предчувствие. Лопес ме смъкна от седлото, а Федерико услужливо му подаде намотано въже, което кой знае защо беше взел със себе си от къщата. Сега вече, разбира се, започвах да се досещам.

— Прости се с живота си, гринго — протичко каза Лопес, докато връзваше единия край на въжето за дървото.

Ужасно е ей така просто да те обесят... Държаха ме от двете страни, опитах се все пак да се измъкна, но получих само удар в бъбреците. Лопес даде знак да ме приближат към дървото.

— Ти омръзна на сеньор Санчес. На мен също. За последен път те питам: къде е скривалището?

За да не му доставя удоволствие, широко се усмихнах и го заплюх в лицето. Той спокойно избърза плюнката, която го беше улучила точно в окото, но видях, че скулите му побеляха въпреки загара по тях. Другите бандити застинаха в изумление. Очевидно, никой преди това не се беше осмелявал да се държи така с тях.

— Сбогом, гринго! — каза Лопес и примката се стегна на врата ми.

И ето ме сега, танцувам на самия край на хлъзгав камък, с всички сили се стремя да не падна от него, защото тогава примката ще се стегне докрай и животът на Риджудей Стил, едва достигнал до тридесет и седем години, ще свърши. Хората умират и на пет, и на

двадесет, и на четиридесет и пет, даже и на сто години, но статистиката е слабо утешение, когато става дума за такова неповторимо и талантливо същество като самия теб.

— Избирай — спокойно говореше Лопес сред смеха на приятелчетата си, — или ни казваш къде е скривалището с диамантите, или... Да приеме Господ грешната ти душа, защото тя на мен изобщо не ми трябва.

Той стоеше, скръстил ръце на гърдите си, и невъзмутимо ме наблюдаваше. Почувствах как въжето се поизпъгна и отметнах глава назад, но стана още по-зле, защото го обтегнах още повече. Да, замисълът да ме обесят си беше добър, въпреки че самият мен никак не ме устройваше. Може би щеше да е по-добре да призная, че съм готов да им кажа къде се намира това проклето съкровище и да им предложи да ги отведе до там? Защото, честно казано, вече се уморих от балетни стъпки на прага на смъртта.

— Мир вам! — прогърмя нечий мощен баритон зад дърветата и в този миг една тъмна фигура се отлепи от стъблото на палмата.

Беше монах. Може би един от тези, които се молеха край ковчега на Франсиско. Носеше расо и качулка на главата, изпод която светеха необикновено пронизващи очи.

Толкова се поразих от неочакваното му появяване, че едва не паднах от камъка. Но и бандитите никак не се зарадваха. Лопес се приближи към монаха.

— Падре, нямате работа тук — неприязнено каза той. — Вървете си и забравете какво сте видели.

— Амин! — възгласи монаха и се прекръсти. — Но със съжаление установявам, че наказвате грешника без последно причастие и обредите, предписани от нашата свята майка — църквата.

Той прекръсти Лопес, който машинално се склони в почтителен поклон.

— Нечестивци! Трябваше първо да го изповядате, все пак пред Бога човек трябва да се представи с чиста съвест.

— Ние и без това се мъчим да го изповядаме — с крива усмивка отвърна Лопес, — но той нещо се дърпа.

Докато говореше, направи крачка напред и избута монаха към храстите.

— Вървете си, падре, мястото ви не е тук.

— Какво пък — печално промълви монахът, — да се надяваме, че сте достойни за благодатта, която призовавам да се стовари върху вас.

— Каква благодат? — изсумтя някой от бандитите.

— Ето тази, поганци!

Две револверни дула намръщено надникнаха от ръцете на монаха. И изригнаха олово.

Лопес падна пръв с дупка в главата. Останалите явно толкова се шашнаха, че даже не разбраха какво става. Когато димът се разсея, видях, че всички бандити лежат убити на земята, а монахът невъзмутимо презарежда колтовете си, изваждайки шепя патрони изпод расото си.

От това зрелище забравих да внимавам, затова все пак паднах от камъка и заритах във въздуха. Всичко пред очите ми танцуваше и постепенно губеше очертания.

— Помо... — изхриптях, мятайки се между небето и земята като хвърчило.

Монахът вдигна револвер, прицели се и стреля. Куршумът скъса въжетото над главата ми и аз паднах на земята с част от примката на врата си. Не можех да я сваля, защото ръцете ми бяха вързани, но моят спасител я срязва с два удара на ножа си.

Първото, което казах, щом най-после свалих проклетото въже и успях да си поема дълбоко въздух, беше:

— Не знам кой сте вие, свети Отче, но ви дължа живота си.

Той ми хвърли кос поглед, скри оръжието си под расото и отметна качулка.

Пред мен стоеше човек приблизително на моята възраст, светлокос, със светли вежди и триъгълно, стесняващо се към брадичката лице, на което рязко се открояваше твърда строга уста. Очите му, както вече споменах, бяха сиви и пронизващи.

Накратко, ако този момък беше католически монах, аз бях папата.

— За твой късмет, случайно бях наблизил — отбеляза той. — Иначе вече щеше да беседваш със Свети Петър.

— О, аз съм недостоеен за неговата компания! — отвърнах и му протегнах ръка. — Риджуей Брадфорд Стил.

Той не пое ръката ми. Само кимна с русата си глава:

— Аз пък съм Стив Холидей.

Това име нищо не ми говореше. Не беше изключено току-що да си го е измислил. Човек, който така владее оръжието, може да има сериозни причини за такова нещо.

— Струва ми се, че вече съм те виждал някъде — казах аз.

Не знам дали ми се стори или той наистина раздражено се намръщи.

— Ти се молеше над тялото на Франсиско, дойде точно след мен. Честно казано, за монах стреляш страхотно.

— Не съм монах — отвърна той спокойно.

— А какъв си?

— Гробар.

Тук, да ви кажа, малко се обърках. Честно казано, не обичам твърде гробарите, както и всички, за които мъртвото тяло е естествено състояние на човека. Ако този момък ми беше казал, че краде коне, ограбва влакове или пък отваря сейфове с фиба, веднага щях да му повярвам. Но гробар, че и с такава фамилия!^[1]

— Бре! И често ли така си набавяш клиенти? — попитах аз, кимвайки към заобикалящия ни натюрморт с трупове.^[2]

Той за пръв път се засмя, показвайки ситни равни зъби.

— Не, не често. Но се случва. С какво ги беше разстроил толкова?

Можех да му кажа някоя засукана лъжа, но ми беше любопитно как ще възприеме истината.

— Мислеха, че знам къде има скрито съкровище.

— А ти знаеш ли?

— Не.

Той сви рамене и тръгна през храсталака към мястото, където беше вързан конят му. И аз разбрах: даже ако ей сега му кажа, че знам къде се намира Елдорадо, той пак няма да спре. Това просто не го интересуваше и толкова.

Отхвърлих колебанията си и тръгнах след него, но се позадържах и вдигнах от земята два колта. Можеше да ми потрябват, а бившите им стопани със сигурност не се нуждаеха от тях. Пъхнах оръжията под сюртука си, Стив хвана коня си за юздата и ние закрачихме по пътя.

— Това бяха хора на Санчес — казах му аз.

— А...

— Познаваш ли го?

— Малко.

— А защо проникна в дома му? Никой не би се преоблякъл като монах просто така.

Той спря и ме погледна право в очите.

— На теб какво ти влиза в работата?

— Ако искаш да се разправиш със Санчес, готов съм да ти помогна. Той едва не ме уби днес.

— Да, наистина не изглеждаш добре — съгласи се той. — Здравно място няма по тебе.

Изтрих кръвта от разбитото си лице. Ребрата ме боляха, бъбреците ме мъчеха, но с всяка крачка ми ставаше все по-добре.

— Задължен съм ти, Стив. Мога ли да направя нещо за теб?

— Много работа ли имаш в Ларедо? — попита той.

— Никаква — честно отговорих аз.

Той помисли, почеса се по веждата и каза:

— Може пък и да ми бъдеш полезен. Кой знае...

— Полезен за какво?

— Виждаш ли, — сериозно каза той — там е работата, че търся една дама.

[1] Holiday на английски означава празник. — Б.а. ↑

[2] Натюрморт на френски означава буквално „мъртва природа“.
— Б.а. ↑

5.

Това прозвуча толкова неочаквано, че за момент се стъписах.

— Дама?

— Ами да.

— За да я погребеш? — осведомих се аз за всеки случай.

— Ти пък! — възкликна той в неpritворен ужас.

Може би жена му беше избягала? Но като размислих сериозно отхвърлих тази мисъл. В интонацията, с която моят нов приятел произнесе простичката дума „дама“, имаше нещо извънредно уважително и, разбира се, такъв човек като Стив не би се изразил така за жена, която го е изоставила. Да не говорим, че трудно можеше да си представя, че въобще би позволил на някого да го изостави.

— И каква ти е тя? — попитах аз направо, защото се бях изморил да си блъскам главата над всички тези загадки.

Стив изхъмка и се почеса по бузата.

— Всъщност, никаква. Наех се да я върна обратно вкъщи.

Аха, помислих си аз, значи все пак някаква роднина.

— А сигурен ли си, че е в Ларедо?

— Била е тук — кратко отвърна Стив. — Ако искаш да знаеш, тя е застреляла Франсиско.

Развеселих се: дамата, убила престолонаследника на най-добрия тексаски бардак, и гробарят, който с лекота намираше клиенти с помощта на своите револвери, представляваха отлична двойка.

— Какво се хилиш? — попита Стив.

Ей, всичко вижда! Побързах да придобия сериозен вид.

— Значи, за нея става дума?

— Аха.

— А има ли си име?

— Емили. Амалия.

Бях срещал много девойки с името Емили, но името Амалия го чувах за пръв път и се поинтересувах:

— А тя защо се е озовала при Санчес?

— Отвлякоха я.

Стив отговаряше твърде лаконично. Все пак, мога да добавя от себе си, че бях срещал девойки, заради които човек можеше да изхарчи състояние; без да се замисли да убие най-добрия си приятел; да се напие до безсъзнание и даже да се научи да съчинява сонети на френски, но лично аз досега не бях виждал такива, които някой би желал да открадне. Впрочем, Санчес със сигурност използваше различни методи, за да може в заведението му да има винаги прекрасна стока.

— Закъснях само с половин ден — каза Стив с въздишка. — Когато пристигнах в Ларедо, Франсиско вече беше в ковчег, а от нея нямаше и следа. Поразпитах и тръгнах след нея, но изглежда, че ме бяха измамили. Този път води към сеньор Порфирио Диас^[1], а тя трябва да стигне на север.

— Сигурен ли си, че няма работа в Мексико? — внимателно попитах аз.

— Разбира се, че съм сигурен — изхъмка той. — И, ако изобщо разбирам нещо, сега тя трябва да се опитва да намери пътя назад. Разбира се, храбро момиче е, но се страхувам, че няма да се справи сама. Сега ще намеря онова момченце, което ми посочи грешния път, и ако не ми каже накъде е тръгнала, душата му ще извадя.

Намръщих се.

— Добре е да побързаме. Знаеш ли, че Санчес обяви награда за главата ѝ?

Стив така рязко спря, че даже се стреснах.

— Разказвай! — заповяда той и ме хвана за рамото.

Разказах му, без да крия нищо: седемстотин долара, ако е жива, петстотин — ако е мъртва, по двеста за всеки от тези, които са я докарали.

Стив стисна зъби и мускулите по скулите му заиграха.

— Ама че копеле! Но не мога да не призная, че добре се е сетил. За такива пари и луната от небето ще му свалят.

Приближавахме се към града и гробарят заметна качулката на главата си.

— Какво ще правим? — попитах аз, поглаждайки издутите от колтовете джобове на сюртука ми.

— Първо ще ти вземем коня — каза Стив. — Все пак не можеш да ходиш пеш.

Аз изругах, спомняйки си, че Санчес ми беше взел нещата, а значи със сигурност и коня.

— Нищо — успокой ме Стив, — ще му направим посещение. Но преди това ще се видим с момчето. То е видяло как си е тръгнала.

— А как ще го намерим?

— Сакат е. Навярно сега е на улицата и проси.

— Диего? — неприятно се изненадах аз.

Диего се беше прислонил до стената, взирайки се в света с все същия поглед на горделиво вълче. Стив се приближи към него с ръце на кръста. Щом го видя, Диего леко пребледня, но, естествено, не помръдна от мястото си.

— Не е хубаво да се лъжат хората, Диего — гневно каза Стив.

После ритна дървената чашка и двете монетки, които излетяха от нея, потънаха в прахта. Чашката отскочи и се бясно се завъртя на място.

— Казах ви истината — възрази сакатият упорито.

— Не, амиго, ти ме прати на мексиканския път, където никаква дама със светла коса не се е появявала. Питах всички, които срещнах, и те потвърдиха.

— Може пък те са ви излъгали? — предположи момчето като го гледаше дръзко в лицето.

Гробарят направи движение, все едно се канеше да го хване за ухото. Удържах ръката му.

— Стив, не може така. Та той е сакат!

— Не ми пука! Или ще ми каже накъде е тръгнала, или ще му извия врата.

Диего нерешително прехапа устни.

— Струва ми се, че може да е завила по пътя, който води до Сан Игнасио.

— И какъв кон яздеше?

— Черен.

— А миналия път — заплашително каза Стив — разправяше, че бил бял.

— Може и да беше сив на бели петна... — невинно заяви Диего.
— Лошо се оправям с цветовете, падре.

Жилката на слепоочието на моя спътник затрепери.

— Слушай, малък дрисльо...

— Чакай, Стив! — хванах го за лакътя аз. — Престани!

— Ама той ни баламосва! — викна гробарят. — Докато седим тук, Амалия сто пъти могат да я убият, разбираш ли?

— Никой няма да я убие — каза Диего. — А вас, сеньори, трябва да ви е срам, че сте се полакомили за парите на Санчес.

Момчето изкриви уста и се изплю в прахта, за да ни покаже презрението си.

— Искаме да я намерим не заради парите — казах аз, — а защото е в опасност.

— Не ви вярвам — ноздрите на Диего се издуха. — Искате да я намерите, за да я предадете на Санчес и да си получите проклетите долари. И не ви пука, че той ще я измъчва до смърт. Така че можете да ме убие, но нищо няма да ви кажа!

Гробарят освирепя, направи крачка напред, но аз го дръпнах назад.

— Достатъчно, Стив. Виждаш, че няма да проговори. Остави го, нямаме време.

Наведох се, вдигнах чашката, сложих обратно в нея двете монетки и добавих сребърен долар от джоба си. Диего недоверчиво ме следеше с поглед и аз го потупах по главата.

— Браво на теб, момко! Прав си, приятелите трябва да се пазят на всяка цена. На никого не казвай накъде е тръгнала и какъв кон язди... Да тръгваме, Стив!

— Но аз...

— Стив!

Гробарят ме изглежда, сякаш бях привидение, тежко поклати глава и ме последва.

— За какъв дявол направи това, Ридж? Той е седял срещу бардака, когато тя е избягала. Всичко можеше да ни разкаже!

— Той и така всичко ни разказа — възразих аз. — Просто ти не слушаше внимателно.

— Това бяха пълни лъжи!

— Отсей лъжите и ще получиш истината. Първо те беше насочил на запад, зад реката, след това на юг, към Сан Игнасио. Мисля, че тя все пак отива на север.

Стив въздъхна тежко.

— Добре де, да допуснем. Ами конят?

— Не е черен, не е бял, но не е и сив. Сецаш ли се?

Стив се намръщи.

— Дявол да го вземе! И ти ли мислиш това, което и аз.

— Да, и аз мисля, че конят е пъстър. Затова и момчето не искаше да каже нищо. Пъстрите коне не са толкова много и, разбира се, да се открие този, който язди такъв, е много лесно.

— Знаеш ли... — каза Стив в порив на откровеност, — радвам се, че не позволих да те обесят.

— И аз се радвам — скромно признах аз. — Да наминем към Санчес?

— Аха — разсеяно каза гробарят и свали от седлото „Уинчестър“.

На езика на щата Ню Йорк това, което направихме през следващите десет минути, се нарича „незаконно проникване в частен имот“, но на нас ни беше все едно. Зашеметих с дръжката на револвера мерзавеца, който преди няколко часа ме беше свалил с приклад, и наредих на втория слуга, който се тресеше от страх, да ни отведе при Санчес. Гробарят ми прикриваше гърба.

Намерихме Санчес в гостната на първия етаж. Носът му беше лилав, подпухнал и много приличаше на круша.

— Buenos días, señor^[2]! — поздравих го от прага.

Защото, дори да си гринго, нищо не ти пречи да бъдеш учтив.

Федерико, който стоеше до прозореца, хвана револвера си и в същия миг получи куршум от „Уинчестър“ в гърдите. Кабалерото се отпусна на пода, като стенеше тихо. Изритах колта му под кушетката.

— Нещата ми и конят ми — промълвих, гледайки Санчес право в очите. — Опитайте се да извъртите някой номер и край с вас. Трябва да ви кажа, че за мен ще е изключително удоволствие да ви застрелям.

Санчес кимна на слугата и той изчезна.

— Отправляйте се към съкровището, сеньор Стил? А този кой е — ваш съдружник?

Той понечи да излезе иззад масата, за да разгледа Стив отблизо, но аз направих леко движение с ръката, която държеше колта. Санчес пребледня и се отпусна обратно в креслото.

— Незаменим човек — казах аз, кимайки към гробаря. — Ако се наложи, може да ви осигури първокласно погребение. Нали, Стив?

— Абсолютно — изръмжа моят компаньон изпод качулката.

— Човек на риска сте вие, сеньор Стил — проговори Санчес с ненавист.

Какво можех да му отговоря?

— А, за малко да забравя! — престорих се, че сега се сещам. — Моят кристал, сеньор Санчес! Дяволски много държа на него и скоро ще започна да си събирам цяла колекция.

Санчес бръкна в джоба си и мътния орех се върна в моята длан. Подхвърлих го и после го скрих от чужди очи за всеки случай.

— Ако ви потриват вашите хора — в порив на великодушие добавих аз, — въргалят се в горичката близо до мексиканския път, макар че съм сигурен, че и без това ви е известно къде ме водеха.

Санчес се озъби:

— Няма да забравя това, сеньор Стил.

— На това се и надявам, амиго. Между другото, трябва да извикате лекар. Носът ви би изплашил даже хоровата капела на убийците в затвора Синг-Синг.

Слугата донесе чантата ми и по знак на Санчес се оттегли до стената. Отворих я и погледнах вътре.

— Колко странно! Сребърната ми табакера е изчезнала. И томчето на Волтер също го няма.

Слугата се метна към вратата. Табакерата и Волтер се появиха след половин минута.

— Изглежда, че са искали да използват писателя не по предназначение — въздъхнах аз. — Какви времена — никакво уважение към литературата!

Сложих вещите си на място, метнах чантата на рамо, хванах Санчес за яката и го побутнах към вратата.

— Добрият домакин винаги изпраща гостите си, така че напред, амиго! Ако хората ви решат да открият огън, вие пръв ще попаднете под куршумите. Моля!

Той дрезгаво викна през вратата „Не стреляйте“ и излезе. На изхода наистина ни чакаха пет или шест човека с пушки, но щом видяха Санчес под прицел, отстъпиха.

— Нека хвърлят оръжието — изкомандва Стив. — Веднага!

Слугите сложиха пушките на пода. Стив ги събра и ги хвърли под стълбата.

— След вас, амиго — вежливо казах аз на Санчес и излязохме на двора.

Санчес трепереше с цялото си тяло. Не знам дали от гняв или от унижение, но във всеки случай не беше от страх. Стив бегло огледа покрива и кимна.

— Да тръгваме — разпореди се накратко той.

— Пак ще се видим, сеньор Стил! — подхвърли Санчес след мен.

— Бе я върви...

Качихме се на конете и се магнахме от града.

[1] Порфирио Диас — начело на Мексиканската република от 1876 год. Стив има предвид, че са му посочили път, който води до мексиканската територия. — Б.а. ↑

[2] Добър ден, сеньор! (исп.) — Б.а. ↑

6.

Залязващото слънце приличаше на голяма пияна вишна, потънала в чаша синьо вино. Стив яздеше и едновременно втречено разглеждаше следите от подкови, отпечатали се на пътя. Свали си расото и го прибра в чантата си, а на главата си нахлупи сива шапка, с която веднага заприлича на човек. Що се отнася до мен, то аз тъкмо бях стигнал до извода, че да се тича след девойки, или поне след някои от тях, е извънредно неприятно и уморително занимание. Уморих се и огладнях, но на гробаря, изглежда, му беше все тая.

По пътя разпитвахме всички срещнати дали не са виждали някого на пъстър кон. Един вакеро^[1] след кратък размисъл призна, че бил видял девойка с бяло руса коса, която препускала така, сякаш дяволи или разярени шивачки, на които не си е платила сметките, я гонят по петите. При тази новина Стив видимо се ободри.

— Е, слава богу, сега вече ще я намерим!

Но денят преваляше, а ние бяхме намерили само заек, две змии, купища комари, стадо крави, трима вакероси, единият от които беше мъртво пиян, стар индианец с дълга лула, който яздеше на магаре, и малко градче, сгушено между два хълма. В града блондинката също я нямаше.

Предполагах, че ние със Стив ще пренощуваме там, но той настоя да продължим и аз неохотно се подчиних. Колтовете се поклащаха в джобовете на сюртука ми, придавайки му зловец вид, прахта се виеше в облак зад нас, а на мен вече цялата тази работа започна да ми омръзва. В Южен Тексас е пълно с енергични люде и никак не ми се искаше да нощувам неизвестно къде под открито небе. По това време всеки уважаващ себе си играч е длъжен да стои около масата и да определя залозите, а вместо това аз гълтах прах и унило се придвижвах от един кактус към друг. На всичко отгоре ми свърши уискито.

Стив неочаквано спря. Приближих и го попитах какво става. Той посочи с пръст някаква купчина под едно каменно дърво. Върху нея се бяха струпали десетина лешояда.

— Изглежда, някой ни е изпреварил — мрачно каза той.

Явно Стив имаше наистина орлов поглед. Чак когато се приближих и разгоних лешоядите с един изстрел, видях, че купчината се състои от три обезглавени тела — две мъжки и едно женско. Главите, съдейки по всичко, бяха отсечени с добре наточено мачете.

— Роза, Педро и безименният гринго — казах аз. — Изглежда, всички са тук.

Стив промърмори през зъби някаква ругатня.

— Пред нас са — въздъхна той. — Пред нас са и я търсят. Иначе щяхме да ги срещнем, ако се връщаха назад.

— Може да са се върнали по друг път — отбелязах аз.

— Не може — кратко отвърна той.

— Защо?

— Защото така. Седемстотин долара са много пари.

Не каза нищо повече. Ние просто яздехме един до друг, докато не стигнахме до следващото градче, където все пак решихме да пренощуваме.

Хотелът беше абсолютна дупка, чиито истински гости бяха комарите, хлебарките и дървениците. Стив попита стопанина минавали ли са отгук хора от Ларедо. Да, отговориха му, двадесет човека на коне. Начело бил Големия Доминго. И носели със себе си чувал. Вероятно със зеле, ако се съди по формата му.

Разбирах в какво състояние е другарят ми, но да тръгнем през нощта си беше чисто безумие.

— Изпреварват ни с три часа, Стив. Сигурно са останали да пренощуват в следващото градче.

— Добре — изръмжа той и се обърна към стената.

Когато заговори отново, гласът му ме порази със своята решителност.

— Само с пръст да я пипнат, всичките ще ги избия.

— Хубава мисъл — отбелязах аз. — А сега няма да е лошо да се наспим.

На сутринта разбрах, че докато съм спял, Стив е хванал някакво момче, което се било промъкнало в стаята ни. Бях готов да се закълна, че той заспа пръв, но това дребно произшествие още повече увеличи уважението, което вече изпитвах към него. Обичам хора, които не се оставят да ги изиграят.

През нощта сънувах диаманти, заключени в сърцето на лабиринт, до които не можех да се добера по никакъв начин. Виждах ги, но не можех да ги докосна. Явно твърде дълго бях общувал със Санчес.

Когато отново тръгнахме на път, не издържах и разказах на Стив цялата история.

— Да, чувал бях за тези диаманти — намръщи се той. — Хората на окръжния шериф преровиха всичко, което можах, но така и не намериха нищо.

— Санчес предполага, че бандитите са скрили диамантите в очакване на по-добри времена, тъй като сега е невъзможно да ги продадат — отбелязах аз.

— Глупости! — изсумтя гробарят. — Съди сам: в бандата са били девет човека. Как са могли да скрият нещо някъде, като знаят, че всеки от тях може спокойно по всяко време да се върне и да го изкопае? Казвам ти, глупости са това. Или са си поделили диамантите и са се разделили, макар че тогава не става ясно защо, по дяволите, още следващия месец нападнаха експреса Остин — Сан-Антонио. Или...

— Какво или? — полюбопитствах аз.

— Не вярвам аз в безследно изчезващи съкровища, Ридж. Може би сандъкът е бил празен, а? Може би някой го е опразнил още преди да го качат във влака? Може би това нападение е било само за отвличане на вниманието?

Подобна мисъл изобщо не ми беше минавала през главата.

— Все пак, товарът е принадлежал на доста уважавана компания — възразих аз.

— Тъй ли? И защо тогава тази доста уважавана компания не е могла да осигури прилична охрана за този така ценен сандък?

Всеки негов довод биеше право в целта.

— И все пак, съдейки по всичко, един камък е успял да се изплъзне — отбелязах аз.

— Така ли? И откъде знаеш, че твоят камък е от онзи сандък?

Прехапах език.

— Може би си прав, Стив. Всичко това са глупости.

— Ето ги! — произнесе той намусено, като показваше пътя. Възкликанието на спътника ми съвсем не беше свързано с темата и аз не съобразих веднага за какво говори.

— Хората на Големия Доминго. Виждаш ли колко е широка следата? И всички са на коне.

— На мен Доминго не ми се стори чак толкова голям — казах аз.
— Видях го в бара.

Стив кратко и разбираемо ми обясни защо наричат Доминго голям, въпреки набитата му фигура.

— Казват, че с онази си работа може да забива гвоздеи.

— По дяволите! — възкликнах аз. — А масло може ли да избива с нея?

Захилихме се и двамата.

— Запомни: Доминго е опасен мерзавец — каза Стив след малко.
— Не се заблуждавай по негов адрес.

Явно съдбата беше благосклонна към нас, защото след стотина крачки срещнахме една стара мексиканка. Попитахме я дали не е виждала някого на пъстър кон, който уж са ни откраднали.

— Не, струва ми се — тя поклати глава. — А, почакайте: вчера видях една сеньорита на пъстър кон. Зави надясно на следващия разклон.

Ние се притеснено се поинтересувахме дали не е казала същото и на някой друг, но тя се кълнеше, че не е.

Щом стигнахме до разклона, Стив въздъхна облекчено. Целият отряд на Големия Доминго беше завил наляво по пътя, който водеше към Сан Антонио. Надясно се отклоняваше само една тясна, обрасла с трева пътека.

— Скоро ще я намерим — ободри ме Стив.

— Добре би било — честно си признах аз. — Защото, Стив, през живота си не съм тичал толкова след жена.

Шегата ми го остави равнодушен.

— Изглежда — разсъждаваше гробарят, замислено потривайки брадичка, — те не знаят, че тя язди пъстър кон, но затова пък знаят откъде са я докарали и точно нататък отиват.

— Да ти кажа, конят съвсем не е най-важното — възразих аз. — Всеки срещнат ще запомни блондинка с бяла кожа, която препуска по пътищата. Между другото, наистина ли е блондинка?

— Т.е.?

— Имам предвид, истинска блондинка?

— И още как!

— Сигурен ли си?

— Гръм да ме удари!

— Тогава става ясно защо Санчес е дал за нея триста и петдесет долара.

Стив ми метна кос поглед, но нищо не каза.

— Ти да не си й годеник? — продължих да го мъча аз.

— Я се разкарай! — изръмжа новият ми приятел.

— Сериозно те питам, Стив.

Той изсумтя.

— И какво мога да й предложа аз? Местното гробище?

— Е, това вече е твърде много — казах аз.

— Тя беше на гости на полковник Ричардсън — обясни Стив, — а аз съм му длъжник. Когато изчезна, той ме помоли да я намеря и да я върна обратно.

— Само това ли? — попитах аз, малко разочарован.

— Само това. Освен това, Ридж, не ти казах най-важното. Тя е омъжена.

— Значи, не ми върви — унило констатирах аз.

До слуха ни дойде шум на река и след няколко мига се озовахме на брега ѝ. Предполагам, че беше един от притоците на Рио Гранде — нали никога преди не бях идвал по тези места. Водата беше толкова прозрачна, че се виждаха риби по дъното ѝ. На пясъка ясно се бяха отпечатали следи от подкови.

— Преминала е реката? — предположих аз, като видях, че следите стигат до водата.

— Така изглежда. Не, чакай... Стой на място, а аз ще поогледам.

Стив слезе от коня и започна да разглежда следите.

— Да, най-вероятно тези са от нейния кон. Истински бегач — виж какви отпечатащи! Изглежда, свидетелите не са ни излъгали, като ни разправяха, че е летяла като стрела. Влязла е в реката. Чакай...

Той отново се качи на седлото и пресече реката през брода, хвърляйки фонтани от пръски.

— Не, там няма следи — доложи ми, като се върна на брега. — А тук...

Той вдигна глава и забелязах, че е пребледнял като платно.

— По дяволите! Виж, следи от втори кон! А това пък какво е? Проклятие!

Приближих се. Пясъкът на брега беше разровен и, както обичат да пишат в книгите, свидетелстваше за яростна борба. Забелязах няколко петна кръв, но не бяха големи. Впрочем, кръвта вероятно вече беше успяла да попие в пясъка. Още нещо ми се наби в очите — недълбока ивица, която водеше към реката, все едно някой е влачил към водата човешко тяло. Стив представляваше страшна гледка.

— Така, това са следи от краката й... Обувка със заострен връх... Прекрасно... Ето, тук е вървяла... Няма следи от коня. Сигурно е влязъл в реката да пие вода. По дяволите, трева! На тревата нищо не може да се види! А ето го и вторият... Той не е дошъл от пътя, а е заобиколил. Хитра гадина! Ето, излязъл е иззад дърветата. Вкопчили са се...

Стив стисна зъби и с напрегнато изражение и застинала бръчка между веждите разглеждаше следите, опитвайки се да разбере какво се е случила на мястото, на което се намирахме сега.

— Тези дупчици са следи от шпори. Той е носел шпори, тя не. Някой от тях е останал да лежи на земята. Пак трева! Но със сигурност тялото са го хвърлили в реката. Тя? Или тоя, вторият? Ох, дявол да го вземе! А ние през това време сме спали на десет мили оттук!

Разразиха се ругатни.

— Ето двата коня, тръгнали са си заедно. На пъстрия е седял някой, но следите от втория са по-плитки отпреди. Значи, на него вече не е имало вече ездач.

— Излиза, че тя си е тръгнала на коня си — направих равносметка аз. — А трупа на онзи, който я е нападнал, е хвърлила в реката. Сигурно е бил някой от тези, на които Санчес обеща наградата — нали не всички претенденти са се обединили около Големия Доминго.

— Мислиш, че е жива? — попита Стив с надежда.

Искаше ми да мисля точно така. И казах:

— Разбира се. Останах с впечатление, че тази Амалия е девойка, която няма да се остави току-така...

Моят спътник коленичи и започна внимателно да рови в пясъка с треперещи пръсти.

— Гледай, патрон... 45-и калибър.

— Колт „Гръмовержец“?

— Да. Но това не е гилза.

— Т.е., не е бил изстрелян?

— Да. Странно...

— Когато е избягала — размишлявах аз, — сигурно е имала оръжие... Същото, с което е застреляла Франсиско...

— То е било 44-ти калибър, Ридж. Застреляла го е със собствения му револвер, а той винаги носеше 44-ти. Добре познавах копелето.

— Колко години не си го виждал? — попитах направо.

— Кого?

— Франсиско.

— Четири години.

— За четири години може да се е пристрастил към 45-и калибър, Стив. Сума ти бандити предпочитат именно него.

— Не, едва ли... Макар че не знам. Може би.

Не разбрах защо лицето му изведнъж стана сурово. Той се наведе и взе от пясъка няколко бяло руси косъма.

— Ридж... Това е от нейната коса.

Бяха много светли. Нито златисти, нито пепеляви — просто светли без всякакъв оттенък. Помислих си, че Амалия сигурно наистина е била много хубава. Не знам защо, но си мислех за нея в минало време, и това беше неприятно.

Гробарят се пъкна в храстите, обследвайки всичко наоколо инч по инч^[2]. Реших, че всъщност не е толкова равнодушен към Амалия, колкото му се искаше да изглежда.

— Окъсани стръкове трева... Това е бил оня с шпорите и те са се закачили за тях. Ходил е ту насам, ту натам... Още един патрон... За какъв дявол?

— Също неизстрелян? — попитах аз.

— Да.

— 45-и?

— Да. Струва ми се, че тук всичко огледах... Остава още...

Той избягваше погледа ми и разбрах, че е стигнал до същите изводи, до които и аз.

Никой никога вече нямаше да види Амалия. Следите от кръв и космите на брега го доказваха. Макар че Стив още продължаваше да вярва, че може да грешим.

Запалих втора цигара. С крайчеца на очите си видях, че гробарят влезе във водата и се наведе, шарейки с ръка по дъното.

Когато се обърна към мен, онемях.

— Закачило се беше за един камък на дъното — глухо каза той.

Беше част от женска блуза, която вероятно някога беше очаровала всички местни почитателки на модата. От сивите петна, които я покриваха, беше ясно, че доскоро е била дълбоко пропита с кръв.

[1] Пастир. — Б.пр. ↑

[2] Инч — мярка за дължина, равна на 2.54 см. — Б.пр. ↑

7.

— Значи е мъртва — казах аз.

Стив ми хвърли тежък, изпълнен с ненавист поглед, после сведе очи към парцала, смачка го и го пхна в джоба си.

Очаквах да започне да проклина съдбата и да започне да се оплаква. Във всеки случай, девет от десет човека на негово място биха постъпили точно така. А той каза само: „Добре тогава...“, въпреки че тонът му не ми хареса.

След това извади на бял свят колтовете си и провери дали са добре заредени. Между веждите му беше застинала дълбока бръчка, устата му се беше свила в тънка черта.

Той прибра джобните си картечници, приближи се до коня си и се метна на него така леко, сякаш цял живот беше обявдал коне в каубойски лагер вместо да дяла ковчези за тези свои ближни, които вече не се явяват такива.

Удивявах се все повече и повече. Стив бутна шапката си на челото, дойде до мен и ми протегна дланта си.

— Прощавай, Ридж. Беше ми приятно да се запознаем. Пази се.

Стиснах ръката му. Беше студена като лед и аз се обезпокоих, така, съвсем мъничко.

— Къде отиваш?

— Искам да намеря този тип — каза протичко гробаря.

— А като го намериш, какво?

— Ще съжалява, че се е родил — кратко отговори Стив.

Бог знае защо, но му повярвах. Стив Холидей определено принадлежеше към хората, които винаги изпълняват обещанията си.

— Няма да те пусна сам — заявих аз.

Гробарят въздъхна и поклати глава.

— Не, Ридж. Това е лична работа.

— Не споря — съгласих се аз. — Просто ти казвам, че ще дойда с теб, това е всичко.

— Ти си играч. За какво ти е?

— Не обичам да обиждат жени.

— Добре — съгласи се той без особен ентузиазъм. — Но помни, че си свободен. Ако искаш да зарежеш всичко това, няма да те виня.

— Достатъчно, Стив. Ако реша да си тръгна, цялата американска армия няма да ме спре.

По намръщеното му лица премина сянка от усмивка. Той докосна поводите и ние се отпавихме в търсене на щастливеца, заработил петстотин долара, които — бях абсолютно сигурен — не му беше писано да получи. Защото вече познавах спътника си достатъчно добре.

— Ако изобщо схващам нещо — разсъждаваше Стив, — той трябва да е тръгнал обратно към Ларедо, за да си поиска парите.

Но очакванията му не се оправдаха. Отпечатъците от подкови неоспоримо сочеха, че непознатият отива в посока Сан Антонио. Известно време яздехме по следата му, но скоро се оказа, че е свърнал от пътя и ние го изгубихме.

— Накъде сега? — попитах аз.

— Напред — отвърна Стив с непонятно ожесточение. — Човек обикновено се движи напред, а не назад, това знаеш ли го?

— Стив, а може би... — започнах аз.

— Никакво може би! — отсече той. — Все ще срещнем някого и ще го попитаме дали не е виждал ездач на пьстър кон, който води със себе си още един.

Този някой се оказа девойка. При това много хубавичка. Аз повдигнах шапка и зададох въпроса. Красавицата помисли малко.

— На пьстър кон? Ах, да! На него яздеше американски кабалеро, но той беше сам, не забелязах никакъв друг кон. А защо го търсите?

— Той е конекрадец — казах аз, — открадна най-добрия ни бегач. Ще ни кажете ли как изглежда?

— Имаше шапка — съобщи красавицата.

Докато съм жив, няма да спра да се удивлявам на жените!

— Каква шапка? — попитах.

— Много прашно сомбреро, да ви кажа — белите й зъби блеснаха. — Честно казано, не ми приличаше на конекрадец. Такъв млад и красив кабалеро. И косите му едни светли, светли... — произнесе с въздишка последните думи и осъдително ме погледна.

Между другото, аз съм прошарен брюнет — това, дето му викат „пипер със сол“. Усмихнах се колкото се може по-любезно, за да й

покажа, че и брюнетите могат да бъдат прилични хора.

— Да, и освен това имаше шалче на врата. Много красиво шалче, никога през живота си не съм виждала плат с подобен цвят.

Нещо щракна в мозъка ми.

— Шалче?

— Да, сеньор.

— Случайно не беше ли с цвят на неузряла слива?

Красавицата ме загледа уплашено.

— Да не би да сте ясновидец, сеньор?

— Случва се понякога — казах аз и се сбогувах с нея.

— Какво става? — попита намръщено Стив, щом отново потеглихме.

Обърнах се към него.

— Струва ми се, че знам за кого става дума.

И му разказах подробно за момъка, който беше връхлетял върху мен в Ларедо.

— Сигурен ли си, че е той? — недоверчиво ме погледна Стив.

— Сега, когато момичето спомена за шалчето — да.

— Я ми го опиши подробно!

За да се съсредоточа както трябва, глътнах малко уиски от манерката, която предвидливо бях напълнил снощи в хотела.

— Така... Светла коса, слабовато телосложение. Изглежда на около шестнадесет години или някъде там. Правилни черти на лицето, не забелязах какъв цвят са очите му. Общо взето, симпатичен момък, сеньоритата не ни излъга. Особени белези или бенки не забелязах.

— Това са дреболии — махна с ръка Стив. — Колко беше висок?

— Откъде да знам? — отвърнах аз, прибирайки манерката. — Видях го за минута, не повече.

Стив ме погледна критично.

— Пет фута^[1] и девет инча^[2].

— Какво?

— Ръстът ти. Както виждаш, нищо сложно няма.

— Стив — отвърнах аз сериозно, — не трябва да ме измерваш, това е твърде преждевременно и освен това е лош знак.

— Висок е пет фута и половина^[3] — каза намусено Стив.

— Какво? Значи, ти също го познаваш?

— Никога не съм го виждал.

— Наистина не ми се стори много висок — отбелязах замислено аз. — Освен това си помислих, че много прилича на тийнейджър.

— По дяволите! — свирепо изсумтя Стив. — Тийнейджър, как ли пък не. Това е Били Малоун по прякор Куршума, мерзавец и копеле, каквито рядко се срещат. Родом е от Ню Мексико, но му се наложи да избяга оттам, когато уби местния шериф. Залови го едно негово бивше приятелче — за наградата, ясна работа — и го предаде на властите, но той отново избяга. — Стив сочно се изплю. — Не му остава да бяга още дълго.

— Дявол да го вземе! — казах втрещен. — Ама това наистина беше той! Четох обявата за него. „Изглежда по-млад от годините си“, пишеше там. И още, че бил неподобен стрелец, и т.н. Разбира се, че е той! Последния път избягал, когато го водели към мястото на екзекуцията.

Стив изригна дълга тирада, смисълът на която се свеждаше до това, че Били Куршума хич не му допадал. Давам си сметка, че тези редове могат да попаднат пред очите на някоя ранима лейди в нежна възраст, и затова истинските му думи смятам да отнеса с мен в гроба си, тъй като те у всеки, не само у дама, биха убили желанието да четете тези простички редове.

— Все пак, не разбирам някои неща — признах аз. — Къде се е дянал вторият кон? И защо първо е отишъл в Ларедо, а сега се движи обратно? Как смята да получи наградата си от Санчес?

— Никак — намусено рече Стив. — Мисля, че изобщо не му е нужна наградата. Убил е Амалия, защото му е трябвал бърз кон, това е всичко. Такива като него убиват за един ръждив никел^[4]. Как мислиш, случайно ли на двадесет години има репутацията на най-изпечения бандит в този край на света? Че нали за тази титла претендират толкова мерзавци, че и дузина затвори няма да ги поберат!

Предполагах, че другарят ми вече е изразходвал запаса си от ругатни, но от това, което чух в следващите минути, се наложи да заключа, че много съм сбъркал. Никога не бях мислил, че английският език съдържа в себе си такива възможности за изразяване на емоции.

Боя се, че Стив все пак прекали с богохулствата, тъй като разгневените небеса неочаквано се разтвориха и завалия леден дъжд. За наше щастие успяхме да намерим пристан в близкото градче след по-малко от час. За да се сгрея, с един замах опустоших половин бутилка

уиски в салууна^[5], а другата половина прелях в манерката си. Дрехите ми лепнеха по тялото и усещането беше много неприятно. Приблжих се към огнището и протегнах ръце към огъня.

— Кажете, минавал ли е оттук младеж на пъстър кон?

Съдържателката на салууна беше жена на петдесетина години, с широк кокал, неспретната и сурова, гръмогласна, с явно тежка ръка и необятен бюст. Тя злобно се втренчи в мен и с грохот затръшна чекмеджето. Посетителите, натикали се в помещението (бяха не помалко от дузина), започнаха да шушукат.

— Имате предвид Били Малоун? — попита направо стопанката.

С гробаря се спогледахме.

— Да, него.

— И за какво ви е притрябвал? — неприязнено се осведоми тази кралица на красотата.

Стив отвори уста, но аз го изпреварих.

— Губернаторът на щата обещава петстотин долара за главата му — отвърнах с меден гласец.

— Ами, закъснели сте — заяви вещицата със зле скрито тържество. — Малоун го залови окръжният шериф Фосет. Направо тук, при мен — и, за да потвърди думите си, тя енергично махна с парцала.

Физиономията на Стив беше такава, все едно току-що е загубил близък човек. Не, всичките си близки.

— Кога се случи това?

— Преди два часа. Момъкът помоли за храна, седна ей там на оная маса. Не беше успял даже да опита бифтека си, когато го вързаха.

— Провървяло му е — вметна един от посетителите, як мъж с брада до кръста, — не му се е наложило да яде бифтека ти.

Под мръсния таван се извиси нестроен кудкудякащ смях. Вещицата сложи ръце на кръста си, завъртя се с цяло тяло и така се взря в шегаджията, че уискито му приседна и той се задави. Смахът стана още по-силен.

— Бързо са го хванали — безстрастно каза Стив. Раменете му се приведоха.

— Защо се учудваш? След като избяга, на всеки стълб бяха окачени обяви с описанието му. А го предаде не някой друг, а местното пиянде Зак Питърс. По цял ден стърчи при мен в салууна, а днес

гледам, веднага щом младежът се появи, дим да го няма. Даже не си допи пиенето. Много се учудих! А после се появи с шерифа. Но Зак явно съвсем е изкукал, ако си мисли, че Фосет ще поделити наградата с него. Всички знаят, че шерифът е боклук!

Тя яростно разтресе телеса, а очите ѝ блеснаха, все едно искаше да прогори две дупки в мен. Почувствах, че и без това ми е горещо, и се отдръпнах от огъня.

— Значи, шерифът Фосет... — измърмори Стив. — А случайно да знаете къде го е отвел?

Метнах му остър поглед. Дали пък не се канеше да похити Малоун от представителите на закона?

Стопанката сви рамене.

— Може би в затвора, а може би не — уклончиво каза тя, извъръщайки се, за да преброи парите. — Десет, петнайсет... Ел Симънс е начело на комитета за бдителност и е голям приятел с шерифа. А му викат още Ел Бесилката! Лично аз мисля, че вашият Били се люлее на някое дърво и храни лешоядите. Двайсет и седем, двайсет и осем... Шерифът и преди е правил такива работи с Ел, за да не се разправя с арестуваните. Трийсет и пет...

Вратите на салууна се разтвориха. Стив се долепи до стената и сложи ръка на колта си. Крилата на вратата придържаше някакъв човек, а от ръба на шапката му обилно течеше вода.

— Внасяй! — викна човекът на някого отвън. — По-живо!

Подчинявайки се на командата му, четирима души внесоха за ръцете и краката отпуснатото тяло на човек със сиви мустаци и сребърна шерифска значка на гърдите. Лицето му беше мокро и блестеше от дъжда.

Дебеланата ахна и вдигна ръце към лицето си. Посетителите, както си разговаряха, взеха да се изправят от местата си. След човека със значката внесоха още три тела.

— Охо — зарадва се брадатият, — ами че това са шерифът Фосет и помощниците му! Няма що! Били какво, избяга ли?

Видях как Стив въздъхна с облекчение и прихлупи шапка над очите си.

— Доктор Линдъл! — викна човекът, който явно командваше цялото това шествие с телата. — Вижте, може би все още може да се направи нещо?

Докторът бавно се вдигна от мястото си, изтри си устата и отиде да погледне. Различаваше се от другите посетители само по това, че ръцете му бяха по-чисти.

— На място — констатира той, щом погледна шерифа. — Така... Този също е мъртъв. И този. Този...

Всички затаиха дъх, очаквайки присъдата му.

— На място. Извинявай, Ел, но нищо не мога да направя.

Стопанката на салууна най-сетне се опомни от удивлението си и веднага се намеси.

— Какво си позволявате, дявол да ви вземе? Тука да не ви е полева болница?

— Млъкни, Марта! — отвърна ѝ човекът с шапката, към когото се обръщаха с Ел. Доколкото схванах, именно той беше въпросният шеф на комисия, за когото спомена стопанката.

— Джери, трябва да съобщим на жената на шерифа и на другите семейства. Господи! — той свали шапка и опря юмрук в челото си. — Как стана... А и този трижди проклет дъжд!

Но Марта не се канеше да отстъпва.

— Нещо много си позволяваш, Ел Симънс! Слушай какво ще ти кажа: ще нареждаш у вас на твоята уличница, а тази мърша веднага я махни отгук!

— Как нарече жена ми? — изрева Ел и тутакси забрави за убития шериф.

— Да ти повторя ли искаш? Курва! Уличница е жена ти!

Ел се хвърли към Марта, но между тях се вклини здравенякът с брадата и още двама души и ги разтърваха.

— Срамота, Марта! — каза брадатия. — И ти го давай по-спокойно, Ел!

— По-добре ни разкажи какво се случи — помоли един дребосък с криви, пожълтели от тютюна пръсти, в които въртеше цигара. Очите му бяха весели, но студени.

Ел тежко се отпусна на един стол.

— Били Малоун... — той се огледа за Марта. — Донеси ми нещо за пиене, не мога повече!

— Е? — подкани го брадатият посетител.

— Избяга! Какво сте ме зяпнали?

— Това вече го разбрахме. Но как успя?

— Ех, тоя Били, браво на него!

— Как го направи? — продължаваше да пита малкият човек със студените очи. — Нали видях, че шерифът му взе цялото оръжие!

— Самият дявол му помага — мрачно каза Ел. — Шерифът и момчетата ги гръмнаха толкова бързо, че даже не можах да си извадя револверите.

— Добре го дава Били-бой!

— Юнак е, дума да не става!

— Не бих искал да му се изпречвам на пътя — разнасяха се викове в салууна.

— А какво правеше през това време Ел Симънс? Случайно се разхождаше наблизко със своите виджиланти^[6], а? — язвително рече дребосъкът.

— Не, бяха ми предали, че...

Шефът на комисията за бдителност прехапа език.

— Добре, добре! — излая той на тези, които му се подиграваха безмилостно. — Исках само... Нищо! Няма да стигне далече! Утре ще организираме потеря. Сега вече имам лични сметки за уреждане с мерзавеца!

Стив дойде при мен и ме бутна по рамото.

— Ридж, време е да спим. Вече чухме всичко, което ни трябва, а утре ще ставаме рано. Няма да е добре, ако този тип ни изпревари.

Съгласих се. Марта ни предостави две стаи и ние напуснахме салууна, без да дочакаме Ел да изчерпи заплахите си как щял да направи с Били нещо такова, от което да започне да се моли да го убият. Разбрах само, че това би трябвало да затъмни всички мъчения от времената на Древния Рим и Средновековието, но се съмнявам, че Ел изобщо знаеше за съществуването на тези епохи.

[1] Един фут е равен на 30.5 см. — Б.пр. ↑

[2] Около 175 см. — Б.а. ↑

[3] Около 167 см. — Б.а. ↑

[4] Никел по това време се е наричала монетата от 5 цента. — Б.а. ↑

[5] Saloon (англ.) — питейно заведение в западните части на САЩ. ↑

[6] Членове на така наречените „комитети за бдителност“, чиято задача е била изкореняването на нежелателни елементи в града — бандити, измамници и т.н. За тази цел често са използвали разправа на място, известна още като „Съд на Линч“. — Б.а. ↑

8.

На сутринта станахме призори. Дъждът беше спрял и през разкъсаните облаци надничаше чисто синьо небе. Взехме запаси от храна и вода и тръгнахме на път.

Стив се вглеждаше и се мъчеше да намери сред следите от подкови тези, които ни трябваха, но нямаше такива. След вчерашния порой пясъкът се беше превърнал в жълта кал. Конете затъваха в нея, нервничеха и аз, ругаейки, дърпах юздата, за да успокоявам моя.

— Ридж — каза сериозно Стив, — помни, че нямам да имам претенции към теб, ако зарежеш тая работа. С нищо не си ми задължен.

— Благодаря, Стив — отвърнах му, — но някак си не мисля, че животът ми е нищо.

Той тъжно се усмихна и не каза нищо повече.

Щом се спуснахме от хълма, чухме стрелба и видяхме конници, който се носеха към нас, като ни пресичаха пътя и ни викаха да спрем. С такъв мерак стреляха във въздуха, че все едно се мъчеха да улучат някой, който седи над облаците, и на когото, мисля, това не би се харесало. Стив се намръщи.

— Ел Симънс, да го... — въздъхна той.

Шефът на виджилантите се приближи към нас, неприязнено ни огледа, чак тогава свали пушката си и изруга.

— За какъв дявол сте се домъкнали тук?

— Ами вие? — попитах аз.

— Ние търсим оня тип, който застреля окръжния шериф — излая той. — И не ви съветвам да ни се пречкате.

— Тия са ловци за наградата, Ел — каза някой зад гърба му.

Лицето му почервеня.

— За какъв дя... — той се приближи плътно до мен. — Вие търсите Били Куршума?

— И какво, ако е така? — попитах аз с най-лъчезарната си усмивка.

— Махайте се оттук! — нареди той и за потвърждение махна с ръката, с която държеше пушката. — Само вие ми липсвате! И запомнете — този момък е мой. Сам ще го хвана, така че се пръждосвайте, докато сте цели!

Докато траеше този разговор, Стив стоеше по-назад. Огледах се към него в търсене на поддръжка. Той мълчаливо завъртя глава, за да ми покаже, че е време да свършвам с беседата, и аз започнах да обръщам коня.

— Добре — рекох. — Надявам се именно вие да хванете Били, а не той вас.

Не възнамерявах да споря с тоя бесен глупак, но в този момент той неочаквано възкликна:

— А какво прави тук Последното причастие, бих искал да знам?

Въпросът прозвуча така диво, че реших, че ми се е причуло. Но в следващия миг Ел Симънс препусна край мен, приближи се до Стив и му събори шапката.

— Дявол да ме вземе! — възкликна Симънс. — Та това е Сид Бомонт, Последното причастие! Търсехме един бандит, а намерихме друг. Чудеса!

Стив помръдна и Симънс веднага насочи пушката си към него. Виджилантите ни обкръжиха. Бяха не по-малко от десет и си помислих, че сме в гадна ситуация.

— Не мърдай! — излая Симънс.

— Вдигни ми шапката — каза спокойно Стив. Устните му бяха побелели е едвам ги мърдаше. Не гледаше към мен.

— Какво става, Ел? — полюбопитства някой от виджилантите.

— Какво става ли? — пронизително извика Симънс. — На гости ни е дошъл знаменит банков обирджия! Самият мистър Последно причастие.

— За мен ли говориш? — удиви се Стив.

— За тебе ами, за кой друг? Фред — изкомандва Ел единия от виджилантите, — претърси го.

— И какво правя според теб в тази пустиня, ако съм обирджия? — попита иронично Стив. — Най-близката банка се намира в Сан Антонио. Или си забравил?

Виджилантите са спогледаха.

— Аз съм честен човек, който иска да изкара петстотин долара — продължи Стив. — А по професия съм гробар.

— Ти ли си гробар? — Ел се изсмя — Не се прави на глупак, Сид! Веднага те познах, въпреки че беше нахлупил шапката си до носа.

— Да не би случайно да ти приличам на привидение? — изсумтя Стив. — Оня младеж го убиха, даже четох за това.

— Вярно, Ел — неочаквано го подкрепи Фред. — Последното причастие го застреляха преди четири години, така че грешиш, уверявам те.

Симънс изглеждаше обезкуражен, като детенце, на което са взели бонбона.

— Да, Последното причастие опъна петалата — добави някой. — Не е той, Ел, оня бандит отдавна е мъртъв.

Но Симънс не се отказваше лесно.

— Мъртъв, казваш? — Той посочи другаря ми с дуло. — А този според тебе кой е?

— Него питай — сви рамене Фред.

— Вече казах, че съм гробар — отвърна спокойно Стив. — Казвам се Стив Холидей и нямам нищо общо с никакви причастия. Прибери пушката, младежо. Ти какво, на бой ли налиташ?

— Ти налиташ на бой — отговори Ел, без да сваля очи от лицето му. Вдигна пушката с дулото нагоре, но беше готов за секунда да се прицели пак. — Значи, гробар, а? Интересно. Но много приличаш на Сид Бомонт... Всъщност, как ще докажеш, че не си той?

— Мога да ти направя ковчег — предложи Стив под съдържания смях на бдителните виджиланти. — Ако си платиш, де.

— Не, не искам ковчег — бързо каза Ел.

— Висок си пет фута и десет инча^[1] — продължи невъзмутимо Стив. — Фред е висок пет фута и осем... и половина инча^[2]. Така ли е, Фред?

— Така е — измърмори Фред.

— Разбирам си от работата. Ето тоя дребния шишко например е висок пет фута и четири инча^[3].

— Върви по дяволите! — озъби се дребният шишко и изплю дъвката си. Качен на седлото, приличаше на разлато желе. — Остави

го, Ел, и да тръгваме. Трябва да намерим Куршума, а тук само си губим времето.

— Още не съм свършил... Съобщих ви точния ръст, а виж, ширината е нестандартна — добави Стив, гледайки дребосъка в упор. Всички се разсмяха. — Напразно ме подозирате, джентълмени.

— Добре, добре... — Ел свали пушката и примирително разтвори длани. — Добре, гробар си, окей. Объркал съм се. На всеки може да се случи, в края на краищата...

Той хвана юздата.

— Вдигни ми шапката — неочаквано каза пак Стив.

Тъкмо бях въздъхнал с облекчение, че леко се отървахме, но по тона на другаря ми разбрах, че всичко тепърва започва.

— Какво? — Ел изглеждаше удивен.

— Ти ми събори шапката на земята — търпеливо му обясни Стив, — а тя струва пари. Вдигни я.

Лицето на Ел се наля с кръв, в очите му светна злоба. Беше общо взето доста привлекателен мъж, но ако го видехте зачервен, нямаше да кажете такова нещо за него.

— Слушай, младеж — каза той — ти за кого се мислиш?

— Шапката... — процеди през зъби Стив.

Ел Симънс се усмихна. Червенината му се отдръпваше, но някак си на петна, и по блясъка в очите му разбрах, че се кани да направи някоя пакост.

— Добре, мистър гробокопач... — промълви той и се насочи към мястото, на което лежеше сомбрерото на Стив.

Сякаш случайно конят му настъпи шапката с копито, от което тя хич не спечели откъм вид. Някой се закиска. Стив не помръдна. Симънс закачи смачканата шапка с дулото на пушката си и му я метна в лицето с издевателска усмивка.

— Ето ти я.

Акcesoарът за глава на Стив пак падна на земята.

— Не трябваше — отрони другарят ми.

— Какво не трябваше? — попита Ел с глупав вид.

— Да го правиш — обясни му натъртено Стив. Очите му приличаха на бургии.

— Заплашваш ли ме? — кипна Ел. — Ти знаеш ли кой съм? Мога да те обеса на ей това дърво и нищо няма да ми направят за това! Така

че по-добре си вземи думите назад, червей такъв!

Те се измерваха с очи. Стив спокойно се усмихваше с ъгълчетата на устата си. Забелязах обаче, че пръста на Ел, който лежеше на спусъка, леко потрепва.

— Интересно — каза замислено Стив, — жена ти наистина ли е такава курва, каквато я описват?

Ел вдигна пушката, но не успя да стреля. Стив сграбчи колтовете изпод наметалото си, хвърли се презглава от седлото и стреля още в полет. Аз открих огън с две ръце. Симънс взе да се свлича от коня — Стив го беше улучил с два куршума в гърдите. Виджилантите стреляха по нас, а ние по тях, но в суматохата те се раниха един друг, а ние със Стив действахме като един отбор. Един куршум ме закачи за бузата, друг се плъзна по дрехите ми, но даже не ме одраска. Стив, приклепнал на едно коляно, изстреля двата си последни патрона, после бързо презареди барабаните. Изглежда, нямаше с кого повече да се сражаваме: двама души бяха напуснали този най-прекрасен от всички светове, както пише мосю Волтер, а останалите бяха ранени. Симънс лежеше на земята, дишаше тежко и изглеждаше къде по-смирнен отпреди.

Стив пъкна единия колт в кобура си, вдигна шапката си и поклати глава. Сивото сомбреро беше загубило всякакъв фасон. Струваше ми се, че нищо не може да се направи за него, но собственикът му не считаше така. Той му върна формата с един удар с юмрук и го нахлузи на главата си, след което бавно се приближи до Симънс, който трескаво се мъчеше да изпълзи по-далече от врага си. Гледката беше неприятна. По-голямата част от виджилантите бяха дребни търговци и такива, дето се въртят край тях. Не им стигаше кураж да влизат в открит бой с противниците си, затова пък бяха майстори да нападат всички срещу един някой самотен конекрадец или пък да отнемат арестантите от шерифа, за да ги обесят на място. При това най-често хората на шерифа не оказваха никаква съпротива.

Симънс дишаше плитко, очите му се разшириха от ужас. Стив си оправи шапката, стъпи с единия крак на някакъв камък и доверително се наведе към шефа на виджилантите.

— Такиви ми ти работи, Ел — меко каза гробаря. — Друг път не си го търси, ясно?

Симънс примигна.

— Я... я... ясно.

— Добре тогава.

Стив свали крак от камъка, прибра и втория колт и се запъти към коня си. Фред се беше приповдигнал на лакти и ме гледаше със замъглен поглед. Единият му крак беше улучен.

— По дяволите! — изхриптя той и беззвучно доизруга.

— Не оставайте с лоши чувства — казах му аз. — Но вашият началник започна пръв. Друг път не си избирайте глупак за шеф.

Стив беше преполовил пътя до коня си, когато Ел неочаквано се привдигна. В ръцете му блесна колт.

Не успях нито да дам сигнал, нито да предупредя другаря си за опасността, когато той рязко се обърна. Гръмна изстрел и Ел Симънс се олюля. Колтът падна от ръката му. Стив стоеше с лице към Симънс. Дясната ръка държеше в джоба на наметалото си и видях тъмната дупка, която куршумът беше направил в плата. Беше стрелял без изобщо да вади колта от джоба си.

Куршумът беше попаднал в сънната артерия на Симънс. Кръвта шурна като фонтан. Той падна настрани. Устните му мърдаха, мъчеше се да каже нещо, но вече беше загубил твърде много кръв. Умря след няколко минути.

— Все пак не беше прав за ковчега — разсъдително отбеляза Стив. — Човек никога не трябва да се зарича.

Той извади ръка от джоба си, поглади дупката на наметалото си и с едно движение се метна на седлото.

— Дявол да го вземе — унило каза Фред, докато се опитваше да превърже раната на крака си — страхотно стреляте, мистър.

Стив сви рамене, подхващайки юздата.

— Знаех, че ще направи нещо подобно. Затова и му предоставих възможност. Всички подлеци са еднакви: винаги гледат да те ударят в гръб.

Той вдигна яката на наметалото и зиморничаво настръхна. Пак запръска дъжд.

— Лоша работа — мрачно изрече Стив след известно време, когато вече се лееше като из ведро. Движехме се бавно един до друг по еднообразната равнина, обрасла с кактуси и ниски мескитови храсти. — Дъждът ще отмие всички следи.

— Затова пък и нас няма да ни открият — отбелязах аз.

— И това е вярно.

Все пак не спряхме, докато не напуснахме пределите на окръга. Противодействието на виджиланти си е сериозно провинение, за което изобщо нямаше да ни похвалят. На пътя ни се изпречи малка испанска мисия^[4] и решихме да останем в нея, докато спре дъждът. Мисията оглавяваше отец Хуан и той ни увери, че не е виждал нито пъстър кон, нито конник на него. Изглежда, окончателно бяхме загубили Били Малоун, но на мен друга мисъл не ми даваше покой. Спомних си всичко, което знаех за човека с прозвище Последното причастие. Нарекли го бяха така, защото беше ограбвал банки преоблечен като свещеник, и с него шега не бивало. Когато срещнах за пръв път Стив, той беше облечен именно като монах. Освен това стреляше твърде точно за обикновен гробар. Говореше се, че Сид Бомонт бил убит преди четири години, но тялото му така и не беше намерено, а Стив Холидей спомена, че не е виждал Франсиско Санчес, с когото явно си беше имал вземане-даване, именно четири години... За да се отвлека от тези мисли, аз извадих тесте карти и се заех с нещо, което ненавиждам повече от всичко на света — взех да нареждам пасианс. Когато вдигнах очи, срещнах погледа на Стив.

— Бас държа — изхъмка той, — че знам за какво мислиш.

— Хубаво — изръмжах аз и, като поизлъгах малко, изкарах пасианса, което вещаеше, че ще ми се изпълнят всички съкровени желания.

— Според теб, приличам на банков обирджия, така ли? — иронично попита той.

— Ти и на гробар не приличаш много — отбелязах аз.

Той сви рамене.

— Всеки става такъв, какъвто може, а не какъвто иска.

— Глупости — възразих аз. — Винаги съм искал да стана играч.

— Е, аз пък винаги съм искал да стана гробар — парира той.

Засмяхме се и двамата и разбрах, че е безсмислено да го разпитвам по този въпрос.

[1] Около 178 см. — Б. пр. ↑

[2] Около 174 см. — Б. пр. ↑

[3] Около 163 см. — Б. пр. ↑

[4] Сграда, в която живеят мисионери. — Б. пр. ↑

9.

Следващите девет или десет дни прекарахме на седлата, претърсвайки местността в търсене на Неуловимия Били. Дъждът ту се лееше, ту спираше, ту пак започваше да ни дълбае теметата с удвоена сила. Влизахме във всички градчета по пътя, разпитвахме из мисиите, колибите на пастирите, ранчотата, но знаменитият бандит сякаш беше потънал вдън земя. Време беше — поне за мен — да зарежа тази работа, да замина за някое местенце във Фриско^[1] и да си отпусна душата край игралната маса, но съвестта не ми позволяваше да изоставя Стив. На два пъти се натъквахме на бандити и се наложи да се омитаме. Освен това се опитаха да ни ограбят и да ни откраднат конете. Накратко, приключения изобщо не ни липсваха.

Стив обаче не униваше. Беше сигурен, че рано или късно ще открием Били, и охотно обясняваше защо:

— Докато има патрони и някаква храна, може да се държи далеч от градовете и да се движи през пущинаците или по бандитските пътеки. Но, Ридж, щом му свършат патроните, стомахът му започне да стърже, а конят му окуцее, той непременно ще направи грешка и точно тогава ще го спипаме.

Стив може да беше злопаметен, но беше рядко последователен в своята злопаметност. Вечерта на двадесет и първи януари стигнахме до поредното градче, което по нищо не се различаваше от останалите тексаски местенца, и моят другар пак започна да разпитва.

— Кабалеро на пъстър кон? Вие търсите Гилермо Куршума, сеньори?

Стив свали шапка, изтри чело и се усмихва. Стопанката на салууна, мексиканка, сви рамене.

— Да, беше тук с брат си.

— С брат си? — попитах аз.

— Да, какво от това?

Ние със Стив се спогледахме.

— Ти знаеше ли, че има брат? — попитах аз.

— Да, чувал бях. Сега вече става ясно кой е изненадал шерифа Фосет. Не е бил Били, а брат му. Фосет може да беше всякакъв, но не беше глупак.

— Нашият шериф, сеньор Търман, пие от сутрин до вечер вече втори ден — каза мексиканката. — Той предложи на Били състезание по стрелба, но Били изобщо не пожела да се занимава с него, а изпрати по-малкия си брат. И какво мислите? Това дете показа на шерифа, че е самохвалко, който изобщо не може да държи оръжие в ръцете си.

— И шерифът им е позволил да си тръгнат? — недоверчиво попитах аз.

— Какво толкова? Никого не бяха закачали. Платиха си и си тръгнаха. В този град не е прието да си пъхаш носа в чуждите работи.

— Как изглеждат? — намеси се Стив.

— Двама симпатични гринговци — каза мексиканката. — Много си приличат. Веднага щом ги видях, разбрах, че са братя. Малкият слуша за всичко големия, а големият се грижи за него. Когато малкият спечели състезанието, големият му даде шалче.

— Какво шалче?

— Което носеше на врата си.

— Тъй... — промърмори Стив. — Благодаря за текилата. Да тръгваме, Ридж.

— Значи, сега са двама — заключих, аз, когато излязохме.

— Сигурно и малкият е същият мерзавец като Били — изръмжа Стив. — Ние само да ги спипаме, аз ще се разправам с тях.

Оставаше ни да пътуваме по-малко, отколкото си мислехме. Конят на Стив изгуби подкова и дълго обикаляхме, докато най-накрая открихме малко градче, което се състоеше от дузина къщи. Фасадите им опираха в улица, изпъстрена с жълти локви и купчини тор.

Стив тръгна да търси ковач, а аз от нямане какво да правя се отправих към салууна. Едва прекрачих прага и сякаш нещо в мен прещрака. Разбрах, че сме намерили поне единия от тези, които търсим.

Зад една от масите седеше младеж със светли коси и увлечено шляпаше покер с още трима играчи. Шапката му беше килната назад, от което бретонът му падаше на очите и той непрекъснато го подухваше нагоре. В устата му имаше близалка. Въртеше се на място и размесваше картите си. Приличаше досущ на човека, когото видях в

Ларедо, но изглеждаше много по-жизнерадостен и естествен от него. Светлокосият имаше правилни черти на лицето, неголям нос, малка, красиво очертана уста и твърда брадичка. На скулите му цъфтеше прасковена руменина, очите му ярко блестяха. В този момент отбиваше със страст атаката на противника си и много приличаше на палав ученик, който си е устроил ваканция посред срока. На врата му се кипреше контешки люляков шал.

„Е, здравей, младши Малоун“ — казах си аз.

Младежът се разсмя с чист, звънък, скоклив смях. Напомняше младо жребче. Докоснах колта в джоба на сюртука си и взех да оглеждам помещението в търсене на по-големия брат, който сигурно трябваше да се намира някъде наблизо.

Седмина вакероси оживено разговаряха около трите маси, един червенокос бавно отпиваше бира от халбата си, стопанинът — флегматичен швед-албинос, непонятно как попаднал по тия места — броеше бутилките, а на раздрънканото пиано в ъгъла печално свиреше пианист.

Събрах смелост, приближих се право към масата, на която играеше брата на Били, и седнах.

— Обичам покера — казах на испански. Може ли да се присъединя към вас, сеньори?

Единият от сеньорите беше загубил повече, отколкото беше възнамерявал, и охотно прие моето предложение, което му даваше повод да напусне играта с чест. Разчитах, че Стив всеки момент ще се появи и ще заловим малкия Малоун. Той от своя страна вече си беше доял близалката и извади клечката от устата си. Погледнах през прозореца и видях пъстър кон на коневръза. Отместих поглед към момчето, което седеше пред мен. Ако не знаех, че неотдавна е убил шерифа Фосет и хората му, за да освободи брат си, никога нямаше да заподозра, че е способен на такова нещо — изглеждаше такъв славен и искрен младеж. Не че ме беше страх, но потта се стичаше по гърдите ми. Смугъл жилест мексиканец седеше между мен и бандита и разбъркваше мазно тесте.

— Казвам се Риджуей Стил — казах аз.

— Мануел — представи се раздаващият.

— Хорхе — произнесе друг играч.

Светлокосият пъхна клечката в устата си и я подъвка, след което я извади и я погледна, все едно е кралски жезъл.

— Хари — просто каза той.

Мануел раздаде картите. Малоун се усмихна.

— Десетка спатия.

— Пас.

— Вале.

Чувствах се в познати води. Вратата изскърца, завъртя се на пантите си и аз трепнах. Малоун най-накрая спря да си играе с клечката от близалката и я хвърли на масата. Взря се в картите си, като се почесваше по носа. С крайчеца на очите забелязах през прозореца фигурата на Стив, която се мержелееше в края на улицата, и щом обърнах в глава, видях втрещените от упор в мен очи на Хари. Бяха кехлибарени, студени и твърди. Не успях дори да се изненадам от настъпилата в тях промяна.

— Никога не сядай да играеш със смъртта си, *compadre*^[2]!

Ноздрите му потрепваха. Преди да се опомня, той измъкна нож от колана си и прикова с него дясната ми ръка към масата.

От следващото му движение Мануел отлетя назад заедно със стола си. Пианистът, който свиреше печална мелодия, се обърна, и видях, че има същите светли коси и кафяви очи.

Без предупреждение той грабна „уинчестър“-а си от пианото и стреля. Брат му се хвърли към вратата. Аз почувствах тъп удар в гърдите си и разбрах, че пианистът ме е улучил. Дори не разбрах, че умирам, но, струва ми се, все пак успях да си помисля, че Били Малоун наистина е първокласен стрелец.

[1] Кратко име на Сан Франсиско. — Б.пр. ↑

[2] Приятел (исп.) — Б.а. ↑

10.

— Ридж, Ридж, чуваш ли ме?

Нечии ръце ме разтърсваха. Опитах се да отворя очи, но щом отлепих клепачи усетих около сърцето си тъпа болка и застенах. Дясната ми ръка пареше и тръпнеше, но някой вече беше успял да извади ножа от нея.

— Куршум в сърцето, какво искате — произнесе жалостиво гъгнив глас.

— Да, време е да повикаме свещеник.

В отговор на това неизвестен глас, който по начина си на изразяване ми се стори точно като на Стив, се разрази в куп ругатни по адрес на всички свещеници по света.

— Донесете вода!

— Защо пък вода — възрази друг глас, до болка приличащ на моя, — когато има уиски?

Установих, че мога да се движа, пъгнах лявата си ръка под сюртука и се опитах да извадя заветната манерка. Не искаше да излиза и я издърпах със сила от джоба.

— Той е жив! — развика се Стив.

Седнах криво-ляво на мръсния под и изумено се възрях в манерката, в която едва-едва се плискаше течност, макар ясно да си спомнях, че беше пълна догоре. Някаква желязна пуцина беше заседнала в средата ѝ и, като я огледах по-внимателно, разбрах, че беше куршум.

Моето уиски ми беше спасило живота за пореден път. Вместо неминуема гибел, бях получил само лека контузия. Разклатих манерката и по звука определих, че е изтекло около една трета от съдържанието ѝ.

— Дявол да го вземе! — казах аз и се олюлях. — Какъв мерзавец трябва да си, за да разсипеш такова първокласно уиски!

След това надигнах манерката и не се успокоих, докато не изпих всичко до дъно.

— Манерката замина, Стив — съобщих на гробаря и я хвърлих на пода.

Той ми помогна да се изправя на крака. Разтърсих глава, за да спре да ми се мерзелее пред очите и да си проясня мислите.

— Трябва ти лекар, Ридж!

— Как ли пък не! — възразих аз. — Трябва ми кон.

— Но ти си ранен!

— Не са успели да избягат много далеч.

Стигнах до вратата със залитане. Вдишах чист въздух и се почувствах значително по-добре.

— Ще ги догоним, Стив. А като ги стигнем, аз ще убия пианиста.

— Какъв пианист? — изуми се Стив, но тръгна след мен.

— По който не трябва да се стреля^[1] — сериозно поясних аз.

Успях да пъкна крака си в стремето от втория път и се качих на седлото. Дясната ръка ме болеше, но аз добре владеех лявата и прехвърлих юздата в нея.

— Напред, Стив!

Кудкудякащи кокошки се пръснаха изпод копитата на коня ми. Пришпорих го и градчето скоро остана зад нас.

— По-бързо, Стив! Ще ги настигнем!

— Добре, Ридж! Гледай само да не паднеш от коня.

Стив напразно се притесняваше. Вятърът галеше лицето ми и усетих как в мен закипява гняв — гняв, който заглушаваше и болката, и всички други емоции. След четвърт час бесен галоп аз видях пред нас двама конници.

— Ето ги, Стив!

Двамата Малоун, изглежда, забелязаха, че ги следва потеря, и също ускориха. Стив изравни и вече яздеше с половин дължина пред мен. На няколко пъти стреляхме и преследваните ни отвърнаха със същата любезност, но нито един от куршумите не достигна целта си.

— Ще избягат, Стив!

Разстоянието между нас и плячката ни започна да се увеличава. Несъмнено, пъстрият бегач беше един от най-добрите коне, които изобщо някога бях виждал, но втория, сив на петна, явно му отстъпваше. Стори ми се, че точно на него язди гадината, която ми проби ръката.

Стив изруга през зъби, пъхна колта в джоба си, свали пушката от рамото си и се прицели.

Усъмних се: братята Малоун бяха твърде далеч. Но гръмна изстрел, сивият кон пред нас се отклони, направи няколко неуверени крачки и падна на хълбок.

— Йес! — кресна Стив и ние отново пришпорихме конете.

Били Малоун забеляза, че конят на брат му е ранен, и се върна. Стив стреля още веднъж, но не улучи. Видяхме как Били се опитва да помогне на по-малкия да се измъкне от седлото, но раненият кон му беше затиснал крака.

— Двамата заедно не могат да ни избягат! — викна Стив, презареждайки пушката. — Дори на такъв кон като пъстрия.

Очевидно, Били Малоун беше стигнал до същия извод, защото неочаквано се обърна, шибна коня си с камшик и се понесе напред. След по-малко от минута изчезна в далечината сред облак прах.

— Внимавай с втория, Стив! — предупредих другаря си за всеки случай.

Приблжихме се към поваления бандит. Той още не беше успял да извади крака си от стремето, но това не му попречи да извади револвера си и да изстреля към мен три куршума.

Славният ми кон падна убит на място, а Стив като ястреб скочи от седлото върху врага и се вкопчи в гърлото му. Младежът се опита да стреля пак, но другарят ми му изви ръката. Малоун изкрещя от болка и изпусна револвера.

Това обаче не му попречи да удари гробаря с юмрук в челюстта и пак да се пресегне за револвера, но в този момент аз го настъпих по ръката, а с другия си крак изритах колта надалеч. Момчето оголи зъби като катерица, но не отронваше нито дума, само стрелкаше с побеснели очи ту мен, ту Стив.

— Е, здравей, Малоун! — каза Стив и за приветствие го удари с юмрук в корема.

Младежът издаде нещо като хлип и се сгърчи на пясъка.

— Я върви...! — извика той.

— Няма да отида — отвърна спокойно Стив, — ако ще и английската кралица^[2] да ми изпрати покана. Е, къде ти е братчето? Заряза те тук да пукнеш самичък, а?

Гробарят дишаше тежко, челюстта му набъбваше все повече. То сигурно и аз не бях по-приятна гледка.

— Нямам никакви братя — озъби се Хари, гледайки го изпод вежди.

— Имам предвид момъка по прякор Куршума, онова копеле Били Малоун — поясни Стив. — Накъде отива?

— Откъде да знам? — предизвикателно отговори момчето.

— Не, така няма да стане — поклати глава Стив. — Пак те питам: накъде отива Били Малоун?

— На мен не ми се отчита — ухили се младежът.

— Как се казваш? — неочаквано попита Стив.

— Хари.

— Ти ли застреля шерифа Фосет и хората му, когато хванаха брат ти?

Хари се усмихна и наведе глава.

— Аз — все пак отговори той с гърлен момчешки глас.

— Може да си имаш големи неприятности, малкият.

— Не ми викай „малкия“! — настръхна пленника.

— Добре. Просто констатирах, че си сополанко. Виждаш ли, Хари, не ми пука за шерифа Фосет. За теб също. Но брат ти е убил едно момиче... добро момиче, и затова ще го измъкна, ако трябва, и от миша дупка.

Хари позеленя. На носа му се откроиха лунички.

— Защо лъжете? — избухна той. — Били никакво момиче не е закачал. И изобщо, той няма навик да убива жени!

Възмущението му изглеждаше напълно естествено. Ние със Стив се спогледахме и свихме рамене.

— Виж ти, каква преданост... — меко каза другарят ми и присви очи. — Откъде имаш това шалче?

Хари погледна плата на шията си.

— Това си е мое — неприязнено отвърна той.

— Дал ти го е Били, когато си спечелил състезание по стрелба — поправи го Стив. — Всъщност, казвал ли ти е откъде има такъв прекрасен кон?

— Кон? — удиви се Хари.

— Не ме нервирай. Откъде го е взел?

— Какво значи откъде? — ококори се момчето. — Това си е конят на Били.

— Правилно — съгласи се гробарят с натезжал глас. — Само че заради този кон е убил беззащитна жена. А на теб не ти е казал.

Хари го гледаше в нямо изумление.

— Мен повече друго ме интересува — намесих се аз. — На мястото на Били отдавна щях да съм в Мексико, нали тук за главата му е обявена голяма награда. Защо отива на север?

— Как защо? — спокойно отвърна Хари. — Иска да убие Пит Хамилтън.

Стив заинтересовано вдигна вежди.

— Шерифът Хамилтън? Който го залови последния път?

— Ами да. Шерифът тогава е убил двама негови приятели, а Били смята, че дълговете трябва да се плащат.

— Ето, виждаш ли колко е просто да си честен — казах аз. — Защо в началото разправяше, че нямаш понятие накъде отива Били?

Хари ми хвърли кос поглед и прехапа устни.

— Сигурно е много привързан към брат си — отбеляза Стив с насмешка.

Аз го погледнах се недоумение. Очите на другаря ми сияеха.

— Ама разбира се! И ако Хари е убил хората на шерифа, то и Били без колебание би направил същото за него. Знаеш ли, Ридж, омръзна ми да преследвам този мерзавец. Конят му е твърде бърз, няма как да се мерим с него.

— И какво? — попитах, докато превързвах ранената си ръка с носна кърпа.

— Има такава поговорка: ако планината не отива при Мохамед, значи Мохамед трябва да отиде при планината. Трябва да направим така, че Били Куршумът сам да дойде при нас.

— Да не е луд!

Хари побледня и не сваляше очи от нас.

— Не е луд — съгласи се Стив. — Но едва ли ще изостави брат си в беда. Ще закараме Хари в града, ще го пъкнем в затвора и ще обявим, че утре ще го обесят — развълнувано щракна с пръсти той. — Бас държа, че Били ще дойде да го измъкне. Това копеле не се бои от затвори — в който и да са го пъкнали, винаги е успявал да избяга. А в нашия затвор ще го чака засада. Точно така ще направим!

Почти пропуснахме мига, в който Хари отново се хвърли към револвера си. Отчаянието му придаваше сили и се наложи доста да се потрудим, за да се справим с него. Извиваше се като змия и хапеше като вълче.

— Няма да го направите! — крещеше той. На устата му беше избила пяна. — Няма да го направите! А-а!

Честно казано, не бях съвсем сигурен, че планът на Стив ще проработи, но като видях как реагира Хари, и последните ми съмнения отпаднаха. Ако Хари се вълнуваше толкова, значи знаеше, че брат му наистина няма да го зареже.

— Ще го направя, и още как, малкият! — добродушно каза Стив, когато отново усмирихме нашия пленник. — Аз те хванах и сега си мой! Нямам нищо лично против теб, макар че се опита да се отнесеш неучтиво с другаря ми. Но виж, брат ти е друго нещо. Той уби мой близък човек и само по чиста случайност не довърши Ридж, така че ще си плати затова. Решено е: ти ще бъдеш нашата примамка. Ридж! Качвай се на коня ми. Хари! Ставай и върви напред, не се отклонявай. Връщаме се в града.

Стив извади колта си и го показва на пленника:

— Мисля, че не трябва да ти обяснявам, че тая пущина е заредена. Не прави глупости, иначе ще ме принудиш да те прострелям в рамото или в лакътя и няма да ти бъде никак приятно. Имай предвид, че те държа на прицел.

Качих се на коня на Стив и с въздишка погледнах към моя Пангос, който лежеше в прахта. Бедният ми другар! Колко мили бяхме изминали заедно!

— Не се притеснявай, Ридж — успокой ме Стив, — ще ти купя друг кон. В края на краищата, за главата на това копеле Малоун се полага добра награда.

И отново изкомандва пленника:

— Тръгвай напред, момко!

— Брат ми не е глупак — тросна се Хари. Горната му устна се повдигна, оголвайки зъбите му. — Няма да се хване в глупавия ти капан.

— Ще видим — отвърна Стив.

И така, ние се върнахме в града: най-отпред — накуцващият с премазания си крак Хари, след него Стив с колт в ръка, а аз завършвах

шествието на кон.

Стив откри местния шериф и му обясни каква е работата. Шерифът, който се казваше Родригес, се съгласи да участва в залавянето на знаменития бандит, но веднага ни предупреди, че в града няма затвор.

— А какво има? Трябва да заключим младежа, за да не шава, и да разставим хора наблизо.

— Да ви кажа откровено, сеньор, по-добро място за засада от моята къща няма да намерите. Сигурен съм, че жена ми няма да има нищо против.

Стив огледа къщата на шерифа и реши, че наистина става за нашите цели. За Хари Малоун определиха стая на втория етаж. Приковаха го с вериги и го сложиха на един стол, а пред стола начертаха с тебешир една черта, която му се забраняваше да пресича под смъртна заплаха. Стив и шерифът Родригес разпределиха хора около къщата, а по таваните на съседните поставиха стрелци. Всички знаеха как изглежда Били Малоун и получиха заповед да стрелят веднага щом го видят, но без да го убиват, само да го ранят. До залез-слънце беше обявено, че Хари Малоун, брат на знаменития Били Куршума, се осъжда на смърт чрез обесване за убийството на окръжния шериф Фосет и други престъпления, като присъдата ще бъде изпълнена на следващия ден. Новината за кратко време облетя целия град и, както се и надяваше Стив, скоро се разнесе извън пределите му. В моите задължения влизаше да пазя Хари, за да не направи нещо неочаквано и да наруши плановете ни. Пушките и револверите бяха смазани и добре заредени, часовите стояха на местата си и мишка не можеше да се промъкне незабелязано в къщата на шерифа.

[1] Има се предвид често срещан надпис в салууните по онова време: „Не стреляйте в пианиста, той свири, както може.“ ↑

[2] Кралица Виктория. — Б.а. ↑

ЧАСТ II.
ЛЕЙДИ И РАЗБОЙНИЦИТЕ

1.

Беше красива. Много красива, помисли си той. Такива светли коси не беше виждал у никоя от жителките на Ларедо, а тях ги знаеше наизуст. Жените тук бяха смугли и чернокоси, гръмогласни и самоуверени. Както, впрочем, и болшинството от мъжете. Тази беше различна и от нея миришеше различно — на мед и теменужки, въпреки дългия път, който я бяха принудили да измине. Кожата ѝ беше светла, почти недокосната от загар. А може и просто да беше преbledняла от загубата на кръв след раняването. Все едно, помисли си Франсиско, даже така, както лежеше на кушетката с разпуснати коси и затворени очи, без да дава признаци на живот, определено си струваше триста и петдесетте долара, които баща му плати за нея.

Не знаеше как се казва, но това нямаше значение. Тук, в този известен на всички в Ларедо дом с червени щори, тя щеше да се отзовава на името, което ѝ дадат. А ако не го направеше, толкова по-зле за нея. Франсиско се ухили и я попипа. Ех, каква кожа, топла и гладка, направо копринена! В този момент непознатата извърна глава и отвори очи.

Франсиско онемя. Такива очи не беше виждал никога. Бяха кафяви, но заради танцуващите в тях златисти точки изглеждаха кехлибарени, и той не разбра веднага, че с тях го гледаше неговата смърт.

— Сбогом, Франсиско — каза непознатата на английски.

Докато я беше разглеждал, тя беше успяла незабелязано да разкопчае кобура на кръста му и да измъкне колта. За част от секундата Франсиско не вярваше, че ще стреля. Самата мисъл, че него, Франсиско Санчес, могат да го убият просто ей така, със собственото му оръжие, в собствения му дом, в този незабележителен с нищо топъл януарски ден, му се струваше смешна. Това просто нямаше как да се случи!

— Какво си намислила, а? — попита той с пресипнал от ярост и изненада глас и я хвана за ръката.

Зад червените щори избухна ослепителен пламък. Изстрелът отхвърли Франсиско назад. Той падна по гръб, а лейди Смърт с пъргаво скочи на крака, метна се към вратата, заключи я и я прегради с ниско шкафче.

Франсиско лежеше на пода и слабо стенеше. Куршумът беше попаднал в корема му и когато Амалия (защото смъртта се казваше точно така) го погледна, ѝ стана ясно, че дълго ще се мъчи, докато Господ не се съжали да го прибере. Беше искала само леко да го рани, но той беше отклонил ръката ѝ и сега му се налагаше да умре. Все пак тя не мисли дълго за това. Вместо това завъртя барабана на колта и се убеди, че от шест патрона в него са останали пет. Лявата ръка я болеше от скорошната рана, но се надяваше, че дясната няма да я подведе. Зад вратата се чува шум и тропот.

— Сеньор!

— Сеньор, какво става?

— Отворете, в името на Бог!

Нечии плещи налегнаха на вратата и тя затреця. Амалия се прицели и изпрати в процепа няколко куршума на нивото на гърдите. Зад вратата се чува приглушени вопли и после всичко стихна.

Разтвори щорите и се надвеси през прозореца. Втори етаж, но наблизко расте дърво, възлесто и разклонено. Качи се на перваза и скочи на дървото, докато вратата вече поддаваше под новите удари, които се сипеха по нея.

Издирайки ръцете си, с изтръпнало от болка ляво рамо Амалия се спусна и хукна на улицата. Отстрани изскочи портиерът на къщата с червените щори и размаха ръце. Без да се замисля, Амалия го свали със следващия изстрел и продължи да тича. Вече нямаше нито един патрон.

Препускаше като луда. Сърцето ѝ подскачаше, в ума ѝ се въртеше само: „Бягай, бягай, бягай!“

Пред салууна с лаконично название „У Хосе“ някакъв човек с висока шапка тъкмо отвързваше пъстър кон. В сянката седеше момче без крака с дървена чашка за подаяния и гледаше с нескрито удивление неизвестно откъде появилата се блондинка. Петнистият кон риеше земята с копито и недоволно тръскаше глава с дълга грива. Амалия обичаше конете и разбираше от коне. Веднага съобрази, че това

животно със стройни крака, въпреки смешната си окраска, е превъзходен бегач.

Стопанинът му дори не успя да разбере как незнайно откъде появилият се ураган, който приличаше на жена само с по лицето и по прическата, се озова на коня му. Ритник в гърдите и човекът с високата шапка падна в прахта, докато Амалия с всички сили препусна по пътя, който водеше в Сан Антонио.

Беше 4 януари 1881 година.

2.

Ако мистър Робърт П. Ричардсън от ранчото „Есмералда“ не се беше оказал толкова настоятелен и не беше поканил на гости една крехка блондинка с кротък поглед и безупречни маниери, градчето Арчър и досега щеше да си живее спокойно, а дядо Чарли щеше да се лиши от множество теми за историите, които обича да разказва. Но да караме по ред.

Ричардсън се връщаше от Европа на кораба „Мечта“, същия, на който се бяха случили няколко загадъчни смъртни случая, блестящо разплетени от някакъв френски детектив^[1]. По чиста случайност на парахода се беше оказала и мадам Дюпон — особа, заслужаваща особено внимание дори и само защото истинското ѝ име не беше Амели Дюпон, а Амалия Тамарина, и защото се явяваше агент на руска секретна служба^[2]. Впрочем, за последното обстоятелство Ричардсън така и никога не узна.

Очарователната мадам Дюпон, която беше само на седемнадесет години, въпреки че в паспорта ѝ пишеше двадесет и три, пътуваше сама. Когато я питаха за мосю Дюпон, тя даваше да се разбере, че той се лекува в клиника за душевноболни, като този отговор по загадъчен начин вселяваше в мъжките сърца най-неразумни надежди. Трябва да отбележим, че на „Мечта“ около нея постоянно се навърташе някакъв нахален субект, който се представяше за неин братовчед, но щом корабът пристигна в Ню Йорк, братовчедът („тоя сигурно ѝ е толкова роднина, колкото аз съм ѝ леля“, гласеше версията на Робърт П. Ричардсън) безследно се разтвори в улиците на града. Ричардсън видя в това знак свише и духът му се повдигна.

Във ветровития декемврийския град Амалия отчаяно скучаеше. Направи визита на руския посланик Тихомиров, отчете се за изпълнението на първата си и засега единствена задача, свързана с една картина на Леонардо да Винчи, предаде един обемист пакет, който трябваше да бъде изпратен с дипломатическата поща и накрая попита кога може да се завърне у дома, в Русия.

— Това... хм... зависи от различни обстоятелства — каза Тихомиров. По природа той беше уклончив човек и не обичаше да поема излишна отговорност. — Аз... хм... трябва да получа инструкции за вас от Негово високо превъзходителство.

— А кога ще ги получите? — попита направо Амалия, която не търпеше увъртания.

Тихомиров повтори, че зависи... но, вероятно, след месец — месец и нещо, ако обстоятелствата... Амалия се ядоса, но само направи реверанс и напусна кабинета на чиновника. В хотела я чакаше Робърт П. Ричардсън с букет рози и предложение — не, не за брак, а само да вечерят заедно.

Амалия не прие розите и отказа поканата, оправдавайки се с митичния мосю Дюпон, на който не би му харесало жена му да вечеря с първия срещнат, и се затвори в стаята си. След два дни, като се разкашля по-силно от обикновено, нашата героиня изплю кървавочервен съсирек. Пред очите ѝ притъмня и ѝ се наложи да се подпре с ръка на стената, за да не падне.

В семейството ѝ имаше няколко души, починали от туберкулоза, и оттогава Амалия се отнасяше към здравето си много внимателно. Тя се хвърли към огледалото и ѝ се стори, че по бузите ѝ играе охтичава руменина. Посещението при доктора на консулството, който заяви, че не вижда причина за безпокойство, не я успокои, а Тихомиров още не беше получил указания от Петербург. Амалия се разходи до пристанището, узна, че корабът за Одеса тръгва след три дни, и на връщане в хотела отново се сблъска с Робърт.

Младият американец изглеждаше смутен. Той скоро заминавал за ранчото си. Съзнавал, че не се бил държал твърде вежливо, но, може би, тя все пак би се съгласила... Нали, в края на краищата, мосю Дюпон не е задължително да разбира...

За негова изненада, тоя път доводите му бяха приети по-благосклонно. Скоро той и Амалия седяха край една маса в най-модерния ресторант в града и непринудено бърбеха. Ричардсън не без удоволствие отбеляза за себе си, че спътницата му, образно казано, сложи в малкия си джоб всички присъстващи дами, и настроението му, което и без това не беше лошо, достигна точката на блаженство. Той надмина себе си — разказваше анекдоти от каубойския живот, описваше ранчото си и градчето Арчър, където два пъти дневно спира

дилижанса от Сан Антонио. Какво е Сан Антонио? Това е забележителен тексаски град, известен с мекия си климат. Там специално идват да се лекуват тези, които са имали нещастieto да се разболеят от туберкулоза...

Амалия изтърва вилицата.

— И какво, сега там е топло? По-добре от Ню Йорк? — твърде заинтересовано попита прекрасната млада жена.

— О, да, там е просто прекрасно! — съобщи Робърт. — Трябва да ви кажа, Емили, че аз съм южняк, слънцето е в кръвта ми. Ню Йорк е хубав град, но моето ранчо... Все се надявам, че ще ми дойдете на гости... — добави той с умотителен тон.

— Възможно е... — многозначително отрони Амалия, като се усмихваше със загадъчността на сфинкс. — Даже е много възможно...

Общо взето, още на следващия ден Робърт и Амалия седяха комфортно разположени в спален вагон, а влакът ги отнасяше на юг. Предстояха им няколко прехвърляния, но това беше нормално, защото пътят от Ню Йорк до Сан Антонио беше дълъг. На 11 декември бяха вече в Остин, административния център на Тексас, и чакаха влака си на перона. Ричардсън се мръщеше и от време на време си гледаше часовника, прикрепен към жилетката му със златна верижка. Амалия, с рокля в светлосиньо и зелено, купена от Париж, Франция, и елегантна шапка, от която се спускаше воалетка на точки, изобщо не се вълнуваше. Всичките й тревоги се бяха разтворили в прашната далечина, откъдето с рев изпълзяваха черни локомотиви, теглещи след себе си нанизии от различни вагони. Сред тълпата пътници тя се чувстваше най-младата, най-красивата и най-щастливата. Жените си шушукаха, обсъждайки роклята й, която беше твърде разкошна по тукашните мерки, мъжете не сваляха очи от нея и това я ласкаеше и забавляваше едновременно.

— Влакът закъснява — каза Ричардсън.

По перона претича в тръс началника на гарата в униформа, съпроводан от помощника си. Засипаха ги с град от въпроси. Особено негодуваше някаква древна съсухрена лейди, чийто облик силно напомняше на прът. Тя се притесняваше, че ще закъснее за Сан Антонио, където трябвало да отворят завещанието на леля й Мери. Като сметна на колко години трябва да е била неотдавна споминалата

се леля Мери, Амалия реши, че народът при тукашния климат живее удивително дълго.

— Влак ще има, ще има, лейди и джентълмени! — твърдеше със заучен глас началникът на гарата. — Просто към него прикачат специален вагон. Молим да ни извините за закъснението.

— Вагон? За кого? — недоверчиво попита един търговски пътник с поувехнала роза на ревера.

— За престъпник — лаконично отвърна началника, измъкна се от тълпата и се скри от очите на всички заедно с помощника си, който в бльсканицата изгуби едно копче от куртката си.

Някъде из лабиринта от релси затътна и засвистя. Перонът се оживи, носачите се засуетиха. Майките усмиряваха децата, че и мъжете си, собствениците на кучета и котки — питомците си. И през този привичен, прииждащ на вълни шум, ухото на Амалия долови нов звук, приличащ на дрънчене на вериги.

Тя се обърна и видя как от другия край на платформата, отсрещен на този, откъдето влизаха пасажерите, се приближава конвой, въоръжен с уинчестъри и револвери. Обветрените лица на пазачите бяха сурови и съсредоточени, а мрачността им изключваше всякаква възможност за шегички по техен адрес. Конвоят наброяваше не по-малко от дузина пазачи, а по средата, притиснат от всички страни от своите „ангели-хранители“, вървеше човек в окови и белезници. Именно те издаваха това дрънчене, което беше чула Амалия.

Но ако изобщо нещо я порази, това беше не многочислеността на конвоя и не изобилието от вериги, покриващи престъпника от главата до петите така, че той трудно можеше да се движи. Самият конвоиран я озадачи много повече от драконовските мерки, които бяха взети, за да не може да избяга. Беше строен, гъвкав, миловиден юноша, видимо още съвсем млад. Светлите му очи свенливо гледаха изпод шапката, криво нахлузена върху светлите му коси, над горната му устна тъмнееше едва забележим мъх. Беше с правилни черти на лицето и чип нос, по който се виждаха лунички. В начина, по който юношата поглеждаше към тълпата, възбудена от неговото присъствие, имаше нещо детско и донемайкъде наивно — той явно се смущаваше, чувствайки се обект на всеобщото внимание. Хората забравиха за закъсняващия влак и изцяло превключиха на завладяващата гледка —

опасен престъпник, когото са хванали и здраво държат истински мъже. Видът на конвоя и пленника вълнуваше, както вълнува гледката на лъва, затворен в клетката в зоопарка. Но главата на Амалия не побираше как това момче с лице като праскова, което беше най-много на седемнадесет години, би могло да е в ролята на лъва, и тя неволно си зададе въпроса какво толкова може да е направил, че срещу него да се вземат толкова сурови мерки.

— Я! — възкликна търговският пътник с увехналата роза. — Та това е Били Куршума!

Щом чуха името на пленника, няколко особено чувствителни дами се дръпнаха настрани.

— Той? Той ли е?

— О, боже!

— Леле!

— Ами да. Осъдиха го още навремето за убийството на шерифа Брансън.

— Само за това? Чух, че бил убил не по-малко от двадесет човека.

— Да, но възето все си е едно...

— Път, лейди и джентълмени! — завика пазачът, който вървеше най-отпред. На гърдите му блестеше излъскана сребърна значка, показваща, че собственикът ѝ е шериф и няма да се церемони с тези, които не изпълняват заповедите му. — Път!

Омъжените дами, ахкайки, се криеха зад гърбовете на мъжете си и с жадни погледи изпращаха пленника, който едва влачеше крака. Веригите дрънчаха, токовете на пазачите чаткаха по перона.

На пет крачи от Амалия конвоят спря. Локомотивът, пъхтящ и изпускащ пара, най-сетне изпълзя иззад завоя и плавно се доближи до платформата.

Пленникът изтри лице с ръкава си, от което белезниците му пак се раздрънчаха, и крадешком се огледа. Погледът му попадна на Амалия. На шията ѝ се кипреше кокетно копринено шалче, също от Париж — истинско произведение на изкуството; една от тези изискани дреболии, които допадат на сърцето на всеки, който ги види. Шалчето привлече най-живо вниманието на Били. Той преглътна, като се бореше със съблазънта, но не се сдържа и отново погледна към това вълшебно люляково парченце плат. Отблизо можеше да се види, че

двата горни предни зъба на пленника са издадени малко напред, като на катерица, и от това горната му устна изглеждаше по-къса. Той отвори уста, плъзна поглед по дамата с воалетката и тихо въздъхна. Тя сигурно беше принцеса, щом си позволяваше да носи такива неща. Цял живот Били беше мечтал точно за такова шалче — красиво, блестящо, контешко. Ако можеше, без да се замисля би дал десет години от живота си, за да го притежава.

Един сипаничав пазач, който непрекъснато си плюеше под краката, силно блъсна Били в гърба. Пленникът се олюля и едва не падна. Пазачът весело се усмихна, показвайки развалените си зъби.

— Мърдай, outlaw! — каза той.

Извън себе си от ярост, Били се хвърли към него, но веднага получи приклад от уинчестър в корема от друг пазач и се преви на две от болка. Амалия се ядоса и се обърна: ненавиждаше да се унижават хора, особено ако те не могат да се защитят. Ричардсън я докосна по лакътя.

— Насам, Емили.

Кондукторът им помогна да се качат в уютния вагон първа класа. Но на сипаничавия пазач не беше убягнало вниманието на пленника към красивата пътничка.

— А нашият Били хвърли око на онази дамичка! Не му липсва вкус, а? — той се обърна издевателски към Били — Да беше честен човек, току-виж, можеше да размениш две думи с нея, а сега нямаш никакъв шанс, повярвай!

Били не отговори. Сипаничавият смигна на другарите си и се захили, но шерифът го изгледа сурово и всички заедно — и пазачите, и пленника — се отправиха към предназначения за тях „специален вагон“, който се оказа обикновен вагон за превоз на добитък, прикачен в самия край на влака.

[1] Четете за това в романа „В търсене на Леонардо“ от Валерия Вербинина. — Б.а. ↑

[2] При какви обстоятелства Амалия стана таен агент на императора четете в романа „Отровна маска“ от Валерия Вербинина. — Б.пр. ↑

3.

— Какво означава outlaw^[1]? — шепнешком попита Амалия, щом се настаниха комфортно в купето си.

— Това е човек, по който плаче бесилото — назидателно изрече спътничката им.

Беше дребна, енергична дама на петдесет или петдесет и пет години, и спадаше към оня тип жени, които все едно специално си поставят за цел да бъдат непривлекателни. На носа ѝ имаше пенсне, а за тъмната ѝ рокля Амалия, която беше почитателка на модата, можеше да каже, че такъв фасон не се носи от поне половин век. Впрочем, трябваше да се отбележи, че каквато и да е мода беше безсилна да украси мисис Бишъп.

Името на спътничката си присъстващите научиха минута, след като влакът се отлепи от перона, и следващите пет минути им бяха достатъчни, за да разберат що за човек е. Мисис Бишъп беше свадлива, проклета и ненавиждаща ближните си особа. И, което беше интересно, докато правеше на въпросните близни големи или малки гадости — според възможностите си — тя по парадоксален начин неуморно се утешаваше с мисълта, че по този начин вкарва света в правия път. Когато бедняците ѝ се оплакваха, че няма какво да ядат, тя ги съветваше да ограничат апетита си; когато жените се осмеляваха да родят, без да са встъпили в брак, тя призоваваше за позор над главите им и неистово разобличаваше безнравствеността им. В душата си мисис Бишъп винаги държеше готов тежък камък, когото без колебание да хвърли по всеки изпечил ѝ се грешник. Всъщност, тя беше жалко, ограничено и опасно същество и на Амалия ѝ призляваше при мисълта, че ще трябва да пътува в едно купе с такава неприятна съседка чак до самия Сан Антонио. Ричардсън, изглежда, също не изпитваше възторг от присъствието на въпросната дама, но експресът беше препълнен и просто нямаше къде да се дянат. Четвъртият пътник в купето се оказа най-умен — той се извини, като каза, че предишната нощ не е спал, и скоро мирно похъркваше в ъгъла, отметнал глава на

облегалката. По такъв начин човекът се отдели от света, а с него и от мисис Бишъп.

— Видях ви как гледахте този... тази отрепка — продължаваше мисис Бишъп, очевидно неспособна да нарече човек някой, на когото са сложили белезници. — Трябва да призная, че наистина е доста привлекателен, но...

Амалия беше добродушна. Ако не я закачаха, разбира се. Щом обаче се почувстваше засегната, сякаш с вълшебна пръчица можеше да се превърне и в змия, и в разярена лъвица, в зависимост от това кой образ повече подходеше на ситуацията.

Този път тя каза:

— Така ли мислите? — и, без да дава възможност на мисис Бишъп да отговори, бързо продължи. — Разбира се, за вкусове не се спори, но не мислите ли, че сте малко... ъ... старичка за този юноша?

Мисис Бишъп облеци очи и затвори уста. Ричардсън деликатно се покашля в юмука си, за да скрие напушилия го смях.

— Но аз не... — избъбри дамата, щом възвърна способността си да говори.

— О, стига, скъпа! — сладко изгука Амалия. — Не сте първата, няма да сте и последната.

Осигурявайки си мълчанието на съседката си за следващите десет мили, тя се обърна към прозореца и започна да гледа пейзажа, който преминаваше край тях. Веднъж в хрусталака се мерна голяма котка и бързо се скри от поглед.

— Това беше пума — съобщи Ричардсън.

Зад прозореца се редуваха ту планини, прорязани от клисури, ту равнина, покрита с рядка растителност.

— Ако искате да знаете — поде отново мисис Бишъп, — радвам се, че ще го обесят.

— Кого? — попита Амалия.

— Били Малоун. Куршума — това е прякор. Всички бандити имат прякори. Като че ли им е малко честното християнско име! — мисис Бишъп сви устни. — Нареккоха го Куршума, защото винаги улучва.

Четвъртият пътник изхърка и обърна глава на другата страна, промърморвайки нещо насън.

— На колко е години? — попита Ричардсън. — Изглежда съвсем момче.

— На двадесет — тържествено заяви мисис Бишъп. — На двадесет години е и е убил двадесет души. Ето какъв е той! Хванали го в Ню Мексико, хвърлили го в затвора и поставили двама стражи, които го охранявали денонощно. Изобщо не му сваляли веригите и даже ги приковали към пода — мисис Бишъп направи с костеливите си ръчички такова движение, сякаш лично тя беше приковала към пода веригите на херувимоподобния Били. — И какво мислите — избягал! Убил стражите и избягал. Но отново го хванаха, този път у нас, в Тексас. Сега няма да избегне възмездието — тя понижи глас и премина в шепот. — Честно казано, отивам в Сан Антонио, само за да видя как ще го обесят. Това ще бъде твърде поучително зрелище!

Амалия си спомни свенливите кафяви очи, нежния руменец и вида на преследвано животно. Били Куршума. Който винаги улучвал. На чийто врат скоро ще надянат стегната примка за истинска радост на мисис Бишъп и подобните ѝ.

„И какво ме интересува това? — каза си мислено Амалия. — Бъди обективна, Амели! Ти не харесваш мисис Бишъп — обзалагам се, че нея и крокодил не би я харесал — но ще я забравиш веднага щом слезеш от влака. Жал ти е за Били, защото е млад и защото целият живот е пред него — по-точно, можеше да е пред него, ако не винаги улучваше. Но, признай си, скъпа, че ако беше грозен или дори с десет години по-възрастен, нямаше да изпитваш към него ни най-малко съчувствие. Що за нелепост — да се идеализира бандит! Глупавата традиция на романтическата литература, която, както и всичко романтическо, е много опасно да бъде пренасяна в истинския живот. (Амалия, трябва да отбележим, беше много, много начетена). Едва ли жертвите на Робин Худ са споделяли почитта, която са изпитвали към него съчинителите на балади за подвизите му. А този младеж във вериги дори не е крадец — той е обикновен убиец. Само че с ангелска външност, това е всичко.“

— Оглавявам комитета за помощ на затворниците в Остин... — продължаваше да разправя мисис Бишъп и Амалия смътно си помисли, че дори само заради това затворниците трябва да мечтаят по-скоро да излязат на свобода. — Та така, веднъж счетох за свой дълг да помогна на това заблудено създание, Уилям Малоун, и му занесох библия в

килията. А той ми каза, че едва ли ще може да се възползва от нея, защото не му сваляли белезниците, и ме помоли да му занеса дузина сладки с крем, защото никога не ги бил опитвал — тук мисис Бишъп направи ефектна пауза, на която никой не реагира. — Какво ще кажете, а? Да размениш душеспасителна книга за дузина сладки с крем. О, това безнравствено поколение!

— Обзалагам се — отбеляза Ричардсън със смях, — че не е видял сладки.

— Аз самата не ям сладки! — подскочи мисис Бишъп. — Вредни са за храносмилането, ако става дума. Казах му всичко, което мисля по този въпрос, но той даже не мигна. Негодяй, закостенял в злото — ето какъв е! Слава богу, не му остава много да осквернява грешната ни земя.

„Дявол да го вземе — помисли си Амалия, — защо не може да се помага на хората, без при това те да бъдат оскърбявани?“

Тя се извърна към прозореца и не откъсна поглед от пейзажа, независимо от това какво бълваше мисис Бишъп. А благотворителката направо се развихри. Питаше защо убийци, крадци и прочие престъпници се намирали на свобода и сама си отговаряше: защото законът бил твърде милостив. Примерът на този Били Малоун, когото били осъдили само за един ден, щял да послужи за урок на всички. Нямало да е зле да избегнат така всички, които посягат на живота на ближния си или на имуществото му, а по същия начин трябвало да се наказват и прелюбодейците, за да не можели повече да прелюбодействат. Освен това трябвало да се изловят всички железопътни обирджии, всички любители на взривяването на сейфове с динамит. Че то какъв ужас станал наскоро между Остин и Сан Габриел — спрели влака, а пътниците обрали, всички до един! И такива случаи изобщо не били редки. Проблемът идвал оттам, че някои хора си мислели, че всичко им било позволено... При тези думи мисис Бишъп, кой знае защо, злобно погледна шалчето на Амалия.

Влакът почукваше по релсите. Локомотивът ревеше продрано и изпускаше пара, а в последния вагон, на посипания с талаш под, седеше пленника. Четирима от пазачите, изтощени от принудителното безделие, седнаха да играят покер. Един дремеше в ъгъла с уинчестър на коленете си. Двама пушеха, застанали до зарешетеното прозорче.

— Е, какво, Били, скучно ли ти е? — попита беззлобно сипаничавият пазач с фамилия Оливър и леко чукна с картите си пленника по носа.

Били само уморено отметна глава назад, но по искрицата, проблеснала със светлокафявите му очи, всеки наблюдател би заключил, че Джеф Оливър е обречен, просто още не знае за това. След това младежът се размърда, стараейки се да не привлича внимание с дрънченето на веригите си.

Това превозване от града, в който го бяха съдили, до Сан Антонио, където трябваше да бъде изпълнена присъдата („обесен за врата, докато умре“), беше неговата последна надежда. Нямаше пари, с които да подкупи стражите. Другарите, с които беше делил всичко в миналото, или бяха в гроба, или бяха заживели спокоен, порядъчен живот и бяха забравили за неговото съществуване. Винаги и за всичко Уилям Малоун по прякор Куршума беше свикнал да разчита само на себе си.

Надявал се беше да избяга на гарата, но там пазачите го обкръжиха от всички страни, затова се беше наложило да се откаже от тази идея. Знаеше, че ако се опита да бяга, има заповед да стрелят по него без предупреждение, а той възнамеряваше да живее и смърт от куршум в гърба изобщо не влизаше в плановете му. Сега незабелязано оглеждаше обстановката. Трима души си приказват в другия край на вагона, откъдето се носи смехът им. Двама пазят входа на вагона, но не много внимателно — уверени са, че никой няма да се напъха тук...

Ако се освободи от белезниците, докопа оръжие, открие стрелба и скочи от вагона, може и да се измъкне. Но оковите! Колко далече ще стигне с тях?

Били метна остър поглед на Оливър. Пазачът люто ненавиждаше пленника и всячески се гавреше с него, затова ключовете от оковите бяха поверили именно на него. Ключовете от белезниците бяха у шерифа Стивънс, който си бърбеше с другите в края на вагона.

Ако убие Оливър и вземе ключовете... Но пък останалите пазачи в това време едва ли ще бездействат...

За белезниците Били не се безпокоеше. Малко хора знаеха, че костите на китките му са толкова тънки и миниатюрни, че ако се постаряеше, можеше да ги провре през гривните. Именно това му беше помогнало да избяга миналия път, когато му се струваше, че няма

спасение. В детството си Били беше слаб, дребен, с тесни рамене. Другите момчета често го биеха, но той беше злопамятен и отвърщаше на удара с удар. Когато не успяваше да им го върне, да си отмъсти, страдаше и се ядосваше на себе си. Собственото му телосложение дълго го дразнеше, докато не проумя, че то си има и своите преимущества. Например, ако китките му не бяха толкова тънки, отдавна щеше да е увиснал на бесилката.

Бавно, за да не привлича внимание, и непрекъснато следейки под око ненавистния Оливър, Били започна да се освобождава от белезниците. Внезапно влакът заскърца на завоя и спря. Двама мъже бяха отхвърлени към стената. Изправиха се, ругаейки.

— Водоноска — изсумтя Оливър. — Твой ред е да раздаваш, Джо.

А във вагона първа класа през това време се водеха обичайни разговори.

— Любопитно ми е да го погледна този малък бандит... — говореше една дама с кошничка с изкуствени цвята на шапката.

— Разбира се, скъпа моя — благодушно се съгласяваше мъжът ѝ — Че то скоро ще го обесят и няма да остане нищо за гледане.

През две купета от тях Робърт П. Ричардсън каза на Амалия:

— И все пак, влакът е най-надеждния вид транспорт.

Както ще стане ясно от следващата глава, не биваше да е толкова категоричен в твърдението си.

[1] Бандит, разбойник; буквално, човек, който се намира извън закона. — Б.а. ↑

4.

Машинистът на експреса Остин — Сан Антонио се казваше Франк У. Маккарти и сутринта на 11 декември още не знаеше, че му е писано да стане герой. Предците на Франк бяха шотландци и от тях той беше наследил икономичните движения, съобразителността — както по отношение на паричните въпроси, така и по отношение на всичко останало, както и умерената си страст към превъзходния ейл. Работодателите му го харесваха. Отнасяше се добросъвестно към работата си и беше известен с това, че влаковете, които управляваше, винаги пристигаха точно навреме. Затова, когато в гърдите му неочаквано се опря дулото на рязана двуцевка, първата мисъл на машиниста не беше за жена му, луничавата Еми, нито за петте му деца, които обожаваше. Докато бавно вдигаше ръце, той си мислеше, че едва ли ще успее да пристигне в Сан Антонио без закъснение, тъй като влаковият обир изобщо не влизаше в разписанието.

— Ей, ти, стой мирно! — изкрещя бандитът с рязаната пушка. Долната част на лицето му беше омотана с тъмен шал. — И без глупости, разбра ли?

— Разбрах, има си хас — изсумтя Франк и се спогледа с помощника си, когото също бяха заставили да вдигне ръце.

— Колко човека има в пощенския вагон? — попита вторият бандит с колт в ръката.

— Двама — неохотно отвърна Франк. Главата му трескаво работеше как да направи така, че бандитите по-скоро да се махнат и да стигне до крайната гара навреме.

— Оръжие имат ли?

— Пощальонът има пушка и... и...

Франк се запъна. Мозъкът му беше поразен от мисълта за специалния вагон, пълен с въоръжени мъже. Уви, те изобщо не знаеха за това, че влакът е нападнат. Ех, да имаше как да им го съобщи!

— Боб! Крис! — разпореди се вторият бандит, който явно беше главатар на разбойниците. — Заемете се с пощенския.

Бандитите, чакащи отвън, кимнаха и изчезнаха. Франк застана и се хвана за сърцето.

— Ей, старче, ти какво? — попита първия — Дръпни се оттам!

— Лошо ми е! — изхриптя Франк и, падайки напред, се изхитри да натисне с лакът сирената.

Разнесе се продран рев.

— Мамка ти! — развика се първия бандит. — Ей сега ще съжалиш за това, мръсно!

Той насочи към машиниста и двете дула на пушката си и в този момент бедният Франк наистина почувства как го стяга сърцето.

— Недей, Джо! — спря го главният. — Има пристъп, не виждаш ли? — А Франк наистина беше посивял. — Уплаши ли се, старче? Запомни: ние сме бандата на Неуловимия Сам! Отмести го настрани, Джо, и не му давай да шавне.

— Дай по-добре да го гръмна! — запъна се Джо, който отлично беше разбрал, че машинистът е искал да подаде сигнал на някого.

— Остави, не си струва...

В последния вагон, мъжете все така пушеха и играеха покер. Пленникът беше затворил очи и явно дремеше.

— Нещо много дълго наливаме вода — отбеляза шерифът Стивънс и хвърли угарка през прозореца. В този момент се разнесе продрания рев на сирената.

— Дявол да го вземе! — викна шерифа и сграбчи колта си. — Какво става?

Пазачите в миг хвърлиха картите и скочиха на крака. В ръката на всеки се появи револвер. Били Куршума, целият омотан във вериги, само изхърка сънено и се облегна на стената.

В този момент на дамата с шапката ѝ хрумна да подаде глава през прозореца и щом един от бандитите я забеляза, стреля във въздуха на шега. Дамата изпищя неприлично високо. Шапката излетя от главата ѝ и се затъркала по насипа.

— Това е обир! — излая шерифа. — Пригответе оръжията, момчета, сега ще им дадем да се разберат! Оливър и Бостън, вие наглеждайте Куршума, да не реши да избяга в суматохата.

— С удоволствие — отзова се Оливър, обърна се към Били и го срита. — Ей, бандита, събуди се!

Били отвори едното си кехлибарено око, над което надвисваше кичур светли коси.

— Какво става? — промърмори той недоволно.

Оливър го сграбчи за реверите и го замъкна в ъгъла. Били се извиваше и дърпаше, но Оливър беше здравеняк и крехкия, че и окован пленник, нямаше никакъв шанс срещу него. Оливър го хвърли върху струпаните стърготини, все едно беше купчина мръсно бельо, и насочи уинчестъра си към него. От другата му страна застана Бостън, флегматичен младеж с добри, като на голямо печално куче, очи.

— Седи мирен! — изкомандва Оливър. — Само се опитай да мръднеш, момче, и си мъртъв!

— Мен пък какво... — изръмжа Били и размърда рамене.

Шерифът отвори вратата на вагона и петимата или шестима конници с омотани лица, които бяха обкръжили вагона, получиха неприятна изненада 45-ти калибър. Двама от тях бяха убити на място и излетяха от седлата, на един кон му беше прострелян крака. Из въздуха се разнесе остър мирис на барут. Пушки и револвери стреляха почти непрекъснато и създаваха страшна какофония. Един от пазачите падна по лице обратно във вагона, улучен от куршума на бандит, който се беше скрил зад едно дърво. Машинистът Франк У. Маккарти лежеше на пода с ръка на сърцето и тихо ликуваше.

— По дяволите! По дяволите! — развика се главатарят и изскочи навън. Препъвайки се по насипа, той хукна към пощенския вагон, където неговите хора бяха обезоръжили и повалили пощальона и охранителя и сега се разправяха с големия сейф.

— Взе да става горещо, а, Боб? — отбеляза един от бандитите.

— Аха — кимна Боб. — Само едно не разбирам — откъде са научили, че ще нападнем точно тоя експрес?

Уви, съдбата често се подиграва и с най-прецизните планове и такава дреболия, като непредвидения превоз на престъпника с добре въоръжена охрана, доведе до... Но да не избързваме.

— Крис! — извика главатарят, като влетя в пощенския вагон. — Какво става със сейфа?

— Още минута и сме готови — отвърна взломаджията, отмервайки бикфордov шнур.

— Някакви гадове са заседнали в последния вагон — процеди главатаря. — Добре измислено: засада във вагона за добитък! Но

нищо, ще им дадем да се разберат. Крис, я дай динамита!

Да, динамит! Защото само преди четиринадесет години, през 1866 година, един меланхоличен шведски джентълмен с благородната фамилия Нобел беше облагодетелствал човечеството, изобретявайки динамита. Оставаше му само да „изобрети“ Нобеловата награда, за да облагодетелства най-добрите представители на това човечество...

Още трима от нападателите бяха убити или ранени, а останалите побързаха да потърсят убежище. Стрелбата малко по малко утихваше. Шерифът Стивънс за пореден път зареди револвера си и предпазливо погледна навън. Внезапно до него достигна приглушен шум от взрив — без съмнение, бяха взривили сейфа в пощенския вагон.

Шерифът изруга. Оливър облиза пресъхналите си устни и стисна по-здраво колта. И в този момент намиращите се във вагона за превоз на добитък чуха дюдюкане, подобно на вика, който издават при нападение войнствените индианци. Не бяха успели да се опомнят, когато покрай отворената врата на вагона премина конник и хвърли вътре връзка шашки динамит със запалени фитили.

Единственият, който мигновено оцени ситуацията, се оказа Били Куршума. Той се хвърли върху Оливър, избута го през вратата и скоро двамата се търкаляха по мекия насип. До тях достигна закъснелият вик на шерифа „Пазете се!“. Пазачите се хвърлиха към вратата в опит да скочат от вагона, но не всички успяха — взривът ги изпревари. Вагонът се изпълни с оранжев пламък и се разхвърча като пръснат орех. Дъски, стърготини, части от човешки тела полетяха на всички страни, а оцелелите бандити нададоха радостен вик. Сега беше техен ред да разстрелват от укрытията си останалите живи пазачи, които им бяха развалили настроението в този прекрасен ден и бяха причинили смъртта на другарите им. Шерифът Стивънс загина пръв с куршум в сърцето, Бостън падна с простреляно рамо, а когато се опита да изпъзни, го раниха и в бедрото. Оливър — единственият, когото не бяха убили или ранили — се беше ударил при падането. Той тръсна глава като разярен бик, изправи се на крака с подсмърчане — и видя на две крачки от себе си заклетия си враг. Шапката беше паднала от главата на Били и сега се виждаше, че косата му е най-обикновено руса, просто беше избеляла от слънцето до сламенорусо. Той дишаше тежко, горната му устна се повдигна, откривайки стърчащите предни зъби, по лицето му се търкаляха капки пот. Белезниците му бяха

изчезнали някъде, но това беше половината беда. В дясната си ръка държеше колта на Оливър и дулото му сочеше точно към него.

— Край с мен — простичко каза пазачът.

— Точно така, Оли — отвърна Били и натисна спусъка.

Оливър тежко се свлече на земята. Били наведе револвера, отиде при мъртвия пазач, като влачеше тежко крака, обискира го, намери ключа и отключи оковите. И точно навреме — на инч от ухото му свирна куршум, а после още два-три. С колт в ръка Били се затъркаля по земята и се скри зад един голям камък. Обирджиите го бяха взели за един от хората на шерифа и сега методично го обстрелваха от всички страни.

— А, по дяволите! — развика се бесен Били — Че спрете да стреляте де!

Но, разбира се, молбата му остана без внимание.

На две крачки от него лежеше трупът на убит бандит. Били пропълзя до него и му взе оръжието и патроните.

— Е, трижди проклети кучи синове... — изсъска той, ловко презареждайки револверите — сами си го изпросихте.

След което бързо се прекръсти с револвер в ръка, взе втория колт с лявата, кратко въздъхна и изскочи иззад камъка.

Амалия и Ричардсън обсъждаха парижките забележителности, когато до тях достигна пронизителния рев на сирената, а след няколко секунди и сухия трясък на изстрел.

Мисис Бишъп изпищя. Спящият пътник подскочи на място и веднага се разсъни. Ричардсън леко пребледня.

— Какво става там? — попита Амалия.

Поглеждайки през прозореца, тя видя някакви конници, които бяха обкръжили експреса. Видът им не й хареса: шапките им бяха нахлупени над веждите, а лицата им под очите бяха закрити с някакви парцали. Освен това непознатите бяха въоръжени до зъби и държаха оръжията си готови за стрелба, затова не беше странно, че Амалия се почувства леко неудобно.

— Изглежда, че това е обир — каза Ричардсън с нещастен глас.

— Обир! — извика мисис Бишъп и изтърва пенснето си.

След това затрещяха изстрели и Амалия видя със собствените си очи как един бандит, улучен право в челото, отпусна ръце и се свлече

върху гривата на коня си. Мисис Бишъп се кръстеше и полугласно редеше молитви. Събудилият се пътник се пулеше.

— Какво става, по дяволите?

— Струва ми се — неуверено каза Амалия, — че охраната на Малоун встъпи в бой с... с тези джентълмени.

Ричардсън я хвана за раменете и я отдалечи от прозореца. И съвсем навреме — чу се звън и в стъклото се образува дупка като звезда. Мисис Бишъп се хвърли на пода, закрила главата си с ръце, и всички останали тутакси последваха примера ѝ. Когато става дума за изясняване на отношенията на такова ниво, най-важното е да оцелееш. Ако, разбира се, не се стремиш да станеш герой. Или мъртвец.

В пощенския вагон се стелеше плътен дим, а сейфът вече беше отворен. Крис деловито прехвърляше в чанта пачки банкноти и чувалчета с приятно подрънкващи златни монети. Боб продължаваше да държи на прицел пощальона и охранителя. И двамата бяха чули как преди няколко минути Сам беше взривил вагона с копоите. Крис даже се ухили — биваше си го този Сам! Още известно време навън се стреляше, но после стана тихо.

— Тръгваме — подхвърли Крис на партньора си, когато от сейфа останаха само пустота и спомени от неотдавнашно богатство.

Но взломаджията не успя дори да прекрачи към входа на вагона, когато вратата се отвори и на прага ѝ се показа строен младеж със сребърна значка на шериф на гърдите.

Крис стреля, но закъсня с частица от секундата. Проклетият незнайно откъде появил се шериф се метна настрани и стреля пръв. Пръв падна специалистът по взривове, а след него и партньора му. Чантата падна на пода и златни монети и банкноти се изсипаха от нея. Пощальонът и охранителят като омагьосани се втренчиха в младежа, който олицетворяваше закона в най-чистия му вид.

— Можете да свалите ръце, момчета — каза шерифът със звънък момчешки глас, докато вдигаше уинчестъра на Крис.

Пощальонът бавно свали ръце и преглътна.

— Сър... А тези...

— Гръмнах ги — каза шерифът с обезоръжаваща усмивка и се отправи към изхода.

На вратата се спря.

— Имаш ли семейство? — внезапно попита той пощальона.

— Имам — почтително отвърна човека и добави колебливо: — Имам, сър!

— Тогава остави на място това чувалче със злато, което току-що пяхна в джоба си! — заповяда шерифът със суров тон.

Леко пребледнял, пощальонът изпълни нареждането. Нито той, нито охранителят забелязаха как шерифът скри в ботуша си друго чувалче, което беше вдигнал от пода.

— Оправете тук, момчета — каза шерифът и посочи с дулото на колта разсипаните банкноти. — Все пак парите не трябва да се търкалят по земята — и, като смигна на охранителя, скочи от вагона.

На насипа Били Куршума (както със сигурност сте се досетили, младежът с шерифска значка на гърдите беше той) спря и се закашля. Умираще си от смях. Като се справи с обирджиите или, по-просто казано, като ги гръмна всичките, той реши, че късметът е на негова страна и за него на света няма нищо невъзможно. Първата му работа беше да си намери шапката и да си я сложи. Спомни си, че Стивънс беше взел за себе си неговия револвер със седефена дръжка — оръжието, на което Били държеше най-много от всичко. Той претърси шерифа и намери колта си. За майтап му взе и сребърната значка, след което навести пощенския вагон. Били ненавиждаше хора, които нападат като глутница от засада. Този самотник презираше и влаковите обирджии, и грабителите на банки. Сега вече можеше спокойно да си тръгне, но реши, че му остава да свърши още една работа.

Придавайки си важен вид, Малоун решително се качи във вагона първа класа, където го посрещна обезумелият от ужас кондуктор.

— Но, сър... но, сър — бърбореше той.

— Всичко е наред — успокои го Били, — парите са на място и под охрана, проверих.

— А бандитите?

— Никога повече няма да имат проблеми в този живот — весело го увери Били. — Надявам се, че никой от пътниците не е пострадал? — добави той с официален тон. — Проверете ги и им кажете никой да не се подава навън. Някой от бандитите може да се върне.

Старшият кондуктор мигновено си спомни за поверените му драгоценни животи на пътниците от първа класа и се хвърли грижовно да провери как са. Били, нахлупил шапка на носа си и прикриващ лицето си с ръка, го следваше по петите. За лош късмет обаче точно в

този момент мисис Бишъп нетърпеливо изскочи в коридора и, за свой ужас, видя на две крачки от себе си нечестивецът, предпочитащ сладки пред спасението на душата си.

Мисис Бишъп издаде няколко нечленоразделни звуци. Несъмнено, тя искаше да попита Куршума защо не е в ада, където му е мястото, но щом забеляза гнусната дъртачка, която беше успяла да му омръзне още в затвора, Били неодобрително вдигна вежда и, без да се прицелва, стреля с уинчестъра някъде над главата на почтената благотворителка. Мисис Бишъп кратко изпищя и падна на колене. Тя не се съмняваше, че ужасният бандит с пушката и двата колта на кръста е дошъл за нея. Старшият кондуктор се обърна в недоумение, но Били го хвана за реверите, блъсна го в съседното купе и заключи вратата.

— Сър — викаше мисис Бишъп, кършейки ръце, — моля Ви, не ме убивайте!

В купето Амалия с нещастен вид отърсваше парченца стъкло от роклята си, но вдигна глава и се заслуша. Зад вратата се разнасяха приглушени гласове. Четвъртият пътник седеше ни жив, ни умрял.

— Изглежда, утрепаха старицата — прошепна той. — Чух изстрел.

Но радостта им се оказа преждевременна. Вратата се откряна и мисис Бишъп със землист цвят на лицето и посивели устни се показа на прага.

— Мадам — промълви тя, като се обърна към Амалия, — той иска вашето шалче.

— Какво? — изуми се Амалия.

— Този бандит... Били Куршума... Исква Вашето шалче. Ще ме убие, ако не му го занеса.

Макар че ѝ беше жал за люляковото шалче, Амалия, разбира се, не можеше да допусне да убият някого заради него, дори и такава противна особа като мисис Бишъп. Тя неохотно го свали и го подаде на старицата.

— О, благодаря Ви! — прошепна мисис Бишъп и се скри зад вратата.

Като получи въжделеното шалче, Били помахна на дамата-благотворителка и се отправи към изхода. Мисис Бишъп изохка тихо и припадна в ръцете на Ричардсън.

— Интересно — промърмори четвъртият пътник, — защо той стреля по нея?

— Рисковете на благотворителността — въздъхна Амалия. — Може би не е харесал картинките в библията, която му е занесла.

Като чу тези думи, мисис Бишъп отвори очи.

— Но в нея нямаше никакви картинки! — прошепна тя през сълзи.

— Тогава значи именно това не му е харесало.

Останките от специалния вагон догаряха. Насипът беше осеян с убити и ранени, а успокоилите се коне без ездачи мирно пощипваха трева. Човекът със звезда на гърдите спокойно си избра коня, който му се струваше най-бърз. Е, може и да не беше толкова бърз като неговата Птица, но все пак беше по-добър от другите. Бандитът в локомотива, за който всички бяха забравили, избра именно този момент, за да напусне този свят с шик. Той скочи от стълбичката с крясъци, като стреляше по човека със звездата. Били отскочи. Револверът му направи бум-бум и обирджията от локомотива се препъна и падна по очи. Друг от бандитите, когото хората на шерифа бяха само ранили, изчакваше, като лежеше и се правеше на мъртъв. Възползвайки се от момента, в който Били презареждаше колта, раненият стреля два пъти по него, а след това хвана за юздата най-близкия кон, набра се на него и препусна в галоп. Били се прицели в гърба му, но после сви рамене и свали оръжието. Кихна два-три пъти от праха, който се носеше из въздуха, качи се на седлото и се приближи до влака. Франк У. Маккарти се взря в него със зле скрито неудоволствие. Има си хас — нали заради този тъп обир бяха загубили четиридесет и пет минути и съвсем бяха излезли от графика.

Били потърка нос, без да изпуска от ръце верния си колт.

— Отцепи последния вагон — нареди той, — от него и без това нищо не остана. Карай с пълна пара към Сан Антонио и извикай подкрепление. Трябва да разчистим тук. Аз тръгвам след оня, дето избяга. Да, и още нещо... — свали от гърдите си шерифската звезда и я даде на Франк — Предай от мен... а, бе... сам ще се сетиш. Има ранени — Джо Бостън и други. Трябва да ги пренесете вътре, а другите може да ги оставите. Джо е добро момче, не като Оливър.

— Разбрах — съвзе се Франк. — Ей, Дик! Извикай кондукторите! Всичките ги извикай, трябва да отцепим специалния

вагон, да го... И да вземем ранените. Мърдай!

Били важно кимна и си тръгна, напявайки под нос сантиментална песничка. На врата му се ветрееше люляковото шалче.

5.

Вечерта на 11 декември славният град Сан Антонио жужеше като пчелен рой. Местните клюкарки щяха да се пръснат от сплетни. Подробности за обира на остинския експрес, гибелта на бандата на Неуловимия Сам и бягството на знаменития престъпник Били Куршума летяха от уста на уста, обраствайки с все по-фантастични украшения.

В частност, говореше се, че:

— Били сам се справил с цялата банда;

— Били убил пазачите си, а след това и бандитите;

— Били свил съдържанието на сейфа от пощенския вагон;

— Били хладнокръвно убил две престарели дами-благотворителки, които не му били оказали нужното уважение;

— Били искал да отнеме на честта на мис Дафни Сороу^[1], чийто баща е известен на Уолстрийт с прякора „Борсовата скръб“. Мис Дафни пътувала с годеника си във въпросния експрес и май веднага след срещата с Били скъсала с него.

Вестниците се задъхваха от сензационни заглавия. „Сан Антонио дейли нюз“ излезе със заглавие „Самоотвержеността на машиниста“, но беше победен от „Сан Антонио месинджър“, който помести на първа страница статията „Бандит или герой?“, написана в твърде съчувстващ на избягалия обесник дух.

И наистина: от една страна, Били Куршумът си беше престъпник и убиец, а от друга страна, ако не беше той, бандата щеше да се измъкне с парите, както вече неведнъж се беше случвало, и после ходи я гони из цял Тексас, че и в суверенно Мексико.

Градският комитет на дамите-поборнички за трезвеност незабавно състави петиция до губернатора на щата, с която искаха да се смекчи наказанието на Уилям Х. Малоун предвид неоспоримите му заслуги в борбата за изкореняване на железопътните обири. В текста на прошениято се правеха доста прозрачни намеци, че нито полицията, нито властите са успели да постигнат нещо, което се е удало на един обикновен бандит с два колта. Запознати разказваха, че щом получил

петицията, губернаторът произнесъл думи, които е неудобно да бъдат повторени, камо ли записани.

Машинистът Франк Малоун се къпеше в лъчите на славата. Вестникарите го обсаждаха с молби за интервю и с присъщото си шотландско търпение той за стотен път разказваше как се е сетил да симулира пристъп, за да подаде сигнал.

— Не се ли страхувахте? — питаше го един млад рошав репортер, който седеше с шапка на коленете.

— Разбира се, че се страхувах малко — простодушно признаваше Франк. — Пушката му беше бая голяма.

В текста на статията този момент беше предаден като „Разбира се, храбрият машинист не знаел какво е страх!“

Но най-вече обществеността вълнуваше знаменитият бандит Били Куршума, избягнал правосъдието за пореден път. Тъй като нямаше как да го интервюират, вестникарите се обърнаха за помощ към хората, които го бяха видели.

Помощник-шерифът Джо Бостън беше в болница и лекарите категорично отказваха да пуснат при него когото и да било. Старшият кондуктор също не ставаше за интервю, защото само при споменаването на името на Били започваше да се тресе като лист. Пощальонът и охранителят на пощенския вагон уверяваха публиката, че са видели младеж със значка на гърдите, но там било толкова задимено, че не могат да кажат даже какъв цвят са били очите му. Оставаше пак машинистът, но и от него малко можеше да се измъкне.

— Ами, първо чух силен взрив и не разбрах веднага какво става, а после видях, че последният вагон гори. Този, в който пътуваше охраната.

— А после? — очарован питаше репортерът.

— После? Ами после започна още по-силна стрелба — бум-бум-бум — и продължи около три минути. И после всичко стихна. Оня с рязаната пушка изскочи навън, като стреляше напразно, но и той замлъкна.

„Бил сразен на място от ръката на знаменития Били Куршума“ — записа в тефтера си репортера и попита:

— А по-нататък?

— Появи се младеж с шерифска значка. Даде ми я, нареди да отцепим последния вагон, да вземем ранените и да караме с пълна

пара към Сан Антонио.

Ще добавим от себе си, че, за чест на Франк Маккарти, той успя да стигне до Сан Антонио само с петнадесет минути закъснение.

— И вие, разбира се, разбрахте, че пред вас е самият...

— Нищо не разбрах аз. Само се изненадах, когато ми даде значката. Но после реших, че щом човекът постъпва така, значи си има причина.

По-нататък следваха репортерски мъки:

— И какъв беше той?

— Били ли? Обикновен момък, доста симпатичен. Стори ми се на не повече от седемнадесет години. Много е млад.

— Как се държеше?

— Нормално. Беше учтив. Поне с мен.

— Не ви ли заплашваше?

— За какво? — удиви се Франк.

— А какви бяха очите му? Зли, свирепи?

— Очите ли? — Франк Маккарти се мъчеше да си спомни. — Не. Очите му се смееха.

Репортерът се чешеше по главата с молива. Ох, ще си го получи от редактора, ако напише за смеещите се очи на закоравял убиец!

— Според вас, правилно ли е да го обесят?

— Аз не съм съдия, нито съдебен заседател — сумтеше Франк. — Откъде да знам?

Впрочем, не трябваше да си свръхинтелигентен, за да съобразиш, че обесването се отлага за неопределен срок предвид изчезването на лицето, подлежащо на него. Докато властите разпитваха свидетелите и малко по малко възстановяваха картината на събитията, Били Куршумът не си губеше времето и вероятно вече се намирал извън пределите на досегаемост. А като се отчетат и славата на беглеца, и предишните му подвизи, беше малко вероятно изобщо някога да се върне по тези места.

Едва ли някой разбираше това по-добре от Джейсън Карпентър, който заемаше поста началник на полицията в Сан Антонио. Губернаторът на щата му изпрати писмена заповед да залови престъпника, където и да се намира, и незабавно да го окачи на въжето. За съжаление, писмото беше съставено в твърде рязък стил, а Карпентър не понасяше да му заповядват. Той ненавиждаше

губернатора и всички умници-политици от Остин, при това даже повече, отколкото престъпниците, били те заловени или избягали. Своите подчинени Карпентър презираше за глупостта и мудността им, а правосъдието — за неговия идиотизъм и абсурдност. Ако кретените от Остин бяха обесили Били Куршума на място, а не го бяха мъкнали обратно в Сан Антонио, където го бяха хванали, сега той, Карпентър, щеше да има един проблем по-малко.

Общо взето, Карпентър ненавиждаше всичко на света. Би ненавиждал и собствената си жена, ако тя не беше направила доброволно всичко, за да се отстрани максимално от живота му. Би ненавиждал и собствените си деца, но те, очевидно усещайки какъв прием ги очаква в този свят, така и не се бяха родили. В този момент Карпентър най-много ненавиждаше истеричната стара дама със сплъстена коса, която седеше от другата страна на бюрото в кабинета му. Дамата се казваше мисис Бишъп и, задъхвайки се от собствените си думи, му разказваше за някаква блондинка с шапка с воалетка, която ѝ се струвала много подозрителна. Поклащайки се на задните крака на стола си, Карпентър гледеше набръчканата шия на дамата и си мислеше, първо, колко щеше да е хубаво да я удуши, и второ, колко трябва да се гордее с търпеливостта си, щом досега не го е направил.

— Добре, мем^[2] — прекъсна той изобличенията на старата кокошка. — Добре правите, че ни съобщавате. Непременно ще се заемем с това.

След като дамата освободи кабинета му, Карпентър почувства настояща потребност да глътне свеж въздух, пък и още нещо. Началникът на полицията отвори прозореца, извади бутилката уиски, която лежеше в едно чекмедже с белезниците, и основателно си пийна.

— Стенс! — като избърса устата си, извика той с гръмлив глас, който се чуваше по всички етажи на полицейското управление.

Роджър Стенс веднага откликна. Карпентър считаше този невзрачен млад човек за най-добър от сътрудниците си, а щом той считаше така, значи, така си и беше. При цялата си мизантропия Карпентър беше изключително проникателен човек.

— Стенс — изхриптя началникът на полицията, когото подчинените му помежду си наричаха Носорога, — намери жена на двадесет години, бяла, блондинка, пътувала е в спалния вагон на остинския експрес. Казва се Емили или Амалия, ръст пет фута и седем

инча или някъде там, очи кафяви, добре облечена. Мисис Бишъп твърди, че била гледала съчувствено — апчих! — Били, а освен това, че той я бил ограбил, а тя даже не мигнала. Пътувала е в едно купе със собственик на ранчо на име Ричардсън — Карпентър отново кихна и отиде да затвори прозореца. — Намери я и ми я докарай под какъвто и да е предлог, освен ако не е дъщеря на президента Гарфийлд.

Стенс се справи блестящо с възложената му задача и още на следващата сутрин Амалия (по паспорт френската поданичка мадам Дюпон) влезе в леговището на Носорога и непринудено му се представи.

Карпентър хвърли вестника с ехидно заглавие „Вярно ли е, че един добър стрелец струва колкото полицейски отряд?“ и се втренчи в дамата, която доносничката мисис Бишъп беше описала като подозрителна особа и едва ли не съучастничка на омерзителния убиец. Стенс нарочно се забави край вратата. Беше му любопитно дали шефът му ще оправдае очакванията му — преди десет минути се беше хванал на бас със сержант Хотърн на един сребърен долар, че с такава дама Носорога няма да посмее да се държи, както обикновено.

И на сержант Хотърн му се наложи да се раздели с долара.

Карпентър не вярваше във феи. Но ако изобщо някога би могъл да се откаже от човеконенавистните си възгледи, това можеше да е само в това утро на 12 декември 1880 година. При вида на посетителката си началникът на полицията прибра пепелника с угарки в горното чекмедже, дълго тръска ръката на гостенката и собственоръчно ѝ избра кресло — не онова с твърдите пружини под тапицерията, за да не се задържат посетителите твърде дълго в кабинета, а друго, предназначено само за най-близки приятели. Стенс тихо се засмя и излезе, поглаждайки джоба си в предвкушване на наградата.

Амалия се представи с измисленото, посочено в паспорта ѝ име, и разказа накратко за това защо се е озовала в Сан Антонио. Тук Носорога я помоли да спре и извика помощника си обратно. Стенс извади чист лист и се приготви да записва показанията ѝ.

Амалия подробно разказа как влакът е спрял при водоноската и какво се е случило след това. Някои неща пропусна, като, например, мисленото си пожелание към Били да си счупи врата, след като ѝ взе шалчето. Пропусна ги не за друго, а защото не беше необходимо дори

полицията да знае всичко за човек, само защото е станал свидетел на обир.

— Значи, той си е присвоил шалчето ви — обобща Карпентър, — защото го е харесал. И заради това е влязъл във вагона първа класа, където, трябва да отбележа, не е имал никаква работа.

— Сигурно — каза Амалия.

— И вие дадохте шалчето на мисис Бишъп.

— Тя каза, че иначе той ще я убие.

— Не ми беше споменала за това — ехидно отбеляза Носорога.
— А с Бил... с Малоун разговаряли ли сте?

— Не.

— Никога през живота си?

— Никога.

— А ако той беше пожелал да разговаря с вас? — попита жлъчно с присвити очи Носорога, у когото отново беше надвило лошото настроение.

Амалия вдигна очи към тавана.

— Едва ли щях да се съпротивлявам.

— Защо?

— Държеше уинчестър — след секунда размисъл отвърна Амалия.

Ако се съди по погледите, които си размениха началникът на полицията и помощникът му, това беше напълно достатъчен аргумент.

— Благодаря Ви, мем, и извинете за безпокойството. Стенс! Изпрати дамата.

— Колко спечели? — беше първият въпрос на Носорога, когато помощникът му се върна.

Стенс отвори уста, но веднага я затвори.

— Долар — призна той с нещастен вид.

— Ще ме черпиш — изскърца Носорога. — Дамичката наистина си я бива. А ти вече беше решил, че ще се размекна? Тази мисис Бишъп е завистлива стара крава. Ясно е като бял ден, че блондинката няма нищо общо. Но най-лошото, Стенс, в цялата тази история е, че Били — да го... — е избил цялата банда. А това означава, че диамантите, които откраднаха през ноември, няма да ги намерим никога. Лошо, много лошо!

— Струва ми се, че един от тях все пак е успял да се измъкне — напомни Стенс.

— Да... — Носорога потърка ъгълчетата на устата си. — Добре ще е да го намерим. Изпрати разпореждане до окръжните и градските шерифи.

— Флинт е долу. От агенцията — каза Стенс. — Идва и вчера, но вие отказате да го приемете. Днес му казах, че сте зает, но не мърда от мястото си.

— От агенцията... А, по дяволите! — Носорога се смръщи като от зъбобол. — Добре, давай го тука.

— А с Малоун какво ще правим? — попита Стенс.

— Нищо. Отпечатайте обяви, може и да се намери някой глупак, който да се полакоми за наградата. Но, казвам ти, Стенс, нищо няма да излезе от това.

[1] На английски sorrow означава скръб, печал. — Б.а. ↑

[2] Съкратено от „мадам“, „госпожо“. Б.пр. ↑

6.

Амалия и спътникът ѝ не се задържаха в Сан Антонио по-дълго, отколкото изискваха обстоятелствата. Робърт го очакваше ранчото му, разположено на някакви си двадесет мили^[1] от Арчър. За да посрещнат собственика, оттам бяха изпратили в Сан Антонио кабриолет с бял платнен покрив и две пъргави кончета. Сутринта на 14 декември той вече чакаше пред хотел „Адмирал“. На капрата седеше чернокож кочияш. Щом видя Ричардсън, лицето му се разтегна в белозъба усмивка.

— Маса Боб!

— Джон!

— Радвам се да ви видя, сър! Надявам се, че сте пътували добре?

— Прекрасно. Всичко наред ли е в ранчото?

— Да. Имаме нов старши обядвач, знаете ли?

— Знам. Чичо Чарли ми писа — кимна Ричардсън и обясни присъствието на Амалия. — Това е мисис Емили Дюпон. Малко не са ѝ в ред белите дробове, така че ще поживее известно време у нас. Е, как я карахте без мен?

Джон помогна на дамата да се качи в кабриолета, натовари багажа ѝ и куфарите на Ричардсън и потеглиха. Как са я карали? Честно казано, всичко си е като преди, нищо ново, разказваше Джон по пътя. Сушата, слава богу, свършила, но за това със сигурност също са писали на маса Ричардсън. На съдията Рафърти му откраднали цялото стадо. Кобилата на Грант на име Артистката спечелила надбягването. При съседите нищо ново, в градчето всичко си е все така. Старият шериф Отис го убили в пианска свада, сега имало нов. Стив Холидей, както и преди, много се напивал. Мис Арабела Хармъни (тук кочияшът погледна Амалия) като че ли била сгодена за един младеж от Сан Антонио, ама сега май вече не е.

— Да, за малко да забравя! — възкликна Джон. — Близко до Остин едва не ограбили експреса. Знае ли мистър Ричардсън за това?

— Разбира се — важно каза собственикът на ранчото. — Самите ние бяхме там.

Джон едва не падна от капрата.

— Наистина? А вярно ли е, че този младеж, Били Куршума, е избил обирджиите? Ей богу, трябва да си истински храбрец, за да се изправиш сам срещу толкова главорези. Ще ми бъде жал, ако накрая го хванат и обесят.

Слънцето припичаше. Амалия свали шала и ръкавиците си. От двете страни на пътя се низеха мескитови храсти и някакви братовчеди на кактусите в саксии, само дето тези бяха по-високи от човешки ръст. На клона на едно дърво, свита на заплетени пръстени, висеше змия. Амалия срещна погледа ѝ и ѝ се стори, че кръвта замръзва в жилите ѝ.

— Това нищо не е... — „ободри“ спътничката си Ричардсън. — По нашия край има такива отровни стоножки, че хапят по-лошо и от змия.

На Амалия ѝ мина през главата, че явно Бог отначало е искал да създаде в Тексас обетованата земя, но после е размислил. Природата поразяваше със своята първозданна красота, въздухът беше чист и мек... но стоножките, по-лоши от змии, изобщо не бяха по вкуса ѝ. В далечината за кратко залаяха койоти. Ричардсън шляпна един голям комар, който се мъчеше да го ухапе. Пътниците в кабриолета ги друсаше и подхвърляше.

— Още много ли остава?

— За вечеря ще си бъдем къщи — последва уверен отговор.

Като се има предвид, че още не бяха обядвали, перспективата не беше особено обнадеждаваща.

— Можеше да хванем дилижанса в Сан Антонио — продължаваше Робърт — но той ходи само до Арчър, а моето ранчо е малко встрани.

— За какво ви е някакъв си дилижанс, когато си имате Джон? — възрази кочияшът.

Разтворил петнисти криле, в небето се рееше ястреб и внимателно следеше дивия движещ се звяр — кабриолета. Впрочем, мистър Лорънс Стърн, писател, веднъж беше казал, че човекът е най-дивия звяр.

Дрехите лепнеха по тялото. Изпод колелата се вдигаха кълба прах. Джон, поклащайки глава в такт с движението, запя някаква протяжна, прочувствена песен. Робърт П. Ричардсън дремеше,

похърквайки от време на време. Докато поправяше килнатата си шапка, Амалия се опитваше да си отговори на два въпроса: първо, за какъв дявол се беше домъкнала тук, и второ, дали ще е прилично да си тръгне още утре, веднага щом отново е в състояние да се движи. Цялото ѝ тяло вече я болеше от друсането. В тревата се мерна бял заек и удивено я погледна, изправен на задните си лапички. Кабриолетът мина покрай него и вместо да побегне надалеч, животното се спусна след тях. Веднага забравила неудобствата на пътя, Амалия се обърна, но в този момент по пътя се плъзна сянката на ястреба, заекът скочи в страни и се скри в гъстата трева.

„Сигурно е закъснявал за някъде“ — помисли си с усмивка Амалия и пред очите ѝ се появи книжката с картинки от бащината ѝ библиотека, по която навремето учеше английски. „Oh dear, oh dear, I shall be too late!^[2]“

Робърт П. Ричардсън сладко изхърка и направи опит да отпусне глава на рамото на Амалия, но тя решително го отблъсна. Кабриолетът мина по извит мост и задрънча нататък. Докато за пореден път отблъскваше клюмация Ричардсън, Амалия случайно вдигна очи и видя напред по пътя трима конници на запенени коне.

Джон също ги видя. Без да губи време, той прехвърли поводите в лявата си ръка и чак сега Амалия забеляза, че до него на капрата лежи уинчестър, а на кръста му стърчат два револвера. Явно всякаква предпазливост по тия места не беше излишна.

— Маса Боб! — тихо каза кочият.

— А? Какво? — подскочи на мястото си собственикът на ранчо.

— Някакви трима яздат към нас — съобщи лаконично Джон.

— Подай ми уинчестъра, Джон — не по-малко лаконично нареди Ричардсън.

Амалия явно изглеждаше съвсем зашеметена, щом той счете за нужно да ѝ обясни:

— По нашия край, мем, е по-добре да бъдеш нащрек, отколкото после да съжеляваш.

„И за какво изобщо дойдох тук?“ — за кой ли път се запита Амалия.

Конниците приближаваха. И тримата бяха въоръжени до зъби и се държаха уверено на седлата. В средата яздеше едър младеж с коси и очи с цвят на слама, а на главата му имаше висока шапка „Стетсън“.

Видът му беше доста страшен, но на Амалия се стори, че щом кочияшът го огледа, въздъхна с облекчение. И наистина, той тутакси обясни:

— Всичко е наред, сър. Това е новият ни шериф.

— Така ли? — отвърна Ричардсън и в гласа му се прокрадна нещо, подозрително приличащо на разочарование.

— Това е Джон! — викна левият конник, на когото липсваха два зъба отдолу. — Кой е с теб?

— Мистър Ричардсън и... — Джон погледна Амалия и прехапа език.

— Това е моя гостенка — сухо каза Ричардсън.

Конниците се изравниха с кабриолета и спряха. Джон дръпна поводите.

Шерифът се наведе от седлото.

— Вие сте Робърт Ричардсън, нали? Аз съм новият шериф. Дойдох, докато отсъствахте. Добре ли мина пътуването?

Пъргавите му очи, също с цвят на слама, шареха и не изпуснаха нищо: нито почервенялото лице на Амалия, нито парижките ѝ ръкавици, нито подсмиванията на Джон.

— Прекрасно — отвърна Ричардсън. — Значи Отис са го застреляли, така ли? Жалко.

— Да, лош късмет — рече шерифът. — Това жена ви ли е?

— Не — каза Ричардсън.

— Засега не — поправи го Амалия и в очите ѝ проблеснаха златни искри, при вида на които шерифът се стъписа. — Мистър Ричардсън ме покани да се полюбувам на стадата му.

Шерифът се изкашля в юмрук. Възможно беше даже да се е изчервил, макар че при такъв загар нищо не можеше да се каже със сигурност.

— Много ми е приятно, ъ... мем... — той свали шапка. — Аз съм Пит Хамилтън, шерифа.

— Хамилтън? — заинтересува се собственикът на ранчо — Бях чувал за някакъв бандит Хамилтън, който бил приятел на Били Малоун. Струва ми се, че го бяха обесили в Петербург^[3]. Да не би да ви е роднина?

— В известен смисъл — ухили се шерифът. — Този Хамилтън, за който говорите, съм самият аз. Само че не ме обесиха и никога не

съм дружил с копелета като Били Малоун.

Амалия опули очи. Всичко беше чувала, но никога не беше подозирала, че могат да направят бандит блюстител на закона. Макар че, от друга страна, знаменитият полицаи Видок също преди това е бил каторжник. Но все пак, това беше по-скоро изключение, отколкото правило.

Трябва да се отбележи, че Ричардсън изслуша зашеметяващото признание на шерифа съвсем спокойно.

— Така ли? — каза той само. — Надявам се, че в Арчър знаят какво правят.

— Аха — отвърна шерифът, като си слагаше шапката и поглеждаше към Амалия. — Казват, че някъде по тия места се крие един от бандата, и с момчетата решихме да поогледаме.

Беззъбият изръмжа и отново плю в прахта.

— Били Малоун избяга — каза Ричардсън.

Скулестото, с тухлен тен лице на шерифа потъмня.

— Знам. За главата му дават петстотин долара.

За онова време петстотин долара бяха почти цяло състояние.

— Само петстотин? — изхъмка Ричардсън. — Аз и за пет хиляди не бих тръгнал след него. Е, успех, шерифе.

— Аха. Да тръгваме, момчета.

— И често ли се случва това при вас? — попита Амалия, когато шерифът и помощниците му се скриха от поглед.

— Кое?

— Да назначат бандит за шериф?

— А! — махна с ръка Ричардсън. — Не може човек цял живот да граби и да убива, нали? Рано или късно тези хора или поне онези от тях, които остават живи, искат да се пенсионират, да се установят, да имат семейства... Такива работи. Ние не им пречим, но при едно условие — първо да докажат, че може да им се има доверие. Кой най-добре познава бандита? Само друг бандит — той поклати глава. — Но, Пит Хамилтън, разбира се, е особен случай.

Кабриолетът потегли отново. Амалия кихна.

— Скоро ли ще стигнем? — попита тя.

— След около час и половина — каза Ричардсън и се протегна. — Ще ви представя на чичо Чарли. Със сигурно дяволски ще ви се зарадва.

[1] Една миля е равна на около 1.61 км, т.е., около 32 км. — Б.пр.
↑

[2] Думите са на Белия Заек от книгата на Луис Карол „Алиса в страната на чудесата“. — Б.а. ↑

[3] Има се предвид, естествено, не тогавашната руската столица, а едноименен град в щата Тексас. — Б.а. ↑

7.

— Боб, момчето ми, откъде намери тази курва?

С този въпрос полковник Чарлз Ричардсън се обърна към племенника си Робърт, когато с церемонията по представянето беше приключено и гостенката на ранчо „Есмералда“ се оттегли в отредената ѝ стая.

Полковникът — сега вече възрастен, натежал мъж с бели мустаци и отпуснато лице — беше раняван три пъти в Гражданската война. Не можеше да сгъва дясното си коляно и при вървене замяташе крак настрани. Тъй като не беше получил никакво наследство, освен спомените си, той навремето се беше наел при брат си като управител на ранчото и остана на тази длъжност и при неговия син. По характер и привички полковникът беше стар ерген, при това убеден, и не се свенеше да демонстрира убежденията си пред другите.

— Чичо Чарли — избухна Робърт, — ама моля ви се!

— Преди всичко — сухо каза полковникът, — коя е тя?

— Мадам Дюпон.

— Познаваш ли мъжа ѝ?

— Не.

— Родителите ѝ?

— Също не.

— Тогава какво знаеш за нея?

Робърт обясни, че са плавали на един кораб. Чичото тутакси му обърна внимание, че на този кораб е имало сума ти народ и нямало как да не си зададе въпроса защо племенникът му е поканил на гости именно тази особа, а не, например, някой огняр или стюард.

— Няма да се изненадам — завърши той, — ако разбере, че името ѝ съвсем не е мадам Дюпон и че е обикновена уличница, която търси да си хване някой богат глупак.

— Тя е много приятна млада лейди — защитаваше се Робърт. — И, като стана дума, никого не търси — тя вече е омъжена.

— Тогава какво прави тук? Нима прилична жена ще тръгне да приема покана от неизвестен спътник, за да се мъкне с него зад девет

земи в десета? Ха!

Доводите на чичо му разколебаха увереността на Ричардсън.

— Но — промърмори той, — тя никога не ми е давала повод да мисля, че...

— Тук няма нищо за мислене — прекъсна го чичо Чарли. — Тя е блондинка, а сред блондинките няма прилични жени, запомни, Боб! И такава личност ти си довел под родителския си покрив? Засрами се!

Гръмкият глас на полковника се разнасяше из цялата къща. Амалия в стаята си на горния етаж, естествено, не пропусна нищо от неговите речи. Само една дума не ѝ беше ясна и тя я потърси в английско-френския речник, който беше взела със себе си всеки случай, но не я откри. Думите, които не влизаха в речниците, никога не бяха будили доверие у Амалия и тя — напълно справедливо — подозираше, че могат да означават какво ли не.

Вечерята беше на долния етаж, в голяма стая с бели завеси на прозорците. Прислужницата Чикита сервира ястията и застана до вратата, умирайки от любопитство. Полковникът беше мрачен като облак, Ричардсън правеше жалки опити да поддържа подобие на разговор. Амалия го озадачаваше и смущаваше: до тази вечер тя говореше английски без акцент, а сега речта ѝ беше станала спъната и неравна, като на истинска чужденка. На всичко отгоре се обръщаше към чичо Чарли с мосю Шарл, което явно не му се нравеше.

— Мосю Шарл — изгука тя, — вие трябва да ми помогнете. Аз неотдавна чула една дума, но аз него не разбира. Аз много се извинява, но нали аз чужденка, не може всичко знае.

Полковникът неразбрано промърмори нещо и настървено впи зъби в агнешкото.

— И каква беше думата, която ви озадачи? — поинтересува се Ричардсън, докато си режеше хляб.

— Whore^[1] — отвърна Амалия, без да ѝ трепне окоето.

Полковникът се задави. Чикита изсумтя и закри уста с престилката си. Дългата физиономия на Робърт се удължи още повече.

— Тъъ... — замуча той с нещастен вид.

— И къде чухте тази дума? — намръщено попита полковникът, след като прочисти гърлото си.

— О! — Амалия с умен вид постави пръст на края на носа си. — Да, джентълмен говори за някаква дама.

С поглед Робърт повика полковника на помощ.

— Ами, означава жена! — отвърна вместо него чичо Чарли. — Ами да! Достойна жена!

— Това значи whore?

— Разбира се — увери я полковникът.

— Аха! — зарадва се Амалия и в очите заиграха златни искрици, като в добро шампанско. — Най-после знам как да кажа достойна жена. Полковник, вашата майка е била whore, нали?

Чичо Чарли почервеня. Не веднага, а преминавайки последователно през нежнорозов, ален, пурпурен и цвеклов оттенък. Той задиша тежко и се привдигна от мястото си.

— Аз...

— Чичо Чарли, недей! — разтревожен, Робърт положи длан на ръката му. Полковникът, някак си изведнъж омекна и се отпусна на стола. — Емили, моят чичо... ъ... не е съвсем добре със здравето. Аз...

— Всичко е от това — отбеляза Емили-Амалия, като заговори без най-малък акцент, — че не си е намерил достойна жена. Тоест, whore.

Робърт зяпна, опули очи и започна лудо да се смее. Полковникът се облегна на стола и се присъедини към него. Амалия звънко се засмя. Чикита до вратата се смееше, без да се сдържа повече. Четиримата вдигаха толкова шум, че конете зацвилиха в конюшната. На очите на полковника избиха сълзи.

— Ах, вие... дяволица такава! — каза чичо Чарли на Амалия и ѝ размаха пръст.

— Какъв е проблемът, полковник? Не вярвате ли в достойните жени?

Нов взрив от смях разтърси стените. Полковникът, бършейки сълзите си, обяви, че тази шега е по-добра от оная, дето преди войната Красавецът Джордж спретнал на измамника Пинк. Тъкмо се канеше да я разкаже, когато го прекъснаха. Вратата се отвори и на нея се показаха двама млади хора с напращени каубойски дрехи и ботуши с шпори. Новодошлите си приличаха като братя, каквито наистина бяха. При вида на гостите Робърт скочи и се хвърли към тях с отворени обятия.

— Ръсел! Джак! Колко се радвам да ви видя!

— Ах, ти, стар, безопашат, крастав елот такъв! Значи се върна все пак?

И братята започнаха да тупат стопанина по гърба и да му стискат ръката в знак на дружеските си чувства. През това време Амалия внимателно осмисляше чутото и си представяше каква реакция би предизвикало подобно обръщение в, да речем, парижкия салон на херцогиня дьо Брасанс. Идва, примерно, граф Коломбие при издателя Мансар и му казва:

— Приемете моите почитания, уважаеми господине. Вие, стар, безопашат, крастав елот такъв!

Дуелът със секунданти в Булонската гора му бяха сигурни. Да не говорим за обществения скандал, който в някои случаи е по-лош от смъртта.

Впрочем, щом накрая забелязаха Амалия (а нямаше как тя да не бъде забелязана), братята малко се поумориха. Ръсел взе да хвърля тревожни погледи към кожените си панталони и потната си изтъркана риза, а Джек свали шапка. Полковникът ѝ представи братята Донован — най-близки съседи и собственици на огромни стада рогати мучащи четириноги.

— Аха, така си и знаех, че Боб ненапразно замина, когато Арабела му отрязва квитанцията! — заяви Джек.

— Сгодени ли сте или вече сте женени? — директно попита Ръсел.

Ричардсън внесе яснота по този въпрос, но с такова червене и запъване, че всеки би решил, че крие истината.

— Мис Хармъни ще умре от завист — многозначително, или поне така му се искаше, отрони Джек.

Поканиха братята на масата и Чикита донесе още два прибора. Започна разговор за стадата, за времето и скоро естествено стигнаха до обира на експреса и до Били Малоун. Ричардсън се оживи и заяви, че е бил очевидец.

— Сериозно? — в един глас възкликнаха братята — Разказвай!

И Ричардсън заразкава. Вагоните се взривяваха, куршумите свиреха, шерифите умираха на дузини, златото в наистина невероятни количества беше разсипано по насипите. Накратко, разказът му беше съвсем правдив.

Големият бронзов часовник, с който собственикът на ранчото се гордееше, удари девет, Амалия пожела на всички лека нощ и отиде да спи.

— Блондинка! — каза мис Арабела Хармъни с упрек в гласа.

— Блондинка! — неодобрително повтори майка ѝ.

Освен тях, в гостната на семейство Хармъни в Арчър беше и Чикита. Полковник Ричардсън я беше изпратил да види дали дилижансът не е донесъл поща за ранчо „Есмералда“ и дамите Хармъни, които бяха чули вече от шерифа за пристигането на някаква непозната, решиха да удовлетворят любопитството си, като поканят Чикита и ѝ дадат цял сребърен долар. Не бяха успели да се сдобият от шерифа със смислено описание на дамичката, която беше седяла в кабриолета до Робърт, а братята Донован почти непрекъснато бяха в ранчото си и трудно можеха да ги хванат.

— Красива млада лейди — така беше оценил Амалия шерифът Хамилтън, по-известен в миналото като Пит Бандита.

А как е била облечена? Каква ѝ е прическата? Пуши ли? Сгодена ли е за Робърт? А може би е някаква танцьорка, с която просто е решил да се поразвлече?

Интересът на мис Хармъни ще ви се стори по-понятен, ако ви съобщим, че неотдавна тя самата имаше определени намерения към Робърт. И ако не беше едно конте от Сан Антонио, което обърка работата, преди да се окаже, че е пълно нищожество... Беше просто смешно, че Робърт взе всичко това толкова навътре и даже по съвет на чичо си избяга в Европа, на края на света, за да лекува сърдечните си рани! Впрочем, Арабела сериозно подозираше, че беше избягал точно, за да може да се върне. А сега пък някаква непозната беше пристигнала с него...

Шерифът Хамилтън не понасяше да го разпитват — очевидно наследство от богатото му минало. Той неясно се позова на служебните си задължения и най-позорно се оттегли, звънтейки с шпори и скърцайки с токове.

И така, дамите Хармъни, които си приличаха като две сестри (с разлика от двадесет и четири години), се разположиха в две кресла, готови да изкопчат от Чикита цялата възможна информация. Мис Арабела Хармъни беше кестенява и много привлекателна, с трапчинки на бузите и на брадичката. А мисис Хармъни беше..., ах, уви, за нея можеше да се каже именно че тя вече беше...

— Блондинка... — повтори Арабела замислено. А след това заяви уверено: — Сигурно се боядисва.

— Съвсем не! — възмути се Чикита. — Днес аз я сресвах и ви казвам, че това е естественият ѝ цвят.

— Не, сигурно корените ѝ са черни — намеси се майката.

— Нищо подобно!

— Безцветна особа.

— Със сигурност — дъщерята тръсна кестеняви къдрици. — И какво, Робърт много ли е увлечен по нея?

Чикита беше ядосана, че се бяха усъмнили в думите ѝ, а новият въпрос ѝ подсказа сигурна възможност да удари дамите право в сърцето.

— След седмица — обяви тя без запъване — той иска да обяви годежа им.

— Е, не! — Арабела подскочи в креслото. — Лъжеш!

— Да не мръдна от мястото си! — тържествено се закле Чикита с кръстосани пръсти в джоба си.

Майка и дъщеря се спогледаха разстроени.

— Хубава работа!

— Вече пет пари не дава за нас!

Решението съзря незабавно.

— Трябва да дойде у нас...

— Да, но как?

— Ще устроим вечеринка.

— Скъпа, дали е разумно?

— Тъкмо ще видим и дамичката. Какво те притеснява? Отдих в семеен кръг. Ще поканим съдията Рафърти, Грант, братята Донован...

— Може и на дядо ти да изпратим покана. Толкова ще се зарадва да те види.

— Той ни писа, че е болен, така че не виждам смисъл. Не, ще поканим доктора, Стив Холидей...

— Моля ти се, скъпа, без него! Тръпки ме побиват от този човек.

— Какво толкова? Ковчезите също са стока, а и да не говорим, че на всеки от нас все някога ще му потрябват.

— Като говориш така — плачливо каза майката, — ми напомняш баща си.

Мисис Хармъни беше овдовяла преди повече от десет години.

— Пфу, мамо, това е нечестно. Нали ти си го избирала, не аз. Естествено, бих предпочела за баща Рокфелер или в краен случай

Морган... Чикита! Ето ти бележка за господаря ти. И гледай да не забравиш да му предадеш, че го чакаме у нас утре вечер!

[1] Курва (груб англ.). — Б.а. ↑

8.

На другата сутрин, когато Амалия се събуди, тя дълго време се чуди къде се намира.

Край прозореца пееха птици. Някъде цвилеха и пръхтяха коне, а в далечината басово мучеше крава.

Погледът на нашата героиня се плъзна по светлите пердета, по стените, общити с дървени панели. Единствената украса на стаята беше картина, нарисувана от някакъв неизвестен тип, в даден момент от живота си решил, че е художник. На картината беше изобразен горящ портокал, по непонятни причини увиснал над сива локва, което, съдейки по всичко, трябваше да означава залез на слънце над безбрежно море.

Амалия въздъхна и затвори очи. Беше ѝ топло, хубаво и уютно. От кашлицата, която я мъчеше в Ню Йорк, нямаше и следа. Сега вече младата жена беше склонна да признае, че вероятно е била твърде мнителна. Тя се обърна настрани, сложи ръка под бузата си и взе да наблюдава слънчевото зайче, което пълзеше по стената.

Днес, разбира се, нямаше как да си тръгне. Би било твърде неучтиво по отношение на домакините. До края на седмицата остават пет дни. Тези пет дни ще погостува в „Есмералда“, а в понеделник Джон ще я откара на гарата в Сан Антонио. Сигурно тук щеше да ѝ бъде много скучно — нали наоколо няма нищо интересно, само прерии, каубои, пастири и крави, — но пък приличието ще бъде спазено.

На вратата се почука. Влезе Чикита — смуглата, чернокоса, хубавичка прислужница, и Амалия ѝ разреши да се заеме с косата ѝ, а после слезе за закуска.

Робърт го нямаше: беше станал призори, за да отиде в лагера на каубоите и да види как върви работата. Братята Донован се бяха върнали в ранчото си и Амалия закуси само с полковника, който видимо беше подобрил мнението си за нея след вчерашния ѝ номер.

Когато Джон донесе виното, чичо Чарли се осведоми за плановете ѝ. Отговорът ѝ го огорчи.

— Явно сте ни много обидена, щом не искате да останете поне до Коледа — отбеляза той.

Амалия обясни, че присъствието ѝ у дома може да се окаже необходимо. Полковникът помисли, кимна и гаврътна чашката.

— А мъжът Ви? Знае ли къде сте?

Тъй като нямаше никакъв мосю Дюпон, той, естествено, нямаше как да знае каквото и да било. Амалия обаче си спести тази подробност. Тя сведе ресници и, като помълча малко, смая полковника с изявление, че никой не знае какво всъщност се случва в главата на мосю Дюпон.

— Тоест, как? — озадачи се полковника.

— Там е работата — каза Амалия, — че той... ъ... не е наред с главата.

— Ами че защо тогава не се разведете с него? — прогърмя полковникът.

Амалия му обясни, че в Европа разводът с душевноболен е невъзможен.

— Глупости! — изсумтя полковникът. — Ох, да му се не види и Стария свят! Ако на съпруга му хлопат чарковете, жена му трябва да има възможност най-малкото да опази своите. На колко сте години?

— Осемнадесет — каза Амалия.

До осемнадесет ѝ оставаха малко повече от два месеца.

— Разбира се — каза недоволно полковникът, — на вашата възраст да мъкнете такова бреме...

И с въздишка добави:

— За ваше здраве, скъпа лейди! И дано всички ваши врагове се провалят в ада!

След закуска полковникът предложи на Амалия да вземат коне и да разгледат земите на Ричардсън. Тя отвърна, че с удоволствие би пояздила, но не си е взела амазонка. Събеседникът ѝ изобщо не разбираше за какво става дума и се наложи Амалия да му обясни — не без труд, — че амазонката е рокля за езда, скроена по особен начин.

— По нашия край всички жени яздят в мъжки дрехи — каза полковникът. — Струва ми се, че дрехите на майката на Боб ще ви бъдат по мярка.

Амалия се стъписа. Никога не беше си и помисляла, че ще ѝ се наложи да облича мъжки дрехи. Чикита ги донесе и щом се видя в тях,

Амалия с удивление забеляза, че много ѝ отиват. Полковникът настоя тя да си сложи и каубойска шапка и двамата тръгнаха да разглеждат владенията на Ричардсън. Амалия седеше като излята на седлото и ездата ѝ достави огромно удоволствие. Бузите ѝ се зачервиха и ако някой от превзетите ѝ европейски познати чуеше силния ѝ смях, навярно би решил, че е зле възпитана. На връщане с полковника се надбягваха и тя изпревари стария воин с няколко дължини. След тази победа полковникът говореше за гостенката си само с възхищение.

Чикита се отпрати към града да провери за писма. Върна се с цяла пачка, предназначена за двамата Ричардсън — отнасяха се предимно за покупко-продажби на добитък — и с бележчица от мис Хармъни, адресиран лично до стопанина на ранчото.

Робърт се появи чак към три следобед, прашен и мръсен.

— Боб! Имаш покана от мис Арабела Хармъни за някакво *soirée*^[1]!

Боб хвърли сомбрерото си през цялата стая в ръцете на Чикита, която тутакси изчезна с шапката му.

— Чичо Чарли, какво соаре, по дяволите? Две телета ги разкъсала пума, старшият обядвач го боли черния дроб, а ти...

— Жени! — тежко каза полковника и вдигна дебел пръст. — На бас се хващам, че в градчето вече клюкарстват кого си ни довел. Арабела е същата безсърдечна въртиопашка като всички останали. Натрий ѝ носа, момчето ми! Ей богу, няма от какво да те е срам. С такава дама като Амалия ще сразиш всяка мома на сто мили наоколо.

— Стори ми се, че снощи имахте друго мнение за нея, чичо — измърмори Боб.

Полковникът го изгледа страховито.

— Аз да имам лошо мнение за дама, която така язди? По-добре иди се измий, че вониш на пот. Утре да си като краставичка! — полковникът тежко се повдигна от мястото си — И запомни: ако ти не отидеш, ей богу, аз сам ще отида с нея, без теб!

Като чу, че поканата се отнася и до нея, Амалия се качи в стаята си и разопакова всичките си рокли. Изборът изобщо не беше лесен. Арчър се намираше ако не на ръба на цивилизацията, то много близо до него. Амалия можеше да се закълне, че тук не са и чували за парижките моди, турнюри и за последните тенденции в областта на дамските шапки. От една страна, не ѝ се искаше да дразни тукашните

обитатели с прекалена изисканост, която и без това нямаше да оценят. От друга страна, оказа се невероятно трудно да устои на съблазънта да бъде елегантна по начина, по който беше свикнала. Прекарвайки половин час в ужасни терзания, в сравнение с които душевните мъки на Цезар и Наполеон просто бледнееха, тя все пак се спря на една най-проста рокля в тюркоазен цвят с бродерия. Когато на следващия ден я облече и се спусна по стълбата, племенникът Боб и чичото Чарли загубиха ума и дума, от което можеше да се заключи, че не е сбъркала в избора си.

След час вече бяха в Арчър. Градчето се състоеше само от една улица, наречена Главна, от двете страни на която се издигаха дървени и каменни къщи. Около тях с важен вид се разхождаха кокошки и гъски.

Край една от къщите се сблъскаха с неочаквано препятствие и колата им спря. Увеселителното заведение, т.е., салуунът, се казваше „У Джо“. До него се грееше на слънце голямо куче, а на верандата седеше черен котарак, който благодушно примижаваше с жълтите си очи. Вратата на салууна беше най-обикновена, но на няколко места беше осеяна с неголеми дупки. Като се вгледа внимателно, Амалия разбра, че дупките са от куршуми.

— На тази веранда застреляха шерифа Отис — съобщи Джон с благоговееен тон, с какъвто след сто години екскурзоводите ще показват на музейните посетители някой диамантен венец, струващ милиони долари.

Срещу салууна се намиреше неголяма постройка с окачена табелка „У Стив“ и около нея лежаха акуратно изработени дървени ковчези. Сигурно съседството на салууна и гробаря на някого би се сторило символично, но ние ще се въздържим от толкова генерални изводи.

— Добър бизнес има Стив — отбеляза полковникът дълбокомислено. — Няма да умре от глад, това е сигурно. Пък и на клиентите му изобщо няма да им хрумне да се оплакват от него.

Точно в този момент вратата на гробарницата се отвори и от нея излезе джентълмен с навити над лактите ръкави. По дрехите му се бяха полепили няколко стърготини. Беше висок, светлокос, широкоплещест младеж с мрачно лице, обрасло с твърда четина. Светлите му очи бяха пронизващи и напомняха свредели, устата му беше малка и строга. Джентълменът погледна полковника и Робърт,

кимна им, взе подмишница изумителния сиво-черен котарак, по чиято козина художествено се сплитаха шарки, и се прибра.

— Самият Стив Холидей — съобщи Робърт.

Амалия се извърна, за да не гледа дървените сандъци, които ѝ навяваха униние, и погледът ѝ попадна върху един строен джентълмен с цилиндър, който почистваше с кърпичка лакираните си чепици около увеселителното заведение. Около салууна и погребалния магазин не се срещаше често толкова изискано облечен мъж. Ризата му поразяваше със своята белота, а възелът на вратовръзката му беше безупречен. Джентълменът се изправи и хвърли замислен поглед на Амалия.

— А знаете ли кой е този човек? — попита тя полковника.

— Кой, този тип ли? — лицето на чичо Чарли се смръщи като от зъбобол — Знам, разбира се. Това е професионален играч на покер. Те всичките така се обличат.

На Амалия смътно се стори, че вече е виждала някъде този играч, но в този момент размишленията ѝ бяха прекъснати от Джон, тъй като спирането им беше предизвикано от непредвидено обстоятелство: на улицата преспокойно се беше разположила голяма крава. Тя им преграждаше пътя и кочияшът по никакъв начин не можеше да я накара да се премести.

— Ах, ти, нещастна пържоло! Кожата ти на ремъци ще направя! Разкарай се оттук!

Кравата равнодушно махаше с опашка и не реагира дори когато Джон я шибна с камшика.

— Явно ще се наложи да продължим пеш — каза полковникът.

Амалия слезе от колата, като внимаваше да не стъпи в една огромна локва и да съсипе красивата си рокля. Кравата не мърдаше от мястото си. Джон удвои красноречието си, а полковникът предложи да извикат стопанина на несговорчивото животно. На Амалия разправията ѝ омръзна. Малък бял плакат на вратата на църквата недвусмислено твърдеше, че някой иска нещо^[2], но не можеше да се разбере какво точно, тъй като ъгълчето на плаката се беше подвило от вятъра.

Джон най-после успя да изгони кравата с ритници. Тя се отдръпна на няколко крачки, шумно въздъхна и отново се излегна посред улицата.

Джон се разрази в ругатни, които със сигурност биха довели до припадък всяка европейска госпожица, отраснала с романите на г-жа графиня Сегюр, чиято моминска фамилия, между другото, беше Растопчина. Амалия, макар че беше запозната с въпросното творчество, даже не трепна. Беше силно момиче. Робърт се обърна към кочияша и го помоли да я кара по-полека, тъй като тук все пак има дама.

А дамата, на която ѝ омръзна да се чуди какво беше написано, се приближи към вратата на църквата и разгърна плаката, който се оказа всичко на всичко обява за издирване на престъпник.

Тя гласеше:

WANTED

БИЛИ МАЛОУН

ПО ПРЯКОР

БИЛИ КУРШУМА

500 долара награда за този съзнателен гражданин, който хване и достави ЖИВ или МЪРТЪВ известния бандит, осъден за убийства в щатите Ню Мексико, Невада, Аризона и Тексас.

Описание: възраст — около двадесет години, но изглежда по-млад; ръст — 5 фута и 6 инча; коса — светла; очи — кафяви; еднакво добре владее и двете си ръце.

Лицата, които желаят да получат тези пари, се умоляват да не забравят, че издирваният е изключително точен стрелец и вече е причинил смъртта на най-малко 29 души.

За наградата се обръщайте към кмета м-р Франсис Д. Грант или шерифа Хамилтън.

Най-отдолу някакъв шегаджия беше добавил: „А за да си поръчате своевременно и ковчег, обръщайте се към Стив Холидей.“

Кравата с мучене най-последно се махна от пътя и се плъосна на земята около наклонения се плет. Около Амалия се събраха мексиканчета, сочеха я с пръст и възбудено бърбореха на испански, който Амалия не разбираше.

— Какво казват? — попита тя приближилите се до нея Ричардсън. Робърт малко се смути.

— Никога не са виждали коси като вашите — обясни той. — Спорят дали са истински или вие... ъ... сте прикачила конска опашка на главата си.

Амалия се разсмя. Полковникът ѝ помогна да се качи обратно и те благополучно преодоляха разстоянието, което оставаше до къщата на Хармъни.

[1] Вечеринка (фр.). — Б.а. ↑

[2] Искане — на английски want. С „wanted“ (издирва се) започва всяка обява за издирване на престъпник. — Б.пр. ↑

9.

Сиво-черният котарак на шарки седеше на една купчина дъски и си ближеше лапата. В магазина беше тъмно и прохладно: гробарят беше спуснал капациите на прозорците и сега замислено гледаше котарака.

— Е, Хотспер — изрече Холидей, — сега може и да отида при дамите, а?

Той изтръска стърготините от дрехите си и отиде в задната стая. Котаракът погледна след него и се зае да ближе другата си лапа.

Камбанката звънна и през вратата влезе запъхтян нисък човек с бакенбарди. Очите му бяха като на побъркан и гледаха предпазливо. На котарака те никак не се харесаха и той недоволно махна с опашка.

Човекът носеше измачкан петносан сив сюртук, черни панталони и мръсна оръфана шапка. Ризата му явно отдавна не беше прана, на разкошната му копринена жилетка липсваше едно копче — седефено, с форма на четирилистно цветче, ако се съдеше по другите копчета. Носеше изтръкана платнена торба. Чертите му бяха дребни и гладки, но общото впечатление, което правеше, не беше твърде добро. Приличаше на пройдоха, на дребен мошеник. Сега, когато в магазина нямаше никого, лицето му се поотпусна и той криво се усмихна на котарака:

— Пис-пис...

Котаракът го изгледа с безгранично презрение, което, в превод на човешки език, вероятно би означавало: „Де да беше мишка, че да ми паднеш в тъмния ъгъл...“

Вратата, която водеше до вътрешните помещения, се хлопна, и в магазина се появи собственикът му, който в следващия миг вече държеше колт.

Посетителят също извади колт и глупаво се усмихна. Настъпи напрегнато мълчание. Котаракът се протегна и тихо слезе от купчината дъски на пода. Накрая гробарят се усмихна и скри револверът си.

— Здравсти, Пърси — каза той.

Колтът на Пърси също вече беше изчезнал.

— А аз все пак правя това по-бързо от теб! — похвали се той.

— Вече мислех, че си ни забравил — рече гробарят.

Пърси облиза пресъхналите си устни, дръпна към себе си една табуретка и седна.

— Добре си живееш, Стив. И пищовът ти е нов.

Гробарят изсумтя.

— Незабравимата ми майчица казваше: „Старайте се никого да не обидите, без да се оставяте да ви обиждат, а за останалото се осланяйте на Бог.“ При теб как върви?

Пърси тежко въздъхна.

— Недобре, Стив.

— Така си и мислех — отбеляза гробарят, — щом си тук.

— Проблемът е в това — продължи посетителят, — че няма при кого да отида.

— Ами братовчед ти?

— Боб Ричардсън? — Пърси цъкна неопределено с език. — Преди година и половина с него се скарахме.

— Нищо чудно — рече Стив. — Ти с всички се караш. Дай по-добре да пийнем.

— Хайде — оживи се Пърси.

Гробарят разля безцветна течност по чашите.

— Да знаеш дали Боб вече се е върнал? — попита Пърси, щом пресуши своята. — Чух, че май бил заминал за Европа.

— Тук е — каза Стив. — Видях го преди петнадесет минути. Мисля, че отиваше на вечеринка у Хармъни. С него беше някаква дамичка, нагласена като кралица. Не съм сигурен, но е възможно да му е жена.

— Така ли? — оживи се още повече Пърси. — Тогава едва ли ще ми се сърди. Разбираш ли, Стив, нужна ми е помощ.

— Какво, лоша работа, а? — посъчувства му гробаря.

— И аз още не знам — очите на Пърси блеснаха. — Май по-скоро не.

Стив пресуши своята чаша, сложи я на дървената маса и бръкна в джоба си.

— На — каза той на Пърси и му протегна две златни петдоларови монети. — Сигурен съм, че всичките ти проблеми са от липса на пари.

Пърси решително поклати глава, но взе парите.

— Ще ти ги върна — увери го той, — няма да съжаляваш за това, Стив. Честна дума.

— Можеш засега да останеш при мен — предложи гробарят. — Ако трябва да се скриеш.

— Благодаря ти за предложението, Стив — каза искрено Пърси, — но, честно да ти кажа, не обичам ковчези.

Мис Арабела Хармъни посрещна Амалия с възторжени излияния, които щяха да звучат по-искрено, ако не бяха фалшиви от първата до последната дума, от първата до последната интонация. Докато търпеше огледа на мис Арабела с добре пресметната скромност, Амалия мислено благодари на бог, че я е създал с две очи, а не с три, както, очевидно, се искаше на стопанката. Все пак последната се пребори със себе си дотолкова, че да представи на гостенката съдията Рафърти, доктор Хейли, мистър Грант-старши — кмет и собственик на ранчо „Надежда“, мистър Грант-младши — негов син, свещеникът Тристрам Хайгрейв, мистър Джошуа Фрейзър и останалите гости на нейното *soirée*. Съдията имаше вид на човек, който задочно е осъдил целия свят и присъдата е била „смърт чрез обесване“. Очуканият от живота доктор пък нямаше никакъв вид. Грант-младши беше двадесетгодишен, баща му — на около петдесет. В младостта си Грант-старши изглеждаше да е бил хубавец, но сега лицето му беше пресечено от дълбоки бръчки, а кожата му беше загрубяла и придобила цвят на орех. Но дори и така той правеше впечатление, за разлика от сина си, който приличаше на силно разредена лимонада — постен, безцветен и с нищо незабележим.

Мистър Джошуа Фрейзър, за изненада на Амалия, се оказа именно онзи елегантно облечен играч, когото беше забелязала на улицата. Маниерите му бяха изискани и небрежни и на нея ѝ беше приятно да разговаря с него, макар че после не успя да си спомни нито дума от това, за което бяха беседвали.

Вечеринката вървеше нормално. През деветнадесети век, когато не е имало нито кино, нито телевизия, нито радио, нито грамофон, хората по неволя са намирали разтуха в разговорите. Ние, живеещите в двадесет и първи век, отдавна сме се разучили истински да злословим, даже клюките ни се доставят вече готови от таблоидите, така че няма как да разберем страстта, с която нашите предци са можели да

обсъждат и най-незначителни неща, нито удоволствието, което са изпитвали от това. По онова време беседата е била цяло изкуство и мис Хармъни несъмнено го владееше.

Като начало тя се погрижи да извади Амалия от общия разговор, като го насочи към обсъждането на местните дела, за които гостенката, естествено, нямаше никакво понятие. После Арабела леко поласка Ричардсън, похвали младия Пиърс Грант, който определено беше луд по нея, осведоми се как вървят нещата при братята Донован, които тъкмо бяха дошли, а след тях в гостната се появи и оня саможив тип, дето дялаше ковчези за ближните си. Щом го видя, мисис Хармъни трепна и едва не се заля с кафето си.

Арабела веднага пожела да представи Донованови на Амалия, но се оказа, че те вече се познават. Затова пък гробарят се отличи: докато стискаше ръката ѝ, той промърмори:

— Пет фута и седем инча.

— Извинете?

— Вашият ръст — тъжно обясни гробарят. — Професионален навик.

— Аз, собствено, засега не смятам да ви ставам клиентка — каза Амалия, потискайки тръпките, които я бяха полазили.

Гробарят въздъхна тежко:

— Всички така говорят. Просто е прискърбно колко са склонни да грешат. Помня как веднъж си пийвахме с шерифа Отис...

— Виж ти, колко сериозно се отнасяте към занаята си — отбеляза Амалия. — А мистър Шекспир твърди, че всички гробари били безгрижни хора.

— Мистър Шекспир? — попита озадачено Холидей.

— Едва ли го познавате — Амалия сподави смеха си и се огледа, скучаейки — в другия край на стаята Арабела се закачаше с Пиърс Грант, Робърт и братята Донован, които се надпреварваха да ѝ угодят. И изведнъж чу...

— Да не би случайно да имате предвид автора на „Хамлет“? — осведоми се невинно Стив, при което пронизващият му поглед стана почти ангелски.

Амалия прехапа език. Беше си позволила да се увлече и беше забравила доброто старо правило: не се прави на много умна, ако не

искаш да изглеждаш като глупачка. Все пак, създалата се ситуация започна по-скоро да я забавлява.

— Чел сте Шекспир? — попита тя малко изненадана.

— И не само него — изсумтя гробарят. — Докато изучавах книгите, узнах много интересни неща. Преди това, например, не подозирах, че Земята се върти около Слънцето — той се обърна и се загледа във Фрейзър — А този кой е?

— Струва ми се, че е играч.

— Пет фута и девет инча — меланхолично съобщи гробарят и Амалия побърза да се отдалечи от него.

Надойдоха закъснели гости: мистър Луис Монтеро — аптекар, малко пъргаво човече, началникът на пощата Армандо Хуарес, две стари дами, които познаваха Арабела от дете, и накрая шерифът Хамилтън, известен още като Пит Бандита. Изглежда, че вечеринката имаше успех. Мис Арабела пя и свири на пиано и нейните почитатели бурно изразиха възторга си, като братята Донован се надпреварваха кой ще ръкопляска по-силно. От Робърт поискаха да разкаже за приключенията си и той не излъга очакванията на присъстващите. Съдията Рафърти и кметът Грант обсъждаха делата в окръга.

— Забравих да ви кажа — внезапно се намеси Хамилтън. — Намерихме го.

Мис Арабела възкликна:

— Били Малоун?

Амалия забеляза, че при споменаването на това име късият врат на шерифа почервеня.

— Не. Оня от бандата, който беше успял да избяга.

— О!

— И що за банда е била това? — попита малкият аптекар с любопитство — Откъде изобщо се е взела? Нали, доколкото си спомням, тук никога преди не сме имали подобно нещо. Случвало се е да се краде добитък, семейства да си разчистват сметките, но банда...

— Казват, че тези юнаци били дошли от Западното крайбрежие — отвърна шерифът. — Изобщо, с тях се занимават момчетата от Сан Антонио. Мен не ме държат особено в течение.

— Нищо — каза съдията, докато си наливаше уиски. — Сега, като сте намерили тоя момък, той със сигурност ще проговори.

Историята с диамантите вдигна много шум. Доколкото знам, даже губернаторът...

— Едва ли ще проговори, сър — прекъсна излиянията му Пит. — Беше мъртъв, когато го открихме. Изтекла му беше кръвта.

Мисис Хармъни издаде тих протестен възглас.

— От тези подробности започва да ме мъчи мигрена — оплака се тя на полковника.

Полковникът се покашля и за всеки случай се поотдръпна. Мисис Хармъни беше вдовица, а доблестният воин беше убеден, че вдовиците мечтаят само за едно: как по-скоро да се омъжат отново.

— Колко глупаво — отбеляза Арабела Хърмани. — Да удариш такъв джакпот и да се оставиш да те убият!

— Просто лош късмет — отвърна Фрейзър. — Едва ли са очаквали, че ще се натъкнат на вълшебния стрелец Били.

— Глупости са това — изсумтя шерифа. — Хората на Стивънс са избили повече от половината банда. Тоя Били... — той искаше да добави нещо, но спря.

— Интересно, как ли изглежда — подхвърли кокетно мис Хармъни, като чертаеше с пръст кръгчета по масата. — Четох вестниците, но от техните описания нищо не се разбира.

— Изглежда като обикновен младеж — каза Ричардсън. — Никога не бих си помислил, че е убиец.

— А мадам Дюпоун също ли смята така? — с тих смях попита Арабела, явно специално изопачавайки фамилията на гостенката.

Амалия помрачня. Още страдаше за любимото си шалче, отнето ѝ от опърпания бандит. Не защото самото то представляваше някаква голяма ценност. Тя ненавиждаше самия акт на принуда, независимо от причините. За щастие, Ричардсън не беше разказал този епизод на събралите се — вероятно защото той не би го представил в добра светлина.

— Много убийци не приличат на убийци — отговори Амалия на въпроса на Арабела. — Същото е и с мошениците: за да могат да мамят, трябва да изглеждат като честни хора.

— Точно така — подхвана Ръсел Донован. — Познавах един крадец...

Като опустошиха гарафите с уиски и кафениците, отдадоха дължимото на готвачката Алис за пайовете и другите сервиращи

лакомства, гостите се разотидоха. Ричардсън беше замислен. Амалия беше видяла, че е влюбен в Арабела, но беше видяла и друго — че Арабела е кокетка. Искаше ѝ се да ободри Ричардсън, но не знаеше как.

Когато приближиха ранчото, на Амалия ѝ направи впечатление, че на първия етаж свети.

Полковникът пръв отвори вратата на гостната. В креслото, кръстосал крака, седеше... одевешният посетител на гробаря.

— Привет, чичо Чарли — каза той.

10.

Изглеждаше, че Ричардсън е готов да избухне, но след секунда раменете му се отпуснаха и Амалия разбра, че беше твърде уморен, за да се разправя с неочаквания и явно неприятен посетител.

— Какво правиш тук? — попита рязко Робърт.

— Дойдох да видя роднините си — с готовност отвърна Пърси.

Полковникът намръщено погледна наполовина празната бутилка на масата. Амалия забеляза, че Пърси беше зачервен, очите му трескаво блестяха, а ръцете му леко трепереха. Като се изключи това, изглеждаше съвсем обикновен човек на около тридесет и пет години с кестенява коса, пищни бакенбарди, обграждащи издълженото му като на Робърт лице, чип нос и цепната брадичка с трапчинка. Но усмивката му беше на мошеник, сигурен, че може да измами всички и накрая така и ще направи. Амалия почувства инстинктивно недоверие към него.

— Това е Пърси Бел, мой братовчед — каза ѝ Ричардсън. — Щом е дошъл, чакай ни неприятности.

Пърси плесна с ръце в знак на протест.

— Братовчече, братовчече! Нали няма да... Мислех, че всички наши кавги са вече в миналото... — заговори несвързано той, като едновременно с това се усмихваше на Амалия с най-очарователната от всичките си усмивки, без да спира да я оглежда от глава до пети. Когато завърши огледа, на лицето му се изписа явно удоволствие. — Чух, че се каниш да се жениш. Одобрявам избора ти.

Ричардсън отвори уста, за да му каже нещо рязко, но полковникът го изпревари.

— Боб! — тежката ръка на чичо Чарли легна на рамото на собственика на ранчото. — Мисля, че трябва да се преоблечеш. Изпрати Емили до стаята ѝ.

Амалия безропотно се остави да бъде отведена. Стаята ѝ беше точно над гостната, в която се намираше Пърси Бел. Прозорците не бяха плътно затворени и тя можеше да чуе всяка дума.

— Знаеш ли, Пърси — говореше полковникът, — ти си направо невероятен! Ако има на света думи, които да не бива да се изричат на

дадено място в даден момент, ти обезателно ще ги кажеш.

— Не ви разбирам, чичо.

— За теб съм мистър Ричардсън. Е, какви си ги надробил този път, Пърси? Обикновено не ни удостояваш с компанията си.

— Чичо, знаете, че съм зает човек.

— Какво, да не би пак да си подправял чекове?

„Виж ти!“ — помисли си Амалия.

— Или шантаж? — продължаваше полковникът спокойно. — Хайде, разказвай. Знаеш, че мен трудно можеш да ме изненадаш.

— Уверявам Ви, чичо, нищо такова няма. Просто имам нужда от почивка.

— Надявам се — понижи глас полковникът, а Амалия наостри уши, — че не си направил нещо, заради което да те хванат хората на шерифа?

— Господи, колко пъти да ви повтарям? — нетърпеливо възкликна Пърси. — Нищо такова няма. Кълна се!

— Ще ми се да ти вярвам... — каза полковникът след кратко мълчание.

— Смятам да остана за малко при вас, ако нямате нищо против — продължаваше племенникът. — Само ден-два. После ще отида при Джими.

— Кой Джими?

— Роулинс. Има ранчо, но е доста далеч, а конят ми окуця близо до Арчър.

— Как се добра до тук?

— Пеш, не ми е за пръв път.

— Досещам се, че ти трябва пари — изсумтя полковникът.

— Покажете ми човек, на когото не му трябва — с обезоръжаваща простота парира Пърси.

— Мога да ти дам четиридесет долара.

— Трябват ми поне сто. И повече няма да ви обременявам с присъствието си.

— Наистина? — недоверчиво попита полковникът.

— Още утре ще си тръгна, честна дума!

— Робърт ще ме убие — въздъхна старият джентълмен и до слуха на Амалия достигна шумолене на банкноти.

— Много сте добър с мен — каза мошеникът, докато, по всяка вероятност, прибираше плячката в джоба си. — Със сигурност ще ви спомена в завещанието си.

— Не прави труда — иронично отвърна полковникът.

И те заговориха за добитъка, за кравите, за сушата, за синдиката на Грант, който едва не фалирал, и за това колко е добре, че Робърт не е членувал в него, за търговете в Сан Антонио, за младите кончета... Всичко това не беше интересно. Амалия затвори прозореца и легна да спи.

На сутринта тя, Робърт и полковникът се срещнаха на закуска. Освен тях на масата нямаше никой.

— А къде е Пърси? — попита Ричардсън.

— Надявам се вече да си е тръгнал — каза полковникът. — Дадох му сто долара.

Ричард се намръщи.

— Не трябваше, чичо Чарли.

— Знам — спокойно отвърна полковникът. — Извинете ни, Емили. Този Пърси Бел е голям пройдоха, с него трябва много да се внимава.

— Трябваше веднага да го изгоня — решително каза Робърт и в този момент до тях достигна сърцераздирателен вопъл.

Викаше Чикита. Тя се втурна в столовата с побеляло от ужас лице.

— О, боже! О, майко божия! Сеньор Ричардсън! Мъртъв е, мъртъв!

— Какво? — изръмжа полковникът — Какво става?

Чикита свали ръце, погледна го и заговори малко по-тихо:

— Мъртъв е! Чуках, но той не отговаряше... Реших, че не иска да го безпокоят, но все не излизаше. Затова влязох и...

Очите на Амалия бяха приковани в пода. Полковникът и Робърт също погледнаха натам и видяха, че при влизането си Чикита беше оставила алени следи по дъските. Прислужницата отново зариде.

— Стига си ревала — прекъсна я полковникът и стана. — Боб, да идем да видим, макар че имам лошо предчувствие.

— И аз ще дойда — каза Амалия и скочи от стола.

Тримата минаха през гостната и през още една стая. Приблжиха се до вратата, полковникът я бутна и тя се отвори.

Пърси Бел лежеше в леглото си и едната му ръка висеше отстрани, докосвайки пода. Гърлото му беше прерязано от ухо до ухо. Изтеклата кръв се беше просмукала през възглавницата и се беше стекла в голяма локва на пода. Именно в нея беше стъпила Чикита, когато беше влязла в спалнята на госта тази сутрин. Прозорецът беше открянат и лекият вятър поклащаше белите перденца.

— Трябва да съобщим на шерифа — каза полковникът.

Амалия даде от успокоителните си капки на хлипащата Чикита и я отпрати, а Джон се отпрати за представителя на властите.

— Който и да е бил — избоботи полковникът, — влязъл е през прозореца.

— И тъй като прозорецът е на първия етаж, не му е било трудно да проникне в къщата — подхвана Амалия. — Липсва ли нещо?

Робърт се огледа.

— Нищо. Странно...

— Кое е странно?

— На кого му е притрябвало да убива Пърси? Той е мошеник, разбира се, но чак пък толкова...

— А къде са му нещата? — неочаквано попита Амалия.

Разпитаха слугите и стана ясно, че Пърси се е появил в ранчото пеш и е носел платнена торба на рамото си.

— Никъде я няма — каза Амалия, след като претърсиха стаята. Мадам Дюпон погледна даже под кревата.

Полковникът свирепо изръмжа, приближи се до леглото, като заобиколи кървавата локва, и повдигна възглавницата, на която лежеше главата на убития. Изпод възглавницата измъкна чанта, която повече приличаше на безформен чувал.

— Ето чантата му — каза удовлетворено той. — Пърси никога не би се разделил с нея.

Върху чантата бяха засъхнали петна от кръв. Амалия потръпна, но я взе в ръце и разхлаби връвчицата, която я стягаше отгоре.

— Ех — въздъхна полковникът, протегна ръка и затвори клепаците на покойника. — Лоша работа.

В чантата имаше омазнена колода карти, излиняла мъжка носна кърпа, която явно често бяха употребявали, и снимка на непозната жена. Лицето на жената трудно можеше да се разгледа, защото върху него имаше кърваво петно, но Амалия все пак успя да забележи, че е

добре сложена, има светлоруса коса и закачливи очи. В чантата намериха още брошура „Как да станеш богат и да се избавиш от грижите“, друга брошура с обяснени двадесет и няколко начина да завържеш вратовръзка, парче тебешир, пакетче сол, тъп нож, шепя патрони за револвер 45-и калибър, макара с черен конец и забодена в нея игла, кутия кибрит, изсъхнал цвят от магнолия, конска подкова, голям плосък камък, покрит със засъхнала мръсотия, скъсан чорап, програма на някакъв театър в Монтерей и странно, подозрително изглеждащо желязно нещо.

— Шперц — отвърна горчиво полковника на безмълвния въпрос на Амалия.

В сюртука на убития откриха стоте долара, които снощи му беше дал чичо Чарли, зареден колт, златна петдоларова монета и дребни пари.

С две думи, задънена улица. Никаква улика, никакъв ключ към загадката на кого му беше притрябвало да убива Пърси и то по такъв зверски начин.

Зверски? Всъщност не... Изстрел би вдигнал шум и събудил останалите. Виж, нож в умели ръце би бил за предпочитане. Когато прережеш гърлото на човек, той няма как дори да извика за помощ... и смъртта настъпва за броени секунди. Това, да речем, е ясно. Не е ясно обаче защо убиецът е бързал толкова много — рискувал е, проникнал е в къщата...

— Дали някой е знаел, че Пърси ще идва у вас? — попита Амалия.

— Не мисля — отвърна полковникът. — Той и нас никога не ни предупреждаваше за посещенията си...

Може би го бяха следили? Или все пак някой беше разбрал къде отива? Амалия отвори широко прозореца и погледна навън. Аха! Убиецът също беше стъпил в кръвта. На тревата бяха останали тъмни петънца...

Амалия хвърли чантата и изскочи от къщата като попарена. Когато полковникът я настигна с пушка в ръце, тя изучаваше следите.

— Открихте ли нещо, мадам?

Амалия въздъхна и поклати глава.

— Не мисля... Тук е забелязал, че се е изцапал, спрял е и си е изтрил подметката в тревата. Според мен е бил мъж, ако се съди по

разстоянието между тока и носа. Не съм сигурна, но мисля, че се е погрижил да не оставя следи. Виждате ли? Ето тук има пясък. А тук го е чакал кон. Можел е да мине направо по пясъка, но е предпочел да заобиколи по тревата. Конят му е бил завързан за дървото... Може някъде да се е закачила част от четината му?

Полковникът и Амалия огледаха тревата и храстите, но не намериха нищо.

— Кажете, сър, къде обикновено настанявате гостите си?

— Имаме две стаи: в едната сега сте вие, тя е на втория етаж; другата е на първия, където беше Пърси.

Амалия тръсна къдрици.

— Сигурна съм, че този човек е идвал във вашия дом и преди. Знаел е къде да отиде.

— А ето го и шерифа — каза мрачно полковникът и се отправи към къщата.

Пит Бандита стигна до верандата и слезе от коня си. С него бяха и двамата му помощници. Джон, прислужникът на Ричардсън, също се беше върнал.

— Пит — каза полковникът, — тук има следа... Изглежда още прясна.

— Ясно — каза шерифът и се обърна към помощника, на който му липсваха зъби в долната челюст. — Глен! Ти си ни вместо индиански следотърсач... Заеми се със следите. Трябва да намерим тоя кучи син!

Щом влезе в стаята на Пърси, шерифът се намръщи.

— Мръсна работа... Нищо ли не са взели?

— Нищо — отвърна Робърт.

Личеше си, че с всички сили се старае да не избухне.

— Изглежда — спокойно заключи Пит, — че е било разчистване на сметки. Не искам да бъда груб, но, доколкото знам, Вашият братовчед не се радваше на всеобща любов. До мен бяха стигали някакви слухове за номерата му...

— И все пак — намеси си полковникът, — кой може да го е направил?

Шерифът се почеса по брадичката.

— Обикновено мексиканците си служат добре с ножа... Може да е съблазнил някоя сеньорита, а баща ѝ да му е светил маслото?

Полковникът и Робърт се спогледаха.

— Когато беше тук предишния път — неохотно призна Робърт, — се скарахме заради... заради дама.

— Ето, виждате ли — зарадва се шерифът. — Сега нищо такова ли не спомена?

— Основно аз разговарях с него — каза полковникът. — Останах с впечатлението, че си има неприятности.

— Какви по-точно? — шерифът присви очи и размърда жълтите си мустаци. — Това е много важно.

— Не каза. Канеше се да си тръгва тази сутрин.

— Да, със сигурност му предстои пътуване — съгласи се шерифът. — Трябва да кажем на Стив Холидей да му направи ковчег.

11.

Глен се върна след около час и съобщи, че конят на убиеца е свърнал към големия път, където следите му се губят. Шерифът избухна, навика „индианския следотърсач“ и, след като се успокои малко, увери двамата Ричардсън, че ще направи всичко, за да залови убиеца на Пърси Бел.

Две прислужнички почистиха стаята, Стив Холидей докара ковчега и приятелите на Ричардсънови се изредиха да се простят с убития. Болшинството от тях бяха дошли само от уважение към стопаните, тъй като Пърси на практика беше почти непознат в по тези места. Независимо от това, да се простят с него дойдоха Франсис Грант, кметът, неговият син Пиърс, аптекарят Монтеро, Арабела Хармъни с майка си, някаква си мисис Прескът от Арчър, доктор Хейли, Джек Донован (брат му Ричард беше зает и не можеше да остави ранчото), началникът на пощата Хуарес и други. На следващия ден след опело в църквата Пърси беше погребан на малкото гробище на Арчър. Когато Стив Холидей започна да хвърля пръст върху ковчега, закапа дъжд и хората малко по малко се разотидоха. Двата Ричардсън и Амалия се върнаха в ранчото вече под проливен порой.

— Лош братовчед му бях — неочаквано каза Робърт.

— За какво говориш? — изненада се полковникът.

— За Пърси. Какво направих за него, докато беше жив? Нищо. А сега е убит, и то в моята къща, под носа ми, пък аз даже не знам за какво.

— Остави! — пламенно възкликна полковникът. — За нищо не си виновен. Пърси си беше безделник, пройдоха и нищожество. Винаги търсеше на баницата мекото и така и не разбра, че за всичко трябва да се плаща.

— Не можах да му помогна. Бях длъжен поне да опитам.

Видимо, тази мисъл беше тормозила Робърт цял ден.

Вечерта, както обикновено, Чикита дойде при Амалия, за да среши косата ѝ.

— Кажи ми — рече Амалия, — ти сигурно всичко знаеш... Шерифът дали е открил някого?

— Не — поклати глава Чикита. — И едва ли ще търси.

— Защо мислиш така? — оживено попита Амалия.

— В градчето се говори...

Момичето замълча и на Амалия се наложи да я окуражи.

— Говори се, че господарят е убил братовчед си.

— Робърт? — Амалия беше поразена. — Но защо да го прави?

— О — каза важно Чикита, — предния път те здравата се бяха скарали заради мис Арабела. Сеньор Бел я нарече въртиопашка, а господарят... т.е., сеньор Ричардсън, едва не го наби и му каза да се маха.

Следващият ден, 19 декември, беше неделя. Амалия беше в стаята си, когато отдолу се чу шум. Тя изтича по стълбите и видя почервенелия като рак Робърт, който съсредоточено обуваше ботушите си за езда, и Джон, на когото трепереха устните. Влезе полковникът — беше яздил до каубойския лагер — и хвърли камшика си в ъгъла. Ричардсън-младши дори не го забеляза.

— Какво става, Боб? — попита чичо Чарли.

— Какво става ли? — вдигна глава Робърт. — Ами това, че тоя... тази гад Пит Бандита мисли, че аз съм виновен!

Той хукна навън, като тръшна вратата.

— Боб! — викна полковникът.

— Аз ще го спра! — бързо каза Амалия и се завтече след Робърт. Беше видяла, че взема револвер със себе си.

Шерифът седеше в салууна „У Джо“ и разговаряше с хората си. Край другите маси бяха насядали, като си приказваха и се смееха, каубои и местни пияндета. Фрейзър, килнал шапка на тила си, непринудено събираше залози в ъгъла. Когато Робърт влезе, разговорите стихнаха и настъпи внезапна тишина.

— Знаеш ли какъв си ти, Пит? — спрял до масата на шерифа, попита Ричардсън. — Ти си мерзавец!

Лицето на Пит Бандита се наля с кръв и той се изправи.

— Знаете ли, сър, на никого не позволявам да ме обижда безнаказано. Може би ще обясните какъв ви е проблемът?

— Ти ли пускаш слухове, че аз съм бил прерязал гърлото на Пърси? — викна Робърт, настъпвайки към шерифа.

Искаше да извади и колта, но братята Донован, за щастие, се оказаха наблизо. Те го хванаха за ръцете и го издърпаха назад. В този момент дотича и Амалия. Беше ѝ се наложило да се преоблече в дрехите за езда и заради това не беше успяла да настигне Робърт.

— Спокойно, Боб, спокойно! — каза Джек и измъкна от Робърт револвера.

— Боб — добави Амалия, щом се приближи към него, — така няма да докажем нищо.

— Това копеле смее да обвинява мен! — развика се Робърт. — Този вонящ бандюга, дето се откупи, като предаде де когото можеше, и дето отдавна е време да го обесят... Какво ме зяпаш, Пит? Всичко знам за теб, разбра ли! За всичките ти мръсни дела знам! Няма да оставя това така!

Шерифът пребледня и се пресегна за колта, но размисли, сви рамене и седна на мястото си.

— Хлапето не е на себе си — каза той на Хамилтън, който кимна важно.

Братята Донован изкараха Робърт навън.

— Боб, какво ти става? Опомни се! — увещаваше го Ръсел. — Заради някакви сплетни...

— Пуснете ме най-сетне! — излая Робърт и отблъсна приятелите си.

— Ти си пиян — заяви авторитетно Ръсел.

— Не съм близвал и капка! — възкликна предизвикателно Робърт. — Върни ми колта!

— Вие ще го наглеждате, нали? — обърна се към Амалия Джек. — Никога не съм го виждал такъв.

— Ще го наглеждам — отвърна тя почти беззвучно. — Да вървим, Робърт!

Джек Донован върна колта. Ричардсън намръщено изгледа оръжието си и го пъкна обратно в кобура.

— Хубаво — промърмори той.

Амалия го взе за ръка и го поведе. Той стъпваше тежко, като човек, сломен от непосилна мъка.

— Те ме подозират, Емили! — оплака се младежът. — Боже мой! Трябваше все пак да забия един хубав юмрук на шерифа. Не трябваше да се разкисвам така.

Юмруците не са най-добрия начин да докажеш невинността си, помисли си Амалия, но не каза нищо.

— Най-противното от всичко е, че го убиха в моята къща — продължаваше Робърт, докато мрачно си гледаше в краката. — Някакъв кучи син просто е влязъл и...

Гръмна изстрел и на куртката на Ричардсън разцъфна червено петно. Краката му се подкосиха и щеше да падне, но в последната секунда Амалия го прихвана под мишниците и го изтегли зад ъгъла на аптеката. Сама не разбираше откъде ѝ придойде такава сила. Втори куршум се удари в стената съвсем до тях. Амалия предпазливо подаде нос от укритието им, но не видя нищо, което не беше удивително, като се има предвид, че човек не може да гледа с носа си. Щом се осмели, тя се подаде по-навън, но забеляза само нечия сянка от другата страна на улицата. Сянката помръдна и изчезна.

— О, боже... — изстена Ричардсън.

— Ще ви заведе при доктора!

— Не, не! — решително махна с глава Ричардсън. — При гробаря!

— Не е ли рано? — усъмни се Амалия.

Но по лицето на ранения личеше, че едва се държи на краката си, и тя го повлече към Стив Холидей. Слава богу, че магазинът на познавача на Шекспир се намирал само на няколко крачки.

Камбанката на вратата звънна. Амалия вкара Ричардсън в магазина и си пое дъх.

— Стив! — завика тя с пълно гърло. — Стив!

Очите на котарака просветнаха в тъмнината и я уплашиха почти до припадък. Амалия притисна ръка към гърдите си. Сърцето ѝ подскочаше като на бягащ от ястреб заек.

— Сти-ив!

На пода в магазина лежеше купчина дъски, а в ъгъла стоеше проста продълговата маса. В стаята нямаше никакви други мебели. Поддържайки Ричардсън, Амалия го поведе към вратата на вътрешното помещение.

— Стив! — вече направо закрепця Амалия, защото усещаше, че всеки момент ще се побърка.

В другата стая нямаше нищо, освен стоящ на поставка ковчег, пълен със стърготини, и паянтов стол с поставен на него леген с вода.

Поради липса на по-добро място, Амалия сложи Ричардсън да седне на ковчега.

— Какво има? — недоволно попита гробарят, влизайки през другата врата, която очевидно водеше към задния двор. Оглеждаше Амалия и спътника ѝ с явно неудоволствие.

— Стив — изтърси тя, — раниха Робърт!

— Кога?

— Току-що, на улицата.

— Кой?

— Не знам. Криеше се зад ъгъла на къщата.

— Ясно — каза Стив и изведнъж се опомни. — Ей, не ми цапайте кревата!

— Какъв креват? — озадачи се Амалия.

— Този — гробарят посочи ковчега. — В него спя.

Амалия почувства как в главата ѝ се завъртя неописуема въртележка. Да, такова нещо на Шекспир със сигурност не би му хрумнало...

— Ранен е — каза тя. — Трябва му лекар...

— Аз съм по-добър от всякакъв лекар — изсумтя Стив. — Е, да видим какво му е...

„Какво“-то се оказа куршум от уинчестър.

Стив превърза ранения, а Амалия, на която хрумна неочаквана мисъл, изтича обратно в салууна.

Шерифът седеше на мястото си. Зад бара Пиърс Грант оправяше сметките.

— Извинете, Пиърс, шерифът Хамилтън да е излизал? — попита Амалия, като се приближи към него с бързо наместена обаятелна усмивка на лице. — Примерно за последните петнадесет минути.

— Не — отвърна важно Пиърс. — Занесох му нова бутилка, никъде не е мърдал.

— А хората му?

— Седяха си на местата — каза Пиърс и сви рамене. — А какво е станало?

— Нищо — каза Амалия. — Благодаря.

Значи, там, на улицата, не е бил Пит Бандита. И Амалия се хвърли да търси братята Донован. Тях ги познаваше по-добре от

останалите, а между другото трябваше някой да извести полковника, че Робърт е ранен.

Джек беше в пощата — говореше на испански с началника Хуарес. На масата Ръсел съчиняваше писмо, като от усърдие заедно с перото топеше в мастилницата и пръстите си.

— Джек — развълнувано каза Амалия, — случи се нещастие! Робърт е ранен.

Джек отвори уста. Ръсел направи мастилено петно на листа и изруга.

— Робърт? Кога?

— Току-що. Някой искаше да го убие. Стреляха по него.

— Шерифът — заяви Ръсел мрачно.

— Не, той не е излизал от салууна, проверих. Трябва да съобщим на полковника в ранчото, трябва да пренесем там Робърт и... не знам какво да правя!

Братята се развълнуваха, разтичаха се, задрънкаха с шпори. Ръсел се втурна към ранчото, Джек застана на пост край магазина на гробаря, където се върна и Амалия. Робърт беше в безсъзнание и тя реши, че е много зле. По нейно настояване все пак извикаха доктор Хейли и той, щом погледна пациента, заяви, че му дава най-много два дни.

Полковникът пристигна с кола, в която внимателно пренесоха ранения и го откараха в ранчо „Есмералда“. Дойде шерифът, увери сломения от мъка полковник, че ще се постарее да намери и накаже виновниците, и си тръгна.

Къщата потъна в здрач. Амалия седеше в гостната и си хапеше пръстите. Чичо Чарли влезе и седна на дивана.

— Струва ми се, че утре заминавате? — наруши мълчанието той. — Извинете, покрай всички тези събития съвсем ми излетя от главата.

— Не — каза Амалия със странен глас. — Никъде няма да ходя. Първо искам да разбера какво става тук.

Полковникът я погледна удивено.

— Много съм ви признателен — каза той, — но какво бихте могла да направите?

Той помълча малко.

— По тукашните места понякога стават такива неща, от които външни хора е по-добре стоят настрана.

— Добре ли охраняват Робърт? — попита Амалия.

— Поставих наши хора около къщата. Номерът, който ни извъртяха с Пърси, няма да мине втори път. Самият аз спя в съседната стая. За всеки случай.

— Знаете ли — каза Амалия, — не мога да се отърва от чувството, че всичко, което стана, по някакъв начин е свързано с Пърси.

— Аз също — кратко отвърна полковникът.

— Имате ли някакви догадки?

— Никакви. Честно ви казвам, Емили, нищо не разбирам. Робърт и Пърси нямаха нищо общо помежду си.

Амалия се реши.

— Пърси Бел имаше ли някакви приятели? Някой беше ли наясно с неговите работи?

— Той спомена само едно име — намръщи чело полковникът. — Джими Роулинс, собственик на ранчо. Но на мен това нищо не ми говори.

— Може би някой от каубоите познава този човек? — предположи Амалия. — Щом има ранчо... Не бихте ли могъл да ги попитате?

Полковникът я погледна замислено.

— Ще опитам. — Той тежко се привдигна и тръгна към вратата. — А вие какво искате да предприемем?

— Не знам още, но ми се струва, че няма да е лошо да открием Роулинс.

На другата сутрин пред Амалия застана дребен вакеро, усмихнат и вежлив. Казваше се Ернесто Салазар и твърдеше, че знае къде се намира ранчото на сеньор Роулинс — на югоизток от Сан Антонио.

— Можеш ли да ме заведеш до там? — попита Амалия.

Салазар се усмихна и се поклони. Гордеше се, че му се е паднала честта да съпровожда такава красива сеньорита.

Амалия се преоблече в мъжки костюм за езда, обу високи ботуши, взе със себе си оръжие и стисна ръката на полковника. Обеща му да се върне не по-късно от седмица.

— Може би ще успея да разбера какво става — рече тя. — Във всеки случай, струва си да опитам. Колкото повече мисля, толкова

повече се убеждавам, че Пърси се е занимавал с някакви тъмни дела, и за това са го убили.

Полковникът кимна.

— Добре — каза той. — Ще ви бъда благодарен, ако разберете нещо. Само не се задържайте.

Амалия се качи на седлото и последва Салазар.

Отминаха Арчър и се заизкачваха по тесен пращен път. Слънцето светеше ярко в небето. Докато пресичаха руслото на пресъхнал ручей със скорост примерно тридесет километра в час, ги настигнаха куршуми, които летяха със скорост триста метра в секунда, т.е., повече от хиляда километра в час, така че, много ясно, конниците нямаше как да ги избегнат. Салазар се завъртя в седлото и рухна на земята. Кракът му заседна в стремето и изплашеният му кон го повлече по камъните.

Това беше последното, което Амалия видя, преди да я застигне вторият куршум.

Две сенки се наведоха над окървавената русокоса девойка, която лежеше на земята.

— Още е жива... — отбеляза първата.

— Беше ни наредено я убием — изръмжа втората.

— Хубаво момиче — въздъхна първата. — Ама видя ли как улучих дребосъка? Точно между очите.

— Празни приказки — хладно възрази втората. — Довършвай я и да се махаме.

Амалия чуваше всичко, което говореха, но не можеше да помръдне. Собственото ѝ тяло внезапно беше станало неповратливо, изпълнено с болка, и в същото време чуждо и далечно. Струваше ѝ се, че е на път да се превърне в безплътен дух, но, странно, това почти не я вълнуваше. Първата сянка насочи към нея пушка и... я наведе надолу.

— Блондинка... — мечтателно провлачи сянката. — За пръв път виждам такава коса. А ти?

— На теб какво ти влиза в работата? — озъби се втората.

— Ами просто... — каза първата. — Как мислиш, колко ще ни дадат за нея в бардака?

— Защо питаш? — разтревожи се сянка номер две.

— За същото. По десетачка на всеки, кое му е справедливото? А ако я продадем, ще вземем поне сто долара.

— *На тях* няма да им хареса, Педро. Нали не за това ни наеха.

— Че какво? Кой ще разбере? Ще я продадем и...

— Направо в Арчър? — ухили се втората сянка. — Ама и ти си един!

— Защо пък в Арчър? — разсъдително възрази сянката Педро. — Санчес в Ларедо държи първокласен бардак. Оттам тя никога няма да избяга, а ние ще вземе за нея пари. Всички знаят, че Санчес плаща добре.

— Ама тя е полумъртва, Педро. Къде ще я мъкнем?

— Ще извикам жена ми, Роза. Тя ще я излекува. Помисли си само: ами ако вземем за нея двеста долара? Такива пари!

— Ще ги делим поравно — дрезгаво поиска втората сянка.

— На три — упорито възрази първата. — Иначе Роза нищо няма да направи. Знаеш, че е ревнива като дявол. А *ония* няма защо да знаят за тази работа. Как ти се струва?

— Добре, нека да е на три — въздъхна втората сянка. — Викай я твоята Роза.

12.

Хотспер тъгуваше. Преди два дни беше унищожил последната мишка в магазина на гробаря и сега просто нямаше какво да прави. Прозя се, легна на хълбок и, примижавайки, се вгледа в прашния слънчев лъч, който разсичаше магазина на две.

Камбанката звънна и главата на котарака автоматично се обърна към вратата. Човекът, който се появи на прага, му беше познат. Беше стар, донякъде грозен (по котешките стандарти, разбира се) и при ходене замязаше единия си крак настрани.

— Здравсти, Хотспер — каза полковник Ричардсън.

Котаракът свали очи от него и полковникът влезе в стаята на гробаря.

Стив Холидей, с шапка и в костюм, лежеше върху стърготините в ковчега. Дясната му ръка здраво обгръщаше бутилка уиски. Изглеждаше още по-брадясал и неспретнат от обичайно. Очите му бяха затворени. Дишаше равномерно, с леко подсвиркване.

Полковникът не успя да направи и крачка, когато лявата ръка на Стив се мушна някъде из стърготините и измъкна на бял свят тежък колт.

— Стой на място — заповяда той, без да отваря очи.

— Стив — каза сърдито полковникът, — аз съм.

Стив въздъхна, поотвори едното си око-свредел и се понамести по-удобно. Колтът изчезна сякаш вдън земя.

— Стив — рече полковникът, — дошъл съм по работа.

Гробарят изсумтя и се почеса по брадичката.

— Трябва ти ковчег за Робърт?

— Пепел ти на езика! — сурово отвърна полковникът. — Той се оправя и след две седмици ще бъде на крака.

— Загубих клиент — тъжно констатира Стив.

— Стига си се превземал! — спря го полковникът. — Амалия изчезна.

— Кой?

— Амалия.

Стив отвори и двете си очи и с интерес се вгледа в полковника.

— Ако сте разчитал да я намерите тук — ухили се той, — уверявам Ви, че сте сбъркал.

— Работата е сериозна, Стив — каза полковникът. — Тя замина да търси човек, който би могъл да ни изясни нещо. Съпровождаше я един вакеро, Салазар. Днес сутринта го намериха с дупка от куршум в главата. А Амалия е изчезнала. Боя се, че я замесих в мръсна работа. Това убийство и покушението срещу Робърт...

— Кого е търсела? — попита кратко Стив.

— Джими Роулинс.

Върху очите-свредели се отпуснаха тежки клепачи.

— Не познавам такъв.

— Стив — търпеливо каза полковникът, — с момичето се е случило нещо лошо. Аз самият не мога да отсъствам от ранчото, пък и с тоя крак ми е трудно да яздя надалеч. А ти си друга работа. Намери я.

Гробарят се намръщи.

— Ако щете вярвайте, но никога не съм се занимавал с подобни неща. Виж, да ограбя банка или, да речем, влак, съм готов винаги. Но да търся някакво момиче...

— Стив — повиши тон полковника, — когато преди четири години ти се довлече до ранчото с изтичаща кръв и пет куршума в тялото, аз не ти задавах въпроси, нали така? Дадох ти подслон и ти помогнах да си намериш работа. Никога за нищо не съм те молил, а сега те моля.

От ковчега се разнесе тежка въздишка.

— Добре, полковник — спокойно каза гробарят, който всъщност беше бивш обирджия на име Сид Бомонт по прякор Последното причастие. — Ако е жива, ще я намеря.

Той спусна крака от ковчега и седна как да е.

— Ти си човек на думата си, Стив — сериозно промълви полковникът, — и аз ти вярвам. Но... искам да те помоля за още една услуга. Ако това славно момиче е загинало, ти... Накратко, не оставяй жив този, който го е направил.

Стив въздъхна, остави бутилката на пода, свали си шапката и я отърси от полепилите се по нея стърготини.

— Ясно — каза накрая той. — Ами ако открия нещо, което няма да ви хареса? Нали и това може да се случи.

— Какво имаш предвид, а? — измърмори полковникът.

— Да речем... — Стив се почеса по бузата, обрасла с тридневна четина. — Да речем, че мис Арабела Хармъни е застреляла вашата Амалия от ревност и я е заровила в цветната леха в собствената си градина. Нали видях как я гледаше Арабела! Жените са си такива... — заключи Стив и в очите му проблеснаха весели пламъчета.

— Тогава можеш да ми изпратиш сметката за ковчега на мис Арабела — спокойно каза полковникът. — Значи така: искам да намериш този човек. Който и да е той. Но мисля — и даже съм сигурен! — че изчезването на Амалия някак си е свързано със смъртта на Пърси и нападението над Боб. Пърси донесе със себе си в нашия дом нещо, което не трябваше.

— Кога изчезна? — попита Стив, докато проверяваше патроните в барабана на колта си.

— Преди два дни.

Стив върна барабана на мястото му и рязко го завъртя.

— Ще ми трябват пари.

— Ясно.

— И кон.

— Вземи си от нашия корал. Ако ти трябват хора...

Стив поклати отрицателно глава и прибра колта си.

— Не — каза просто той. — Ще се справя сам.

— Мем — съобщи прислужницата, — търси ви Стив Холидей. За посещение.

Мисис Хармъни трепна и изгърва ръкоделието си. Мис Хармъни вдигна очи от книгата си.

— Стив? Виж ти, каква изненада! Нека влезе.

— Надявам се — започна плачливо майката, — че не е дошъл у нас да си търси клиенти.

— Стига, мамо. Стив! Та вие днес сте истински франт!

Мисис Хармъни зяпна. Къде се бяха дянали тридневната четина и омазаните дрипи, в които обикновено се разхождаше създателят на предмети от последна необходимост? Почтената дама не вярваше на очите си: пред нея стоеше избръснат до синьо, акуратно подстриган джентълмен в безупречно бяла риза и пристоен сив костюм. Държеше под мишница раиран котарак. Гробарят беше страшно разхубавен и мисис Хармъни, за свой срам, почувства, че в новия си облик той й

харесва къде повече от преди. Два колта опъваха джобовете на наметалото му, а присвитият поглед в светлите му очи беше способен да накара не едно женско сърце да забие по-бързо. Мисис Хармъни погледна към дъщеря си и за свое неудоволствие забеляза, че тя също се намира под въздействието на станалите със Стив промени. Ужасна мисъл порази ума на възрастната дама: ами ако гробарят беше дошъл да се сватосва за дъщеря ѝ? Мисис Хармъни надменно изправи рамене.

— Надявам се, че не съм ви попречил, дами? — попита вежливо Стив. — Прекрасно изглеждате, мис Арабела! Минавах наблизо и реших да ви навестя. Нали нямате нищо против?

— Разбира се, че не! Виж ти, донесъл сте и Хотспер! — възкликна Арабела и погали котарака.

— Да, мис. Работата е там, че се случи нещо, за което само вие можете да ми помогнете. Е, и вашата майка, разбира се.

Мисис Хармъни, която посетителят гледаше в този момент, се изпъна още повече и сви устни.

— Имам една молба към вас... Не знам дали е удобно..., но тъй като вие сте най-достойния човек в този град... — Стив се покашля в юмука си. Мисис Хармъни се измъчваше съвсем истински. — Не бихте ли могла да се грижите за Хотспер? Сигурен съм, че няма да ви създава никакви грижи.

— Разбира се! — съгласи се Арабела, без да се замисля, и взе на ръце Хотспер, който лениво мижеше с очи. — Естествено, Стив! Заминавате ли някъде?

— Да, да се видя с един приятел. Затова ми се искаше котаракът ми да бъде в сигурни ръце. Във вашите — добави Стив и докосна почтително шапката си.

Мис Арабела го дари със сияйна усмивка. Добро момче е този Стив. Да беше и със стотина хиляди долара по-богат...

— Разбира се, Стив — гушна бузата си в козината на котарака тя. — На Хотспер ще му бъде много добре с мен.

Като излезе от мис и мисис Хармъни, Стив въздъхна шумно и си помисли: „Не, със сигурност не е Арабела. А щеше да е интересно...“

Той погледна мимоходом към лехите с цветя край къщата и се отправи към кестенявия си кон.

Започна издирването, изхождайки от това, че никой човек не може да изчезне безследно, а ако някой все пак го направи, значи това

трябва да е било много нужно на някой друг. Лошото беше, че засега нямаше никаква представа откъде да захване нещата.

Да вземем, например, Пърси Бел. Дребен мошеник, по малко шантажист, по малко крадец, по малко измамник... Накратко, всичко при него беше по малко. През живота си Стив беше виждал много такива хора и те обикновено знаеха къде е чертата, която не бива да престъпват. Но Пърси явно я беше престъпил, щом го бяха убили.

С Ричардсън пък изобщо нищо не беше ясно. Богат, никога не се е замесвал в съмнителни дела, живее си спокойно и оставя другите да живеят. Последното в очите на гробаря беше най-ценното качество на Робърт. Но, като се изхожда от това, става още по-непонятно защо на някой му беше притрябвало да стреля в него.

С Амалия нещата бяха още по-неясни. Жалко, че глупаците на шерифа бяха затъпкали всички следи. Ако има нещо сигурно, то е, че той щеше да ги разчете по-добре от беззъбия Глен.

Стив препускаше из околността, разпитваше, научаваше. Изминаха пет дни, а нямаше никакъв напредък. Започваше да се ядосва. Беше сигурен, че в края на краищата нещо непременно ще се случи, и държеше колта си готов.

В един от следващите дни Стив забеляза отдалечена къщичка с тръстиков покрив и се отправи към нея. Посрещна го некрасива възрастна жена, Мария. Той я познаваше по лице, макар че не помнеше фамилията ѝ. Тя му кимна и го покани вътре.

Стив заговори с нея на испански, изслуша оплакванията ѝ по повод умрялата им кранта и некадърния ѝ мъж. Той се казваше Луис и постоянно изневеряваше на жена си. Като я поогледа, Стив реши, че в това няма нищо чудно.

— Търся една сеньорита със светли коси — каза той.

Мария сви слабите си рамене. Хубавичката ѝ племенница, Изабел, слагаше мръсни дрехи в един кош. Тя вдигна глава и се усмихна на Стив.

— Да не би да ви е откраднала нещо, сеньор гринго? — попита Изабел.

— Сърцето — сериозно отвърна Стив.

— Никога не съм чувала за такава сеньорита — поклати глава Мария.

— И не сте я виждали?

— Не, сеньор Естебан.

— Какво пък — каза той и се изправи, — извинявайте за безпокойството.

На вратата се сблъска с Луис — дебел, потен, с отекло лице. Той измери Стив с насмешлив поглед.

Гробарят излезе, ръката му автоматично се протегна към вратата, за да я затвори след себе си, и застина във въздуха.

На бравата висеше дълъг рус косъм.

Гробарят се огледа, незабелязано го свали оттам и отиде към коня си. Намота косъма на пръста си, за да му бъде по-лесно да го разгледа. Косъмът не беше твърд и побелял, а действително мек и светъл. Стив го сложи в джоба си.

А в къщичката Луис попита жена си:

— За какво те разпитваше?

Мария сви устни.

— За белокосата сеньорита.

— Ха, ха — засмя се Луис. Коремът му се затресе.

— И къде е тя? — спокойно попита Стив от прага.

Съпрузите трепнаха и отстъпиха назад. Никой от тях не беше забелязал кога се е върнал.

— За какво говорите, сеньор? — попита Луис, облизвайки пресъхналите си устни.

Стив протегна ръка, хвана Изабел за плитката и я дръпна към себе си.

— Луис! — изкрещя Мария.

Преди Луис да успее да свали пушката от стената, Стив обви плитката на Изабел около шията ѝ, притисна я към себе си така, че да не може да мръдне, и хладнокръвно опря колта в главата ѝ.

— Дайте да облекчим живота на Изабел — каза той. — Амалия е била тук и вие го знаете. Къде е?

Луис и Мария нерешително се спогледаха. Очите на Стив станаха ледени. Той разбра кой липсва в къщата и попита:

— Къде е брат ти Педро, Мария? А ти, шишко, не пипай пушката!

Луис се колебаеше. Стив отмести колта и простреля ръката му. Луис закрещя и заподскача на място, бълвайки ругатни.

— Ние сме бедни хора! — завика Мария. — Какво искате от нас?

— Даже и да сте бедни, това не значи, че ви е позволено да бъдете подледи. Пак питам: къде е брат ти, Мария? Къде е жена му? Къде е оня техен приятел с белега, когото видях в салууна? Какво са направили с Амалия?

— Не знам, сеньор! Кълна се в Бог!

Стив сви рамене.

— Е, това е, вече нямаш племенница — каза той меко и понечи да дръпне спуська. По очите му беше ясно, че ще стреля без колебание.

— Отведоха я! — изхриптя Изабел.

Мария се разрази в пискливи проклетия и закри лице с ръцете си. Луис се довлече до леглото и се плъосна на него, зяпайки простреляната си ръка, от която течеше кръв.

— Къде я отведоха?

Стив дръпна плитката по-силно. Изабел започна да се задушава.

— В Ларедо!

— Защо?

— Искат... Ох, сеньор, не мога повече! Искат да я продадат на Санчес.

Лицето на Стив се вкамени.

— В бардака?

— Да, сеньор.

— Те ли са убили вакерото, който е бил с нея?

— Не знам! — викна Мария. — Оставете ни на мира!

— Те ли?

— Баща ми го уби — изнемогвайки изхлипа Изабел. — И тебе ще те убие.

Стив изхъмка.

— Не се знае кой кого. Още един въпрос: кой му е поръчал да го направи?

Изабел затръска ужасено глава.

— Не ни каза! Някой му дал пари в града...

— Мексиканец?

— Не. Гринго.

— Кой? — Стив отново сви пръст на спуська.

— Не знам! — Изабел дишаше тежко. — Наистина не знам, сеньор!

— Майка ти с тях ли е? Отговаряй!

— Тя помага. Грижи се за сеньоритата. Ако умре, няма да получим пари.

— Ясно. Значи първо са я докарали тук. Кога тръгнаха?

— Преди два дни.

Кожата на скулите на Стив се опъна, под нея заиграха мускули.

— Любопитно — гробарят най-сетне пусна девойката и свали колта. Мария хлипаше тихо — Защо на някого е притрябвало да убива Ричардсън?

— Не знаем, сеньор... — изстена Мария. — Умолявам Ви, оставете ни!

Тя се люлееше с цяло тяло напред-назад, но не плачеше вече.

— А защо решихте да я продадете?

Въпросът му попадна в пустиня. Стив смръщи вежди.

— За пари, сеньор — изблея Луис. — Сеньор Санчес е много щедър човек... А Изабел скоро ще се омъжва, трябва й зестра.

— Така ли? — Стив неприязнено цъкна с език и така изгледа девойката, че тя, треперейки, отстъпи в ъгъла. — Зестра, значи? Виж ти...

Той тръгна към вратата, но се обърна на прага.

— Надявам се бъдещият ти мъж да ти изневерява с всяка срещната — каза той на Изабел. — Не заслужаваш друго.

Стив намести шапката си и се завъртя с гръб към нея.

Изабел издаде див вопъл, хвана ножа за рязане на тръстика и се хвърли към него. Ох, не трябваше да го прави. Стив се обърна и стреля от упор.

Изабел се свлече на пода и изпусна ножа. В прекрасните й тъмни очи беше застинал ням укор, устните й трепереха. От простреляното й рамо бликаше кръв.

Мария се хвърли към племенницата си и взе да нарежда.

— Подценяваш ме — каза Стив с въздишка на красивото момиче, проснато на земята. Не изпитваше и капка съжаление, задето беше натиснал спусъка. Стив си спомняше за Амалия. И, докато си спомняше, започна да презира всички в тая къща. От неприязън започна да го хваща скомина.

Стив Холидей излезе на слънце и пак намести шапката си. В краката му кудкудякаха кокошки и кълвяха зърно.

— По дяволите, ако кажа на полковника, че са продали гостенката му в публичен дом, жив ще ме одере... — замислено каза Стив, като седна на седлото. — Значи, Ларедо?

ЧАСТ III.
БРАТЪТ БИЛ И БРАТЪТ ХАРИ

1.

Приключение — това е, когато се сблъскаш с хора, с които не си искал, и правиш с тях неща, които не си искал.

Пъстрият кон се носеше като стрела и даже не трябваше да бъде пришпорван. Дребни камъчета летяха изпод копитата му, гривата му се вееше. Вятърът биеше Амалия в гърба и тя току отмяташе коси от лицето си.

Най-важното беше, че е свободна. Никой човек и никаква сила на света не можеха да я върнат в къщата с червените щори. Разбира се, за целта се беше наложило Франсиско да умре, но, честно казано, на Амалия не ѝ беше твърде жал за него. В крайна сметка не беше възнамерявала да го убива и, ако той не беше бутнал ръката ѝ, щеше да се отърве само с дребно нараняване. Тя настръхна, като си спомни как я гледаше прострян ранен на пода. В погледа му се смесваха страдание и безгранично презрение. Не, даже не презрение, а ненавист. Да, именно ненавист. Амалия се усмихна. Действително, Франсиско беше имал причина да я ненавижда. Както и баща му — нали тя му беше отнела единствения син.

При мисълта за Санчес ѝ стана неуютно. От хората, които я бяха продали, беше разбрала, че той е безжалостен и могъщ човек, който не се спира пред нищо. Засега това за нея бяха само думи, но кой знае — ами ако наистина е такъв, какъвто го описват? Тогава със сигурност ще се опита да ѝ отмъсти. Във всеки случай, на негово място Амалия би постъпила точно така.

Излизаше, че всичките ѝ неприятности едва сега започваха, а тя наивно си беше мислила, че са приключили с бягството ѝ от къщата на Санчес. От момента, в който я бяха хванали, си знаеше, че ще избяга, беше сигурна в това. Защото по природа Амалия не беше човек, който се предава.

Веднага щом беше дошла на себе си и беше разбрала от насмешливите намеци на грингото каква участ ѝ е отредена, тя беше обхваната само от една мисъл — да се прикрива, да измами похитителите си. Возеха я във фургон и Роза не се отделяше нея даже

за секунда. Мъжът на Роза, Педро, яздеше хубав кафяв кон и веднъж, когато бяха спрели да хапнат, някак си позволиха на Амалия да излезе от фургона. Тя едва се държеше на краката си и се свлече на земята, когато Педро се приближи към нея.

Мъжете започнаха да ѝ се подиграват и Амалия веднага се сети как да обърне ситуацията в своя полза.

— Махнете коня! Недейте! Страх ме е от коне! Ох!

Педро и американецът се хилеха. Оттогава им стана любимо забавление да я дразнят. Какво по-смешно можеше да има от глупава блондинка, която се бои от коне? С всеки изминал ден Амалия се чувстваше все по-добре. Тя преглъщаше насмешките и търпеливо очакваше своя час, когато веднъж американецът ѝ предложи да поязди. Амалия се престори на много уплашена. Грингото настояваше, Педро слезе от коня и я хвана за ръцете. Тя взе да пици и да се дърпа.

— Пуснете ме! Оставете ме! Страх ме е да яздя кон!

Педро все пак я сложи на седлото. Амалия се олюля. Изглеждаше толкова нещастна и с такъв изплашен вид се беше вкопчила в юздата, че всички се засмяха.

Конят затанцува на място, като недоволно мятеше глава. Амалия се развика. Педро се преви на две от смях. В следващия миг ритник в лицето го отхвърли настрани, а Амалия ловко обърна коня и препусна. Защото, разбира се, всичките ѝ приказки как се бои от коне и не умее да язди, си бяха чиста проба преструвка, разчитаща на подлостта на човешката природа. Ако помолите някого да не прави нещо, с което може да ви навреди, бъдете сигурни, че той непременно ще го направи.

Но се оказа, че радостта ѝ е била преждевременна. Конят неочаквано кривна встрани, направи още няколко заплетени крачки и падна. От шията му шуртеше кръв. Щом видя, че пленничката, която щеше да им донесе немалко пари, им се изплъзва, Педро беше извадил револвера си и беше застрелял бедното животно.

Двамата с американеца дотичаха и изправиха Амалия. Педро искаше да я пребие, но Роза се намеси:

— Ако я повредиш, Санчес ще намали цената... Престани!

Педро неохотно отпусна ръка. Беше разбрал, че Амалия го е измамила като момченце и това най-много го гризеше.

— Гледай да не избяга — нареди на жена си той. — Тая camera^[1] е много хитра!

— Не се притеснявай — каза Роза, — от мен няма къде да избяга. А ти най-добре стой по-далеч от нея.

Педро изгледа злобно Амалия, а после и нещастния кон, който умираше в прахта, махна с ръка и се отдалечи.

Роза сдържа думата си: сега Амалия не можеше дори да помисли за бягство. Не ѝ позволяваха да напуска фургона, освен по естествена нужда, но даже тогава Роза не я оставяше сама.

Последният ѝ шанс беше в Ларедо. Санчес и похитителите ѝ отидоха в съседната стая да броят парите. Амалия остана да я пази Франсиско, омерзителен дебел младеж, който току си облизваше устните с крайчеца на езика си и не сваляше очи от нея. По изражението на лицето му тя се досети, че няма търпение да стане първия ѝ клиент.

Но Амалия реши друго и сега пъстрият кон я отнасяше на север, а Франсиско лежеше в къщата с червените щори и, стенойки, държеше ръката на свещеника, който му разказваше за предстоящата му среща със Създателя.

„Да, Санчес никога няма да ми прости“ — помисли си тя.

Значи, трябваше да изчезне, да се слее с местното население. Лесно е да се каже! Със светлата си коса, бледа кожа и без да знае нито дума испански, шансовете ѝ да остане незабелязана бяха колкото на арапина на Петър Велики в Московското царство.

Вярно, имаше невероятно бърз кон, но не разполагаше с нищо друго. Даже и патроните ѝ бяха свършили.

Трябваше бързо да измисли нещо. Пътят отпред се разделяше на две. Лявото разклонение беше по-широко от дясното.

Амалия помисли и избра дясното. С оглед на сегашното ѝ положение, нямаше да е добре да срещне някого на пътя.

Не ѝ провървя. Попадна в гъсти мескитови храсталаци и се изгуби. Конят се движеше бавно с отпусната глава и всяка минута се налагаше да заобикалят, за да не се набодат на острите тръни. Накрая Амалия се почувства напълно изтощена. Лявата ѝ ръка беше изтръпнала, всичко пред очите ѝ плуваше. Дори не усети как загуби съзнание.

Щом се съвзе, разбра, че лежи на земята. Прониза я ужасна мисъл. Тя се привдигна и се огледа, но никъде не видя коня си.

Това си беше удар, и то какъв! Амалия се разстрои. Никога не беше мислила, че ще ѝ се наложи да умре ей така, сред неприветливите бодливи храсталаци, без храна и вода, с незаздравяла рана на ръката. Заплака. Сълзите се търкаляха по бузите ѝ и падаха на земята.

В гъсталака се чу пръхтене и Амалия застана нащрек. Извади колта, но тозчас се сети, че в него няма патрони. А нали по тези места имаше пуми и други животни, за които е хубаво да се чете в книгите, но да срещнеш на живо не е никак приятно... Така или иначе, тя седна на земята и взе един камък, готова да се защитава до последно.

Пъстрият кон излезе с пръхтене от храстите и я погледна с умните си очи. Бегълката почувства как очите ѝ отново се наливат със сълзи, но този път това бяха сълзи на радост.

Конят лениво дъвчеше трева. Амалия остави камъка, изправи се и отиде при него. Заедно се върнаха на пътя, който Амалия вече се беше отчаяла да намери.

— Какъв си ми умен! Какъв си ми красавец! Ти си най-добрия кон на света! — каза тя и го целуна по муцуната.

Слънцето вече залязваше. Амалия си спомни, че отдавна не е яла, и веднага почувства глад. Сети се, че човекът, от когото открадна коня, може да е носел със себе си нещо за ядене. Отстрани на седлото наистина намери малка кожена чанта, а в нея комат почти изсъхнал хляб, одеяло, кибрит, манерка с течност, която, ако се съдеше по мириса, нямаше как да бъде вода, около три долара в дребни монети и евтина книжка от онези, които се продават по магазинчетата само за дайм^[2].

Амалия изяде половината хляб и го прокара с глътка уиски. Не пи повече от страх да не се напие.

На светлината на залязващото слънце разгледа внимателно книжката. Оказа се приключенска — един от онези непоносими романи, където героят има неотразима външност, отзивчиво сърце и железни юмруци, а героинята, покрай русите коси и нежния глас, притежава още и невероятна глупост, която я вкарва във всевъзможни неприятности, и навяваща тъга увереност, че тя няма вина за това. Героят, ясна работа, всеки път спасява героинята от гибел, безчестие и позор, и накрая не им остава нищо друго, освен да се оженят и да заживеят дълго и щастливо в мир и любов.

„Господи, какъв идиот трябва да си, за да четеш такива книжлета! — помисли си Амалия. — А какъв пък мерзавец трябва да си, за да ги пишеш!“

Тя мушна книжлето обратно в чантата, разстели одеялото на земята и реши, че сега може и да подремне. Но не се получи. Над главата ѝ бухаха и крещяха някакви птици, а на всичко отгоре непрекъснато ѝ се привиждаха жълтите очи на пума в хрусталаците. Докато настъпи утрото, беше преживяла всички мислими и немислими страхове.

На сутринта Амалия отново се качи на седлото и тръгна на път. Очите ѝ се затваряха, прозяваше се почти непрекъснато. Пъстрият кон, който вчера я беше носил по-бързо от вятър, сега едва местеше крака.

„Боже мой — ужаси се Амалия, — та аз не съм поила животното цял ден! Трябва час по-скоро да намеря някаква река, иначе бедничкият ще умре от жажда.“

Наложи ѝ се доста да се полута, преди накрая да стигне до брега на една река. Водата весело се плискаше по черните камъни и, щом я видя, петнистият радостно запряхтя и затръска грива.

Амалия скочи на пясъка и го поведе към реката. Животното наведе глава и започна да пие, а тя изми лицето и ръцете си и също се напи до насита, след което изпразни манерката и я напълни с вода. Сега можеше вече и да се погрижи за себе си. Тя свали ризата си, размота бинта, направен от Роза от някаква стара рокля, огледа раната си и я превърза с парче чист плат от подплатата на куртката си. Окървавеният парцал изхвърли в реката, за да не оставя следи. Конят замята глава и тихо запряхтя. Той стоеше във водата почти до коляно и гледаше стопанката си. Амалия го разбра, загреба вода с шепи и я заизлива върху гърба му.

— Добър кон, добър, добър — повтаряше тя, докато търкаше козината на благородното животно. — Как да те кръстя? Знаеш ли, ти си един такъв смешен... Сигурно Бог отначало е искал да те направи зебра, но после е размислил...

Петнистият я слушаше внимателно и изглеждаше като да разбира всяка нейна дума.

— Ще те кръстя Пегас — реши Амалия. — Ти си просто чудо, мой Пегас!

Конят доволно зацвили и направи кръг във водата. Амалия се засмя и запляска с ръце. Неочаквано обаче Пегас уплашено захриптя и отскочи встрани.

Нещо тъмно плаваше по реката, като се преобръщаше и поклащаше от течението. На Амалия ѝ стигна само един поглед, за да разбере какво е това.

— О, боже... — промълви само тя.

Реката носеше човешко тяло. Ако се съдеше по дрехите, беше на мъж. Беше олекнало от водата, но Амалия все пак доста се поизмъчи, докато го извлече до плиткото. Догади ѝ се — мъжът беше мъртъв — и съжали, че е изляла уискито от манерката и я е напълнила с вода: сега една ободряваща глътка щеше да ѝ дойде добре.

Обаче истинското потресение настъпи, когато обърна трупа с лице нагоре и го разгледа. Познаваше този човек — беше го видяла на вечеринката у Хармъни, а после в салууна, където той играеше карти. Джо Фрейзър никога повече нямаше да държи залозите.

Но най-лошото беше, че гърлото му беше прерязано от ухо до ухо — точно като на Пърси Бел. Кръвта му отдавна беше изтекла и разрезът на шията му по странен начин приличаше на втора уста.

— Не... — промърмори Амалия. — Не може да бъде!

Каква връзка съществуваше между него и Пърси Бел. Защо го бяха убили? Беше видял нещо? Или знаеше нещо? Как се беше озовал тук, на толкова мили от Арчър? Може би беше търсил някого по тези краища? Но кого? Така или иначе, от него се бяха отървали, а тялото му бяха хвърлили в реката, за да заличат следите. На кого щеше да липсва някакъв играч, човек, който постоянно се мести от място на място, човек без дом, без семейство, без близки? Толкова въпроси и всичките не даваха покой на Амалия.

Като преодоля естественото си отвращение, тя обискира дрехите на мъртвеца. В джобовете му нямаше нито късче хартия. Фрейзър беше имал скъпа позлатена табакера, но сега я нямаше. Амалия откри само шепя влажни парченца тютюн и малък сгъваем нож.

Тя седна с плячката си и започна да размишлява. Конят пръхтеше и се разхождаше из водата, наслаждавайки се на почивката, но Амалия почти не му обръщаше внимание.

„По мен стреляха, защото исках да открия ранчото на Роулинс... Явно работата е наистина сериозна. Ако се върна, рискувам много.

Пък и тоя Санчес... Ами ако тръгне да ме гони? Но ако изобщо тръгнат да ме търсят, ще търсят жена. А аз съм с мъжки дрехи. Само да имах шапка, да си покрия главата... И... какво да правя с косата? Ако я отрежа, мога да мина за мъж. Дявол да го вземе! С какво пък съм по-лоша от Жана д'Арк? Или от девойката-кавалерист Дурова^[3]?“

Амалия взе ножа и решително погледна косата си. Беше ѝ много мъчно за нея. Разбираше, че в играта, в която се беше ввлякла, залогът е нейният живот, но да отреже косата, с която толкова се гордееше, ѝ се струваше просто немислимо. Дори проститутките не ходеха с къси коси.

Ръката с ножа посегна към косата, но се отпусна.

„Не, не мога... — Амалия стисна очи. — Никога няма да мога да го направя!“

В следващия миг вече режеше косата си до раменете.

В очите ѝ избиха сълзи, но тя упорито режеше и режеше. Накрая в ръката ѝ остана опашка не по-къса от един фут. Щом я погледна, Амалия почти се разрида, но се овладя, и скри отрязаната коса в чантата.

„Свърши се...“

Тя се приближи до реката и се огледа във водата. Косата ѝ беше изчезнала, но от това не беше заприличала на мъж. И още нещо във външността ѝ беше променено... Внезапно Амалия нададе сърцераздирателен вопъл:

— Господи, аз съм загоряла!

През деветнайсети век госпожица от добро семейство не можеше да има загар. Та това беше неприлично!

Амалия се почувства напълно нещастна. Беше пожертвала косата си и то неясно защо. А сега и този проклет загар! Не, никога нямаше да мине за мъж, дори и в мъжки дрехи.

Конят радостно запряхтя и се приближи към брега. Амалия се обърна и чак сега забеляза, че някой язди по пътя.

Който и да беше, можеше да оцени неправилно положението, ако я завареше до труп с прерязано гърло. Амалия прихвана за раменете тялото на Джо Фрейзър, мислено му се извини и го блъсна във водата. Трупът с разперени ръце заплава нататък по реката, като се поклащаше по вълните.

Амалия отръска ръце, намести безполезния без патрони револвер, и се обърна към приближаващия се конник. Сърцето ѝ пееше от радост.

И в този момент Амалия повярва, че има Господ. Не че не го беше вярвала по-рано, но тогава Бог ѝ се беше струвал като някакво страшно и могъщо същество, макар и малко далечно. Той беше толкова зает да решава съдбините на крале и империи, че едва ли щеше да се занимава с никому неизвестната Амалия Тамарина. Сега обаче знаеше, че това не е така, и че Той не я е забравил, въпреки непростимото ѝ лекомислие.

В конника, който бодро яздеше сив кон на бели петна, Амалия безпогрешно разпозна каубоя, оценен на петстотин долара при доставка във всякакъв вид, страшилището на четири щата, мерзавеца, който ѝ беше отнел любимото шалче във влака. Сега вече щеше да ѝ плати за всичко.

Разбира се, той беше добър стрелец, но на света нямаше човек, който да не може да бъде хванат неподготвен. Амалия си пое дълбоко въздух, погледна коня си и планът за отмъщение след миг беше готов.

[1] Уличница (исп.). — Б.а. ↑

[2] Монета на стойност 10 цента. — Б.а. ↑

[3] Руска кавалеристка, офицер от руската императорска армия, участвала в Отечествена война от 1812 година; писателка. — Б.пр. ↑

2.

Разказва Били Малоун.

Напуснах славния град Остин, щата Тексас, по причини, които не зависеха от мен, и потеглих на юг. Имах спътници, които не пожелавам на никого, но накрая успях да се отърва от тях и да си тръгна. Не мина без престрелка, но ми провървя — не получих даже драскотина, а много от тях загинаха. Вестниците, разбира се, писаха за това, но всички знаят, че в тях има само лъжи. Не е вярно, че сам съм застрелял тридесет човека. То аз нямах толкова патрони даже. Мисля, че трябва да са били най-много петима, плюс пазача Оливър. Той беше голяма гад и винаги се гавреше с мен, като се възползваше от това, че бях окован. Не съм зъл човек, но за всичко трябва да се плаща. И накрая той си плати.

Не знаех колко време ще остана на свобода. Прочетох във вестника, че за мен е обявена награда, и реших да бъда предпазлив. Работата беше в това, че ми оставаше да свърша две неща, които нямаше на кого да оставя. Първо, исках да намеря пьстрия си кон, който ми бяха взели при ареста. Той беше единственият приятел, който ми беше останал, и в затвора ми се беше случвало да не спя от мислене как я кара моят Птица без мен. Струваше ми се, че го бият и обиждат, а аз седя между четири стени и нищо не мога да направя за него. Останалите ми приятели бяха мъртви — всички, които не бяха станали предатели. Тим Фланаган и Чък Бойд лежах в старото гробище на Форт Съмнър, Джим Райс — някъде в Тексас, Хари Бони също беше застрелян и вече се беше превърнал в пръст. Пит Хамилтън за съжаление обаче не беше мъртъв и втората ми работа беше свързана именно с него. Когато ранил Тим в корема, неговите хората пренесли ранения в една къща, а после седнали с Пит да играят карти. Приятелят ми умирал, а те се смеели и спокойно си шляпали покер. Щом разбрах за това, реших, че на Пит няма да му се размине. Знаех, че е станал шериф някъде в Тексас, и смятах да го издиря. Но първо мислех да се заема с Птица.

Типът, който взе за себе си коня ми, се казваше Реджи Слендър. Когато застанах пред него, той ме изгледа, като че ли бях привидение.

— Дошъл съм за коня си — казах аз.

Той взе да мънка нещо, но в крайна сметка успях да разбера, че е продал моя Птица на някаква вдовица за много пари.

— Хубаво — рекох, — а къде е Пит Хамилтън?

Оказа се, че служел като шериф в някакво смотано градче на име Арчър. Реших, че това е добър знак, и че Пит няма да ми избяга^[1].

Когато вече си тръгнах, Реджи се опита да ме застреля в гърба. Беше неучтиво от негова страна — в края на краищата, не бях му направил нищо лошо. И нямаше и да му направя, ако не се беше опитал да ме убие. А така се наложи да го застрелям.

После реших да посетя вдовицата. Сигурно щяхме да намерим общ език с нея — Слендър разправяше, че била купила Птица само защото конят е принадлежал на известен бандит, даже го била кръстила Куршум в моя чест. Но не се наложи да се срещнем, защото един вакеро, когото срещнах, ми каза, че са ѝ откраднали коня. Описа ми и как е изглеждал младежът, който го е направил — каубой с висока шапка, много мълчалив. Съобразих, че трябва да е отвел Птица в Ларедо, защото именно натам се отправяше по-голямата част от крадения добитък. Знам какво говоря — нали някога и аз съм бил конекрадец.

Накратко, замъкнах се в Ларедо, и едва не прегазих на улицата някакво конте от играчите. Никъде не забелязах момък с висока шапка, а момчето-просяк, когото разпитах дали не е виждал някого на пъстър кон, ми отвърна, че нищо такова не помни. Все пак открих типа, който беше откраднал коня ми, но разговор между нас не се получи. Щом само споменах за коня, той тутакси извади колта си и в следващия миг му се наложи да се срещне с всичките си предци, включително Адам и Ева.

Общо взето, разбрах, че Птица е изгубен за мен, и тръгнах да търся шерифа Хамилтън. Конят ми тичаше в тръс, а аз, от нямане какво да правя, разглеждах околността. Можете да си представите как се почувствах, когато пред мен на пътя изведнъж видях моя Птица! Той само се мерна и веднага изчезна от погледа ми, но аз успях да го забележа и веднага го последвах. Който и да беше, ездачът му беше

майстор в заплитането на следи, затова доста се поскитах, докато не открих и него, и коня си, край някаква река.

Не исках новият собственик на Птица да стане жертва на собствената си непредпазливост (този израз го бях прочел в една книга и, според мен, беше съвсем подходящ за случая). Накратко, не желяех пак да започнат да стрелят по мен и да се налага и аз да стрелям. Да си безпогрешен стрелец си има своите неудобства, а именно: ако се съдърпаш с някого, няма как после да го възкресиш. Затова тихо заходих откъм храстите и веднага видях славното си конче. Беше съвсем близо и стопанинът му трябваше да ме е видял да идвам. Но на брега нямаше никой.

Извиках: „Птица!“. Пъстрият кон радостно изцвили и пристъпи към мен, но после спря. Реших, че не му харесва сивият ми кон, затова слязох от него и тръгнах към Птица.

— Птица! Хубавецът ми той! Колко се радвам, че те виждам!

Той изпръхтя и започна да пие вода. Приближих се още повече към него и в този момент някой изскочи от реката и се хвърли върху мен. Аз, глупакът, го бях търсил на брега, но той се оказа по-умен от мен: беше се скрил под водата.

Нападателят ми ме събори и ме потопа в реката. Опитвах се да се измъкна, но тази гад ме държеше за шалчето на врата ми и натискаше главата ми под водата. Задавих се. Водата нахлу в ушите ми, в носа ми, в устата ми. Усещането беше ужасно. Пресегнах се за верния си колт, но... моят враг вече ми го беше отнел.

Изскубнах се от ръцете му и измъкнах неговия собствен револвер, за когото той очевидно беше забравил, дръпнах петлото и натиснах спусъка. Чу се само сухо изщракване. Револверът му беше празен.

В този момент отнесох такъв удар в бъбреците, че с вой се свлякох по гръб, и тутакси получих удар с ботуш между краката. Честна дума, този момък умееше да удря, да го...!

Разпрострях се във водата като колода карти и не можех и с пръст да помръдна. Врагът ми, пръхтейки и сумтейки, стоеше наблизко с моя револвер в ръка. Усмивката му не ми хареса. Беше някакъв пич горе-долу на моите години, с дълга до раменете сплъстена коса, която падаше на лицето му. Жълтите му очи злобно пламтяха.

— Е, какво, Били Малоун, безстрашни стрелецо — рече той, — искаше да ме убиеш, нали? Признай си, копеле!

Той ме познаваше, но аз никога не го бях виждал. Всъщност, за момент нещо в лицето му ми се стори познато, само дето не можах да определя какво точно.

— Познавам ли те? — попитах аз, за да печеля време.

— Възможно е — подигравателно отвърна врагът ми.

Каза го с интонацията на Джеф Оливър и това ми напомни за най-лошия период от живота ми. Хвърлих се към младежа, но той успя да ме тресне с дръжката на револвера по главата. Паднах. Той дръпна петлето и се прицели. За пръв път попадах под прицел напълно невъоръжен. Да осъзнавам, че тоя жълтоок мерзавец може във всеки един момент да отнеме живота ми, беше по-лошо и от смърт.

— Този кон е мой — рекох аз, просто за да кажа нещо.

— Тоест?

Посочих с глава Птица, който ни наблюдаваше с пълно равнодушие.

— Този кон е мой. Търсих го.

Той сви рамене.

— Да, но на мен също ми е нужен. А ти не си.

Разбрах, че ще ме убие. Шапката ми се търкаляше на пясъка. Той най-спокойно я взе и си я сложи на главата. Струва ми се, че никога не бях изпитвал такова унижение, както в този миг. Той позавъртя шапката, за да я намести, и отново насочи револвера към мен.

— Шалчето.

— Какво? — шашнах се аз.

— Дай ми шалчето! И без резки движения, ясно? Не ми приличаш на човек, на когото му се умира, така че не ме ядосвай.

Свалих шалчето от шията си. Никак не ми се разделяше с него. Вярно, че го бях откраднал, но ужасно много ми харесваше.

— Сложи го на камъка и отиди назад. Още!

Направих, каквото искаше. Все едно, не ми оставаше друго.

— Да те обесят дано! — пожелах му горчиво аз.

За моя изненада, той се ухили.

— Не се надявай. Пари имаш ли?

У мен беше чувалчето със злато, което бях взел от експреса. За щастие, беше скрито в ботуша ми.

— Не — отвърнах аз.

Противникът ми сбърчи нос.

— Че какъв бандит си без пари?

Той помръдна пренебрежително рамене, пъкна колта под колана си, взе от камъка мокрото шалче и си го върза на врата. Направих крачка напред, но момъкът беше нащрек.

— Не мърдай! — излая той и отново хвана оръжието.

Помислих, че е решил да ме предаде на властите жив. Това ми даваше шанс и ми струваше глупаво да не се възползвам от него.

— Ще ме предадеш ли? — попитах.

— Теб? — изненада се той. — А, имаш предвид наградата... — усмихна се и замислено ме огледа от горе до долу, като поглаждаше възела на шалчето на шията си. — Петстотин долара? И за пет хиляди не бих се занимавал с теб.

Онемях. Никога през живота ми не ме бяха обиждали толкова.

Момъкът отиде до коня, с който бях дошъл, и извади от кобура на седлото резервния ми револвер. Отмести барабана, изсипа патроните на дланта си и ги захвърли надалеч в храстите. После пусна безполезния ми колт на пясъка.

— Виж, уинчестъра ще го взема — продължи той, докато разглеждаше вещите ми, — че иначе ще вземеш да направиш някоя глупост. — Хм, нито цент... И никаква храна... По дяволите! Устна хармоника! И манерка — той ме погледна и пак се ухили. — Пиенето е вредно за малките деца, Малоун!

С всяко изречение той момък все повече ми напомняше за Оливър.

— Знаеш ли какво — продължаваше врагът ми, като неочаквано се обърна към мен, — ти, разбира се, си мислиш, че си страшен бандит и т.н., но всъщност не си нищо особено. — После щракна с пръсти и добави. — И изобщо не ти трябва кон. Ей, Пегас!

Обърнах неволно глава, за да видя на кого говори, и с негодувание видях как моят Птица веднага заряза всичко и изтича при жълтоокия. Той ловко се метна на него, но по това как се мъчеше да държи лявата си ръка по-близо до тялото разбрах, че е ранен. Няма що! Не стига, че ме надви и обезоръжи, ами на всичкото отгоре беше и ранен! После той хвана сивия кон за юздата.

— Е, сбогом, Малоун — каза ухилено жълтоокият. — Не ме помнете с лошо, сър!

Докосна шапката си, все едно отдаде чест, и препусна сред облак прах. Аз останах на брега — без кон, без оръжие, пребит, а отгоре на всичко ме налегна и отчаян пристъп на кашлица.

Пооправих се накъде да е и се замислих какво да правя сега. Едно нещо обаче със сигурност знаех съвсем точно: ако някога срещнех жълтоокия, щях да го убия.

[1] На английски името на града означава „стрелец“. — Б.а. ↑

3.

Когато Амалия се отдалечи достатъчно от реката, тя даде воля на емоциите си, неспособна да сдържа повече напушилия я смях.

Представете си само! Тя, Амалия Тамарина, тихата нежна госпожица, сама, практически с голи ръце се беше справила с бандита, който внушаваше страх у толкова честни граждани! Само като се спомнеше нещастното лице на Били, когато му беше наредила да ѝ даде шалчето си, отново я напушваше смях. Разбира се, и за миг не му беше повярвала, че бил търсел коня си. Амалия не се съмняваше, че просто е видял красивия бегач и е решил да го вземе. Твърдо можеше да се гордее със себе си! Не стига, че не се беше оставила да я оберат, а освен това беше конфискувала законната си собственост — парижкото шалче, което толкова ѝ липсваше. Вярно, беше взела също и шапката на Били, но, в края на краищата, той спокойно можеше да мине без нея. Оръжието просто нямаше как да му остави, но коня... На Амалия ѝ стана неудобно от това, че беше оставила момчето без кон в този див и полупустинен край. Вярно, че беше бандит, и едва ли заслужаваше снизхождение, но какво щеше да прави без кон? Амалия рязко дръпна юздата и Пегас недоволно отметна шия. Вторият кон също спря. Тя взе уинчестъра на Били и праметна поводите на коня на шията му.

— Е, отивай при стопанина си!

Сивият кон на бели петна тръгна обратно по пътя, а Амалия пришпори Пегас и препусна напред.

Щом успокои по този начин съвестта си, Амалия реши да се добере до най-близкото градче, да продаде револвера на Били в местния магазин и с парите от него да хапне в салууна. Планът ѝ беше съвършено прост и гениален. Вярно, че в салууна можеше да я забележи някой от хората, които отмъстителният Санчес беше пратил да я търсят, но засега тази опасност беше само въображаема. Освен това, честно казано, Амалия беше сигурна, че сега, след като се беше разправила с Били Куршума, няма опасност, с която не би могла да се справи.

В най-близкия град успя да продаде колта за двадесет долара. Не се съмняваше, че собственикът на оръжейния магазин безбожно я беше измамил, но не ѝ се пазареше. Мислите ѝ бяха заети само с едно — да се наяде, и то колкото се може по-скоро.

Амалия завърза пъстрия кон за коневръза и се опита да погледне в салууна през прозореца, но нищо не излезе — стъклата бяха толкова прашни и мръсни, че и краят на света да настъпеше, седящите вътре нямаше да забележат нищо.

Някакъв пияница с клатушкане влезе в салууна и, когато той откряна вратата, Амалия се убеди, че вътре няма почти никой. Поуспокоена, тя намести шапката си и влезе.

Пияницата вече се беше наместил на бара и издихваше пяната от бирата си. Той огледа новодошлия юноша с шалче на шията много внимателно.

Това, което Амалия видя зад бара, едва не я накара да се върне обратно на улицата. Съдържателката на салууна беше жена. По-точно, в нея още личаха някои женски черти, но едва-едва. На пръв поглед човек можеше да ѝ даде петдесет години, но, като я разгледа по-внимателно, Амалия стигна до извода, че всъщност жената е с двадесет години по-млада. Косата ѝ беше прибрана накъде да е, ръцете ѝ бяха тлъсти като бутове, раменете ѝ бяха като на хамалин, а вместо бюст имаше някаква безформена издутинка. Каквото и да беше това същество, животът със сигурност се беше отнесъл сурово с него.

— Е, ще зяпаш ли или ще поръчваш? — прогърмя жабата зад бара.

Амалия се насили и преглътна забележката, която ѝ беше на езика.

— Какво имате за ядене?

— Бифтек — изсумтя жената-грамада. — На друго не се надявайте.

Пияндето на бара изхихика.

— Бифтек да е тогава — съгласи се Амалия, която се чувстваше неловко и непривично в ролята си на мъж.

— С картофи? — мрачно попита грамадата.

Амалия кимна.

— А пари имаш ли? — подозрително попита стопанката, навеждайки се през бара.

Амалия ѝ показа монетите.

— Сега ще го направя — заяви съдържателката. — Но ще трябва да почакате, младежо.

— Добре, ще почакам — каза Амалия и се настани в най-далечния ъгъл.

Пияндето известно време я позяпа и тя си помисли, че е разбрал, че пред него не седи мъж. Неочаквано той се смъкна от стола и се странишком се прокрадна към вратата. Пантите негодуващо изскърцаха.

— Да — сети се Амалия и се обърна към собственичката, — конят ми е на улицата, трябва да му се даде овес.

— Щом трябва, ще му дадем — промърмори грамадата.

Амалия се облакът на масата и се загледа през прозореца. Съдържателката излезе иззад бара, смете трохите от масата ѝ и то така, че половината паднаха върху преоблечената клиентка. Амалия я изчака да се отдалечи и внимателно изтръска трохите на пода.

„Колко хубаво щеше да е сега да съм в Ница — помисли си тя. — Да сегна в някое кафене на Английската алея и да си поръчам сладолед... Ето това щеше да е живот!“

След около двадесет минути съдържателката тръсна на масата пред нея дървена паница с нещо неузнаваемо в нея. Бифтекът само се правеше на такъв, а половината картофи бяха гнили.

— Туршия нямаме — измърмори жабата, като видя леката гримаса на лицето на Амалия. — Ще пиете ли нещо?

— Бира.

Амалия много по-охотно би изпила една лимонада, но ѝ беше ясно, че в заведението няма такова нещо. Не ѝ дадоха нито вилица, нито нож. Тя вдигна глава да попита за прибори, но в този миг през вратата се провряха трима мъже и този, който беше най-отпред, без всякакви заобикалки насочи пушка към нея.

— Стой на място!

След тях в салууна се вмъкна същият стар пияница, който си беше тръгнал преди половин час. Подхилкваше се нервно.

— Още щом го видях — каза той на човека с пушката, сочейки Амалия, — веднага се сетих кой е.

На гърдите на собственика на пушката се мъдреше шерифска звезда. Той държеше Амалия на мушка, докато един от хората му

извади нейния револвер от кобура.

— Е, как си, Били Малоун? — добродушно се осведоми шерифът.

Ако небето се сгромолясаше върху главата на Амалия, тя нямаше да бъде по-потресена.

— Какво? — глупаво промълви тя.

— Остави това, Били — рече шерифът. — Разпознат си.

Стопанката зад бара тихо изохка и плесна с ръце.

— Не мисля, че сме се срещали — твърдо каза Амалия.

— Не мислиш, а? — насмешливо попита шерифът. — Стига си ме залъгвал, Били. Пет фута и шест инча, кафяви очи — и смееш да твърдиш, че не си ти?

— Не шест, а седем инча — възрази Амалия.

Пияндето блажено се ухили.

— Увърта, мистър Фосет. Но няма да го пуснете, нали? И аз искам да получа дела си.

— Разбира се, че не си Били Малоун — подигравателно рече шерифът, като гледаше Амалия право в очите. — Ти даже не си го и чувал, нали?

— Защо пък? — отвърна тя — Чувал съм за него.

— А как ще обясниш това, outlaw? — попита шерифът и хвърли на масата пред Амалия револвера, който преди малко продала в оръжейната.

Тя погледа шерифа, после и колта. Чак сега забеляза, че на най-отдолу на седефената дръжка, там, където ръката не се допира, беше надраскано: „Били Куршумът“.

— Е, сега какво? — попита тържествуващ шерифът.

Амалия силно стисна устни, но, въпреки всичко, ѝ беше така смешно, както никога преди. Господи, ама така глупаво да се вкара в капан! И, най-важното, нищо не можеше да обясни в своя защита.

— Какъв идиот трябва да си, за да си подпишеш оръжието... — каза само тя.

Шерифът удивено се спогледа с помощниците си.

— Признаваш ли, че оръжието е твое, момко?

Вратата на салууна се отвори и в него влезе нов посетител. Беше малък светлокос каубой без шапка, който охтичаво кашляше. Той

затвори вратата и се огледа. Щом видя шерифа, ръката му сама посегна към кобура.

— Заловен си, момко — каза шерифът на Амалия.

— Какво става тук? — попита новият посетител съдържателката.

— Ами ето, хванаха Били Малоун — обясни му тя.

— Ще прощаваш, каубой — каза през това време шерифът на Амалия, — но ще трябва да те арестувам.

Амалия хвърли поглед на новодошлия и в главата ѝ се роди неочаквана идея.

— Чуйте ме, шерифе, вие грешите. Ако ме заведете при някой, който ме познава, например, при Пит Хамилтън, той веднага ще ви потвърди, че аз не съм Куршума.

— При Пит Хамилтън, а? — иронично рече шерифът.

— Да. Той служи като шериф в Арчър.

— Ама и ти си един шегаджия! — отбеляза шерифът. — При Пит Хамилтън, как ли пък не! Всички знаят, че мечтаеш само да го утрепеш.

— А вие все пак опитайте. Той ще ви потвърди, че нямам нищо общо с Били Малоун.

Увереният тон на Амалия подежда. Шерифът като че ли започваше да се колебае.

— Добре, момко — рече той. — Засега обаче дай ръцете напред. Сам разбираш, че не ми се иска да ме застреляш. Или простреляш, ха-ха!

Амалия протегна ръце и шерифът им надяна тежки белезници, съединени с дебела верига.

— А сега ставай и върви към вратата. Само без глупости, Били!

— Не съм Били — каза Амалия, която всичко това вече дразнеше не на шега.

— Добре, момко. Хванахме те, така че имай достатъчно мъжество да си признаеш, че си загубил... Ти къде, Зак?

Въпросът беше насочен към стария пияница, който се беше лепнал за шерифа и хората му.

— Мистър Фосет, а моята награда... То нали аз...

— Зак — сложи ръка на рамото му шерифът, — засега не ни трябваш. Иди да се напиш или, още по-добре, напиш се хубавичко. Когато е необходимо, ще те извикам.

— Но наградата...

— Ти да не си мислиш, че ще ти я дадат ей така, веднага? Трябва да се попълнят документи, едно, друго...

— Шерифе!

— Казвам ти да се махаш!

Охтичавият каубой се беше облегнал на бара и мрачно гледаше настрана. Амалия изчака сгоден момент, смигна му и тръгна към изхода, съпроводжана от двама пазачи.

Случилото се ѝ се струваше по-скоро забавно. Ясна работа, щеше да им се наложи да установят самоличността ѝ, а когато шерифът разбере, че е сбъркал, ще стане за смях на всички. Беше ѝ неудобно с белезниците, но все пак успя да се качи на Пегас. Шерифът яздеше отпред, двамата му помощници я бяха обградили от двете ѝ страни, а още един, който не беше влизал в салууна, завършваше шествието.

— Къде ме водите? — попита Амалия.

— В затвора — отвърна шерифът. — Там ще се оправяме.

Амалия само се усмихна вътрешно. Не се и съмняваше, че щом стигнат в затвора, шерифът Фосет го очаква най-голямата изненада в живота му.

* * *

Разказва Били Малоун.

Без кон, без оръжие, посред непозната местност... Положението ми, да си кажем право, не беше никак добро. И все пак, можех да направя нещо. За начало вдигнах колта и взех да търся патрони. Намерих четири, но останалите два все едно се бяха провалили вдън земя. Все пак, почувствах се по-уверен. Пъхнах колта в кобура си и тръгнах през тревата към пътя. Най-много в този момент ми се щеше да срещна жълтоокия, но той, разбира се, беше вече далече. Вярно, че беше допуснал грешка — не трябваше да ме оставя жив, но се надявах, че благодарение на тази негова грешка ще го намеря и ще се разплатя с него за всичко.

Вървах по пътя вече доста дълго, когато изведнъж насреща ми изскочи моят кон. Не Птица, а този, когото бях яздил. Явно компанията

на жълтоокия не му беше харесала и беше избягал. Поободрих се. С кон и четири патрона бях сигурен, че ще намеря оня малкия, пък ако ще да е и накрая на земята.

Пришпорих коня. Той се изправи на задните си крака, но после така препусна, че да ти е драго да го гледаш. Явно ми съчувстваше за унижението, което бях понесъл. Никога не бях позволявал на някого да се гаври с мен и по целия път до най-близкия град се забавлявах с приятни мисли как ще намеря жълтоокия и какво ще направя с него след това. Най-много се боях, че може да ми се изплъзне и, макар че не е хубаво, молах Бог да ми даде възможност да си отмъстя, пък да става каквото ще.

Сърцето ми запя, когато около салууна видях Птица. Около него се въртеше някакъв намръщен младеж с уинчестър и на физиономията му беше написано, че не стои тук случайно. Веднага заподозрях проблеми, но изкушението беше твърде голямо и влязох в салууна.

Зад тезгяха стоеше яка безформена жена, двама каубои бяха кацнали на столовете около вратата, а в дъното на помещението седеше жълтоокият и нещо се разправяше с един тип, на чиято куртка имаше шерифска звезда. Имам алергия към шерифите — със звезди или без, все едно. Алергия — това е нещо като непреодолимо отвращение, тази дума я бях прочел в речника. Някои, например, са алергични към бедността, други — към цветята, а трети — към разни момци, на които им е дадена мъничко власт, и които са готови да ви въртят на шиш, за да се изфукат с нея. Хванах по-здраво колта и попитах дебелата жена какво става.

— Ами ето, хванаха Били Малоун — отвърна тя.

— Кой това? — втрещих се аз.

— Ей този момък. Чудна работа, като го гледам, никога не бих казала, че е бандит.

Тук вече реших, че спя и всичко това го сънувам. Но в този миг жълтоокият вдигна глава и ме видя. Не се съмнявах, че това е краят ми — много насмешлив вид придоби. Отстъпих в ъгъла, за да мога, ако се наложи, поне скъпо да продам кожата си, но той се обърна и спокойно продължи беседата си с шерифа. Пот се стичаше по слепоочията ми, целият подгизнах. Не разбирах какво става, но накрая жълтоокият спокойно се изправи, остави се да му надянат белезници и се отправи към вратата. Но преди да излезе ми намигна. Сериозно!

— Какво ще пиеш, малкият? — попита стопанката, подсмърчайки.

Не понасям да ми викат „малкият“. Прехвърлях случилото се в ума си и не разбирах какво става.

— Бедният младеж — каза стопанката. — Голямо си говедо, Зак!

Последното беше отправено към старото вонящо плашило, което тъкмо се приближаваше към бара.

— Скоро ще бъда богат — промълви важно той. — Марта, налей ми бира.

— Вън, гадино! — отзова се тя. — Повече нищо няма да получиш от мен.

А после се обърна към мен:

— Представяте ли си, той предаде бедния момък. Господи, та нали копелето Фосет ще го обеси! Като нищо ще го обеси!

Все едно ме удари ток. Честно казано, в живота ми не ме е удрял ток, но в книгите често пише така.

— Но шерифът не може да постъпи така — казах аз. — Длъжен е да го закара в окръжния затвор...

Дебеланата се усмихна горчиво.

— Миналото лято Фосет обеси племенника ми, след като го обвини в конекрадство. После стана ясно, че са го набедили, защото бил заглеждал жената на шерифа. Фосет е гад!

И в този миг разбрах какво трябва да направя.

4.

Петимата конници напуснаха градчето и се продължиха срещу слънцето по равнина, обрасла със закърнели храсти и редки дървета. Шерифът победоносно се подсмиваше в мустаците си и усмивката му все по-малко се харесваше на Амалия.

— Кога ще пристигнем? — попита тя.

— Какво, Малоун, бързаш ли? — осведоми се един от помощниците на Фосет.

— Не съм Малоун — раздразнено каза Амалия. — Покажете ме на някой, който го познава, и лесно ще се убедите, че не лъжа.

— Притрябвало ми е, бандите — отвърна шерифът. — Все едно, вече те осъдиха в Сан Антонио, така че...

— Какво? — рязко попита Амалия.

— Нищо — каза насмешливо Фосет. — Само че, ако си мислиш, че ще се церемоним с теб, грешиш.

— Чакайте — промълви Амалия, почувствала неприятен хлад в гърба, — какво означава това?

Шерифът не успя да отговори, защото иззад завоя на пътя внезапно изскочи конник. Беше млад момък без шапка, с разчорлена, изгоряла от слънцето коса. Конят му дишаше тежко и от него падаше пяна на парцали. „Дявол да го вземе — помисли си Амалия, — как така ни е изпреварил?“

— Пази се от пътя, момко! — каза Фосет. — Водим арестуван.

— Били Малоун? — полюбопитства конникът.

— Именно. Освободи пътя, че ще кажа на баща ти и той ще те пребие.

— Объркал сте се, шерифе — отвърна конникът. — Нямам баща. И освен това, аз съм Били Малоун.

Шерифът дръпна поводите. Очевидно беше, че се кани да изругае, макар че трябваше да направи нещо съвсем друго. Един от помощниците му съобрази какво става и се хвана за уинчестъра, но беше късно. Били Малоун беше извадил колта си.

Под измамно ясното небе гръмнаха четири изстрела. Някакъв кон се задърпа и зацвили, а след това настъпи тягостна като началото на роман на ужасите тишина.

Когато димът от изстрелите се разсея, се видя, че всички пазачи на Амалия лежат на земята и не показват признаци на живот. Самата тя, вцепенена след случилото се, с всички сили се държеше отпред за седлото.

— Привет — каза срамежливо Били Малоун. — Струва ми се, че дойдох точно навреме.

Амалия отвори уста да каже нещо, но не ѝ идваше нищо на ум. Тя мислеше, че сега вече със сигурност ще умре, но изглеждаше, че Били засега не смята да я убива. Той погледна колта си и го пъкна в кобура.

— Защо го направи? — попита накрая Амалия.

— Че как иначе — удиви се Били, — нали те караха да те бесят. Ти не разбра ли?

— Но нали първо трябваше да установят кой съм? — опитваше се да проумее Амалия, на която се виеше свят.

Били сви рамене.

— По тези места никой няма да седне да се занимава с такива дреболии — каза той. — У кого са ключовете от белезниците?

— Струва ми се, у шерифа.

Били слезе от коня, отиде до трупа на шерифа и извади ключовете от джоба му.

— И все пак — попита Амалия, — защо го направи?

— Нали ти сам ме повика на помощ — отвърна Били, сваляйки белезниците ѝ.

Амалия с наслада разтри китките си — и замря на място.

— Аз съм те повикал?

— Разбира се. Помниш ли как ми смигна на вратата?

При мисълта, че заради кратката ѝ закачка четири човека се бяха отправили към небесата, на Амалия ѝ прилоша. Справедливият довод, че тези хора за малко не я бяха убили, по никакъв начин не намали терзанията ѝ. Полячка по майка, по баща Амалия беше руския и, очевидно, поне отчасти беше наследила националното чувство за вина, което тегне над руския човек през целия му живот и което доминира над всичките му постъпки. Каквото и да направи, той задължително се

измъчва от угризения на съвестта, при това най-често тогава, когато вече е напълно невъзможно да се промени нещо.

— Така че, това е! — каза Били.

На Амалия не ѝ хареса, че в този момент той стоеше с лице пред нея, презареждайки колта си с патрони, които взе от шерифа.

— Извинявай, че постъпих така с теб — промълви тя. Гласът ѝ предателски трепна. — Мислех, че искаш да ме убиеш. В последно време ме преследва сума ти народ и това не ми харесва.

Били зареди револвера и завъртя барабана.

— Няма проблеми — каза той. — Те ли те раниха?

— Ти си забелязал? Да, едва не умрях.

— Да не си обирджия? — попита Били изведнъж. — Да ти кажа, хич не обичам обирджиите.

— Не — отвърна Амалия, — аз съм сам за себе си.

— Убил си някого?

— Има такова нещо.

Били въздъхна и наведе глава.

— Там, в салууна, бях сигурен, че ще ме издадеш на шерифа — промълви той. — Но не ме издаде. Макар че можеше.

— Аз никога не предавам никого — възрази Амалия. — Не влиза в навиците ми. Кажи, петнистият кон наистина ли е твой?

— Мой е.

Амалия въздъхна и слезе от Пегас.

— Добре. Вземай го, а на мен ми дай сивия. Става ли?

— Става — съгласи се бандитът. — Не искаш ли да си вземеш оръжието?

— Искам — поколеба се Амалия. — Всъщност, револверът с твоя знак е у шерифа.

Били намери револвера си, а Амалия си взе своя. По-точно, този, който беше принадлежал на Франсиско.

— Какво смяташ да правиш сега? — попита Били.

— Да намеря един човек — отвърна Амалия. — Искам да му задам няколко въпроса.

— За какво?

— Така — изсумтя Амалия. — Интересно, шерифът не е ли взел със себе си нещо за ядене? Не ми дадоха даже да си изям бифтека, а от вчера сутринта не съм ял нищо.

— Да видим — каза Били.

След кратко търсене откриха парче пай и две манерки.

— Пай да бъде — въздъхна Амалия. — Ти искаш ли?

— Не.

— Тогава ще го изям целия.

Тя седна на земята и лакомо погълна пая. Били през това време си сложи на главата шапката на шерифа — сомбреро с лента.

— Няма ли да ми върнеш шалчето? — попита той след кратко колебание.

Амалия се намръщи. Ето на, пак се започваше.

— Откъде го имаш? — попита тя.

— Взех го от едно място — отговори мъгляво бандитът, като се почеса по слепоочието.

Амалия сви рамене и свали шалчето от шията си.

— Добре, ще ти го дам, ако ми кажеш какво пише тук на етикета.

— На етикета? — попита озадачено Били.

— Аха.

Били дълго се взира в етикета, но после отстъпи и въздъхна.

— Добре. Какво е написано там?

— Това е на френски — обясни Амалия. — А се превежда така: „Сестри Брюн, изделия от коприна“.

— Ти и френски ли знаеш? — недоверчиво попита Били. — Виж ти! Слушай, а откъде си, ако не е тайна?

— Не съм тукашен — отвърна Амалия.

— Това го разбрах. Не се изразяваш по нашенски.

— В какъв смисъл? — застана нащрек Амалия.

— Твърде правилно говориш — поясни Били. — Местните не говорят така.

— Дойдох отвъд океана — каза Амалия.

Били зяпна очарован.

— Отвъд океана? Кой океан?

— Атлантическия.

— Значи си от Европа?

— Ами да.

— Страхотно — каза Били. — Никога не съм бил там. Макар че сигурно е интересно.

— Едва ли ще ти хареса там — отбеляза Амалия, като огледа лежащите тела. — Там не можеш да убиваш както си искаш.

— А аз никого и не съм искал да убивам — въздъхна Били. — Просто хората са такива гадове, че е трудно да се сдържаш.

Макар че Амалия я биваше с думите, тя така и не намери какво да отговори на простодушното признание на младия бандит.

— А как се казваш? — попита Били, като я гледаше с любопитство.

Амалия помисли малко.

— Можеш да ми викаш Емилио.

— Емилио да бъде — съгласи се Били. — Слушай, така като те гледам, усещам, че съм те виждал някъде. Не сме ли се срещали преди?

— Веднъж — каза Амалия. — В Остин.

Били се намръщи.

— Значи си бил в съда? Това си беше подигравка, не съд. Приключиха делото за един ден и ме осъдиха на... — той направи изразителен жест около врата си, като изплези език.

— Не трябваше да го правят — отбеляза Амалия с тон на закоравял престъпник.

— Точно така — съгласи се Били. — Та накъде си сега, Емилио?

— Казвам ти, трябва да се оправя с една работа — повтори Амалия. А после поясни: — Заклаха един момък като свиня и трябва да разбере защо.

— Приятел ли ти беше? — попита Били.

— Не. Просто познат. Но после едва не убиха мой приятел, а скоро започнаха да стрелят и по мен. Не ми харесва всичко това. Слушай — изведнъж попита тя, — ти нали познаваш Пит Хамилтън?

През лицето на Били премина сянка.

— Пит е копеле — каза той. — Каква работа имаш с него?

— Никаква — бързо отговори Амалия. — Щом го познаваш, кажи ми, как се оправя с ножа?

— С ножа?

— Да. Може ли хладнокръвно да пререже гърлото на човек?

Били помисли малко.

— Знаеш ли, Пит е рядък мерзавец, но какъвто не е, не е. Добър стрелец е и никога не си е имал работа с ножа. Тоест, владее ножа, но

не ми се вярва да убие човек с него. Виж, да стреля в гърба ти, в това го бива.

И внезапно попита:

— Да не би случайно той да те е ранил?

— Не — отвърна мрачно Амалия. — Друг беше.

Тя се изправи и се насочи към сивия кон на бели петна.

— Добре, Били — рече, докато сядаше на седлото. — Благодаря ти, че ме измъкна. И успех!

— Ти къде? — попита Били, който също се качи на седлото.

— Искам да намеря един човек на име Джими Роулинс — отговори Амалия. — Може да знае нещо, а може и до него да са се добрали вече.

— Роулинс?

— Да, има ранчо някъде в Тексас.

Били изсумтя.

— Тексас е голям — отбеляза той. — Ей, добре ли си? Тече ти кръв.

Амалия погледна ризата си и видя на нея червено петно.

— Много й здраве — изтърси тя и хвана поводите.

— Поне знаеш ли накъде отиваш? — попита Били.

Амалия се намръщи.

— Нямам понятие. Но при всички случаи трябва да съм на север.

— Аз също — каза Били.

— Ти пък защо? — поинтересува се Амалия.

— Трябва да убия Пит Бандита — отвърна Били с обезоръжаваща простота. — Нали нямаш нищо против да тръгна с теб?

5.

Първоначално Амалия реши, че ѝ се е причуло, но щом погледна лицето на Били разбра, че той говори сериозно.

Първият ѝ порив беше да го прати по дяволите, но, много ясно, езикът ѝ някак не можеше да се обърне да каже такова нещо на човек, на който му стига един куршум, за да те превърне в бездиханен труп.

— За какво ти е това? — попита го тя направо.

Били въздъхна и килна шапка на тила си.

— Знаеш ли, когато ме наби, бях готов да те убия. В салууна обаче можеше лесно да ме издадеш на шерифа, но не го направи. Достатъчно подлеци съм виждал през живота си и веднага разбрах, че не си такъв. Ти си човек на честта. Просто разни гадове са те притиснали и ти си решил, че съм един от тях. Но това не е така. Аз... — той въздъхна дълбоко. — Аз уважавам хора като теб. И искам да ти помогна. Ти си ранен и изобщо... Щом не ме предаде, значи съм ти приятел, а аз не изоставям приятелите си в беда. Не съм такъв.

Амалия отклони поглед. Разбра кой четеше оная глупава книга за благородните герои и защо. Много ясно, всичко, което се случваше с героя, младежът съотнасяше към себе си. Разбра и още нещо: момъкът, на когото принадлежеше пъстрия кон, беше страшно самотен. Нямаше да ѝ стигне волята да го отблъсне.

— Знаеш ли — каза тя, — ще се радвам, ако тръгнеш с мен. Наистина ли искаш да ми помогнеш?

— Аха — отвърна Били, гледайки я срамежливо изпод светлото си бретонче.

— Добре. Значи планът е такъв: трябва да намеря Джими Роулинс и да поговоря с него. След това ще решим какво ще правим.

— А можеш ли да ми разкажеш какво всъщност е станало? — помоли Били, когато тръгнаха на път. — Може би ще успея да ти подсказва нещо?

След като се поколеба, Амалия обрисова ситуацията в общи линии. Разбира се, не спомена и дума за случилото се в Ларедо, каза само, че ѝ се е наложило спешно да се махне оттам.

— Да, странна история — съгласи се Били. — Но най-вече не ми харесва, че Пит Бандита е бил наоколо.

— Може да е просто съвпадение — отбеляза Амалия.

— Едва ли — мрачно рече Били. — Много добре го познавам.

Привечер започна да прикапва дъжд и те спряха да нощуват под едно разклонено дърво.

Амалия завърза коня си и взе да разчиства място за огън. Били ловко го запали.

— Знаеш ли — замислено каза тя. — Сега, като сме заедно, може и да излезе нещо.

— Аха — отвърна Били, измъкна колта си и стреля. И чак тогава добави:

— Градските жители са дяволски непредпазливи.

В ръката си държеше за опашката гърмяща змия, чиято глава беше пръснал с точен изстрел. Тялото ѝ още се гърчеше. Само като я гледаше, Амалия тръпки я побиваха.

— Според мен те хареса — отбеляза Били. — Господи, та ти едва не седна върху нея.

— Били — изсъска Амалия, когато придоби дар слово — повече никога не прави така, дявол те взел!

— Добре — лесно се съгласи Били.

— И махни тази гадост оттук! — Амалия все още я тресеше.

— Че защо? — изненада се Били. — Ще сварим супа от нея.

— Супа? — втрещи се Амалия.

— Ами да — безгрижно потвърди Били. — Не си ли пробвал преди супа от гърмяща змия? Много е вкусна!

За някаква част от секундата Амалия беше готова да повярва, че ей сега ще се побърка, но в този миг забеляза веселите пламъчета в очите на Били и разбра, че той ѝ се подиграва.

— Чудесно — свирепо каза тя, — първото ястие ще бъде супа от гърмяща змия, а второто — филе от Малоун.

Били се разсмя, замахна широко и захвърли змията надалеч.

— Досети се, нали? Това е стара каубойска шега — супа от гърмяща змия! — той се смееше толкова силно, че даже се разкашля.

— Какво ти е? — попита разтревожено Амалия.

— Нищо — той се опита се да спре, но вместо това се закашля още повече.

Амалия пребледня и се надигна от мястото си.

— Я си свали шапката.

— Защо?

Амалия свали шапката му и сложи ръка на челото му.

— Ей, какво става? — възропта Били, преструвайки се на сърдит.

— Имаш туберкулозна кашлица, това става — каза му честно

Амалия.

Били пребледня.

— Нямам никаква...

— И температурата ти е по-висока от нормалното.

— Настинал съм малко...

— Стига лъга! В семейството ти някой умирал ли е от туберкулоза?

Били сведе очи.

— Мама.

Амалия въздъхна и се потърка между веждите. Значи, и този бандит е имал майка и също я е наричал „мамо“, като всички деца по света.

— Кажй, че се шегуваш — внезапно помоли Били. — Нали нямам туберкулоза?

Амалия прехапа устни.

— Често ли кашляш?

— Случва се понякога.

— Лесно ли дишаш? Плюеш ли кръв?

— Един-два пъти — неохотно отвърна Били.

Амалия поклати глава.

— Не е хубаво това, Били. Трябва да се лекуваш.

— Не трябва да се лекувам! — с неочаквано ожесточение каза той, докато хвърляше клонки в огъня. — И на майка ми докторът й каза: преместете се в топъл край, ще се почувствате по-добре. И се преместихме в Силвър Сити. Тя печеше пайове. Беше една такава весела... — очите му се напълниха със сълзи. — Винаги пееше... И даже два дни преди смъртта си вярваше, че всичко ще е добре, всичко ще се оправи... Как ли пък не! — злобно изтърси той. — Задави се със собствената си кръв. Ей така се оправи.

— А после? — тихо попита Амалия. — Какво стана после?

— Взеха ме в приемно семейство — криво се усмихна Били. — Не за мерси, разбира се. Миех чаши в салууна от сутрин до вечер. Не издържах и избягах.

— А баща ти?

Били повдигна рамо.

— Нямам баща.

Те замълчаха. Били гледаше в огъня, в който пукаха сухи клонки.

— Добре — рече Амалия. — Жалко, че нямаме храна. Другият път ще трябва да се запасим.

Били имаше малко уиски, но Амалия му отказа. Разстлаха одеялата и се отпуснаха на земята. Били си взе книгата и започна да чете. Той лежеше до огъня, опрял ръка в бузата си, и приличаше на щастлив тийнейджър.

— Искаш ли? — попита той Амалия, сочейки книгата си.

— Не — отвърна тя, — не чета такива.

— А какви книги си чел?

— Ами... различни. Хофман, Флобер, Балзак, Зола...

— А чел ли си историята на Монти?

— Не — удиви се Амалия, — какво е това?

— Ех, ти, даже историята на Монти не си чел!

От по-нататъшните й въпроси се изясни, че е имал предвид романа „Граф Монте Кристо“. Някакъв предприемчив графоман беше отрязал втората част от фамилията на героя на Дюма и беше пренесъл приключенията му в Америка, като беше пропуснал най-интересните сцени.

— Е, не — възмути се Амалия, — съвсем не беше така!

— А ти откъде знаеш? — учуди се Били.

— Помня тази книга. Слушай сега как беше всъщност...

И тя започна да разказва. Но между другото й се наложи да обяснява кой е бил Наполеон, къде се намира замъка Иф и защо на Едмон Дантес са му отказали справедлив съд.

В лицето на Били Амалия имаше най-благодарния слушател на света. В началото той я прекъсваше с въпроси и се позоваваше на своята десетцентова версия, чийто автор беше обърнал всичко надолу с главата, но после повествованието го завладя. Амалия си спомняше все нови и нови подробности и се оказа, че знае романа почти наизуст.

Щом разказа как Едмон Дантес успя да избяга, Амалия усети, че очите ѝ се затварят.

— А така! — възкликна Били. — А какво става после?

— Утре ще ти разкажа — прозявайки се, отвърна Амалия.

— Никога не съм чувал подобно нещо — призна Били.

Амалия се повъртя на твърдото си ложе, като се стараеше да се завие по-добре с одеялото.

— Добре — каза тя между две прозевки, — щом тази книга толкова ти харесва, ще се постарая да я намеря в превод на английски и ще ти я подаря. Когато всичко свърши.

Били седна на земята, извади устната си хармоника и я допря до устните си. Разнесе се дълъг, протяжен, докосващ душата звук.

— Ти по-добре ми я разкажи — помоли той, щом се откъсна за малко от хармониката. — Защото, когато всичко свърши, мен най-вероятно ще ме обесят. Така и ще си умра, без да разбере какво е станало с Монти.

Той отново допря хармониката до устните си — и избухна в пристъп на кашлица. Амалия тъкмо заспиваше, но моментално се събуди. Точно така беше кашлял родният ѝ брат, който беше починал от туберкулоза.

— По дяволите... — каза тихо Били.

Амалия отметна одеялото, стана, съблече червената подплатена куртка и я наметна на раменете му. Куртката беше останала у Амалия от Роза, която се грижеше бъдещата звезда на бардака в Ларедо да не хване треска по пътя. Били вдигна очи. Явно беше много смутен.

— Ама не, не бива... Защо...

— По-добре се опитай да се напиш — изсумтя Амалия, докато отново се настаняваше на земята.

— А кой ще стои на пост? — попита Били.

Наистина, след като бяха избили толкова хора, подобна предпазливост не беше излишна.

Амалия въздъхна и притвори очи. Някъде съвсем наблизко пръхтяха завързаните коне.

— А как свършва всичко? — неочаквано попита Били.

— За кого?

— За Монти... Едмон Дантес. Отмъсти ли им?

— На всичките — увери го Амалия.

— Това е хубаво — одобри Били. — И аз да се добера до Пит Бандита преди да пукна, повече нищо не ми трябва.

— Притрябвал ти е тоя Пит Бандита... — измърмори Амалия.

Били въздъхна дълбоко и отново допря устни до хармониката. Срамежливото му полудетско лице с леко стърчащи като на катеричка предни зъби беше много сериозно.

— И още как! — каза той. — Пит е гадина! И... — искаше да добави още нещо, но се сдържа.

— Гадовете винаги ще са повече, отколкото можеш да застреляш — възрази Амалия, в която се пробуди практичният ѝ дух.

— Но бих могъл поне да намаля броя им — не се съгласи Били.

Амалия си спомни, че точно такава фраза се срещаше в десетцентовата книжка, която той четеше.

— Хайде по-добре да спим — изсумтя тя.

Някъде залаяха койоти, пронизително закрепця някаква птица. Но Амалия вече не чуваше нищо. Тя спеше.

6.

На сутринта Амалия се събуди с чувството, че тялото ѝ се разпада на части и не е ясно по какъв начин те все още се държат заедно. Защото Амалия Тамарина беше всъщност невероятно изнежена. Дори най-лекият полъх на вятъра я караше веднага да се увива в шал. И то не какъв да е, а от самата Каролина Ребу. Но това, което можеше да си позволи крехката красавица Амалия, със сигурност не прилягаше на мрачния Емилио със загоряло лице и с револвер, затъкнат на кръста.

— Дявол да го вземе, как ми се яде! — това беше първото изречение, което излезе от устата ѝ.

— И на мен — призна Били. — Нищо, ще отидем до първото селце, което ни попадне. Само трябва да внимаваме, да не се натъкнем на неприятности след вчера. И изобщо най-добре ще е още сега да се отидем далеч от тук. Ами ако местните жители решат да изпратят потеря? Предпазливостта никога не е излишна.

Амалия погледна с любопитство спътника си. На бузите на Били бяха избили розови петна, но днес изглеждаше по-добре от вчера. Шпорите му — почистени и блестящи, в очите — нито капка умора. Интересно, дали беше поспал поне малко през нощта.

— Трябваше да ме събудиш — каза Амалия, докато се качваше на седлото. — Щях да стоя на пост, докато ти поспиш.

Били кратко поклати глава.

— Не — каза той. — И без това не смятах да спя.

Затъпкаха огъня, седнаха на конете и тръгнаха към възвишаващите се в далечината червеникави планини. Пъстрият кон на Били непрекъснато танцуваше и спираше ход.

— Ей! Ей, Птица!

Птица мятеше глава и не се подчиняваше.

— Какво става? — попита Амалия, когато на един завой Били спря така рязко, че едва не излетя от седлото.

— И аз не знам — изсумтя бандитът. — Да не би да е ял дяволска трева?

— Това пък какво е? — интересува се Амалия.

— Ти какво, не знаеш ли? — недоверчиво попита Били.

— Не съм тукашен.

Били се почеса по тила.

— Ами, дяволската трева е една гадост, от която на коня започва да му се привижда. Вижда, да речем, локва и решава, че пред него има река. А може и обратното: река без брод да му се стори съвсем безопасна.

— А-а — провлачи Амалия и без особени усилия продължи да язди напред сивия си кон на бели петна. Пегас-Птица тутакси хукна след нея, от което Били за малко не излетя от седлото за втори път.

— Не, това не е дяволска трева — изпъшка Били, гледайки накриво безстрастния Емилио. — Слушай, какво си направил с коня ми?

— В какъв смисъл? — учуди се Амалия.

— Ами в смисъл че се държи странно!

— Може да му е паднала подкова? — предположи Амалия.

Спряха. Били слезе от коня, но когато поиска да огледа копитата му, животното захриптя и се задърпа назад.

— Тихо, Пегас! — изкомандва Амалия, скачайки на земята.

— Пегас ли? — Били направо подскочи.

— Е, да, така нарекох коня ти. И какво от това?

Пегас изпръхтя и отметна глава. Без да протестира, остави Амалия да разгледа всичките му четири подкови.

— Не, краката му са наред — заключи „Емилио“, като килна шапката си на тила.

Били стоеше прав, дишаше тежко и гледаше лошо спътника си.

— Дяволска работа! — изригна яростно той. — Не стига, че ми взе шалчето и шапката и че ме наби, ами на всичко отгоре си ми омагьосал и коня!

Той ритна с крак земята. Няколко камъчета подскочиха във въздуха.

— Слушай — разсърди се Амалия, — честна дума, нямам нищо общо!

— Да бе, нямаш нищо общо! — извика Били. — А конят не иска да го яздя аз! Да не мислиш, че не виждам?

Амалия въздъхна тежко и само разтвори ръце. Което си беше вярно, вярно си беше — винаги беше обожавала конете и лесно намираще общ език с тях.

— Стана просто случайно — каза тя. — Просто дълго те нямаше и твоят Птица е отвикнал от теб.

— Ти пък какво знаеш за това? — развика се Били. — Жълтоок всезнайко, виждате ли! Ние с моя Птица знаеш ли през какви промеждия сме минавали? Не можеш даже да си представиш! Да, не можеш! Разхожда се тука контето с моето шалче... — с обида добави той. — И историята на Монти не му е такава, добави към нея дявол знае какво... и коня се опитва да ми отнеме...

В тона му, във всички негови думи имаше нещо безкрайно детско и, докато го слушаше, Амалия едва се сдържаше да не се усмихне.

— Били — започна тя, — аз...

— Не съм ти никакъв Били! — озъби се младият бандит. — За теб съм Уилям Хенри Малоун, ясно! И няма какво да ми викаш Били.

— Добре, мистър Малоун — отегчено каза Амалия. — Може би ще ми кажете в края на краищата какво искате от мен?

Били позеленя, на носа му се открииха лунички.

— Аз да искам? Нищо не искам аз, дявол да го вземе! Върни ми сивия и си вземай Птица, като си толкова умен.

На Амалия много ѝ се искаше да го плесне през врата, но тя беше умна и разбираше, че вбесеният момък е напълно способен да я застреля за такава волност.

— Добре — каза само тя, свали вързопа с вещите си и го окачи на Пегас.

Били с мрачно лице прехвърли чантата си.

— Изглежда, че най-добре ще е да се разделим — каза много спокойно Амалия като го гледаше право в очите. — Аз си имам моята работа, ти — своята. Общо взето си добър момък, но на мен ми е много важно да разбера кой уби моя другар, а ти пък си имаш сметки за уреждане с Пит Хамилтън. Изглежда, че не сме в една посока.

— Точно така — мрачно потвърди Били, взирайки се в сивия кон на бели петна. — Изглежда, от самото начало не сме били в една посока.

Той се закашля и му се стори, че в погледа на жълтоокия проблясват искрици жалост, а Били ненавиждаше да го съжالياват.

Амалия възседна пъстрия кон и оправи прикрепения към него вързоп. Нямахше какво повече да си кажат.

— Сбогом, Били Куршума — каза спокойно тя. — Беше ми много приятно да се запозная с теб.

— Върви по дяволите! — отвърна ѝ Били и отново се закашля.

Амалия обърна коня и се отдалечи. Беше сигурна, че въпреки караницата Били няма да я застреля в гръб, и все пак нямахше търпение да се озове колкото се може по-далеч от него.

— Махай се — прохриптя Били след конника, който изчезваше сред облак червеникав прах.

Отново беше сам. Както винаги. Сам, вечно сам... Кой знае защо, днес от подобни мисли му загорча в устата. Били сведе глава и забеляза, че червената куртка, която му даде Емилио, е останала у него. И веднага си спомни още, че щом Емилио го няма, значи никога няма да узнае продължението на историята за Едмон Дантес, като това окончателно го разстрои.

7.

Същия тоя ден вечерта Били слезе от коня си на главната улица на малко селце, долепено към подножието на планината. Тези земи някога бяха принадлежали на Мексико и повечето от жителите тук бяха мексиканци — смугли, чернооки и чернокоси. Между бедните къщички с тръстикови покриви се разхождаха пъстри кокошки, няколко деца с увлечение играеха в калта. Били подсмръкна и се обърна към най-голямото от тях, което се изненада колко добре светлокосият гринго говори техния език. Били Малоун наистина знаеше испански не по-зле истински мексиканец.

Размениха няколко изречения и Били разбра всичко, което му беше нужно. Не, в селцето няма шериф, защото няма нужда. Стрелците на коне, в чиито задължения влизаше поддържането на реда, не се били появявали по тези места сто години, ако не и повече. Вярно, преди два часа пристигнали някакви непознати от Ларедо, но съвсем не приличали на блюстителите на закона. Казаха, че търсят някакъв човек, който бил задлъжнял на сеньор Санчес.

Били смръщи чипия си нос. Беше чувал за Санчес — негов беше най-добрия бардак в Ларедо, но не си беше имал никаква работа с него, поне до този момент. Затова попита само дали в селцето има кръчма, и момчето му предложи да му я покаже срещу някой цент.

Изобщо, селцето беше мъничко и детето можеше спокойно само да му опише пътя, но Били Малоун не беше скъперник. Той позволи да го съпроводят (на тридесет крачки, не повече), връчи монета на момчето и на възхитения му въпрос дали шпорите на сеньор кабалерото не са сребърни, разсеяно отвърна, че може и да са, но той самият не знае дали е така. Щом слезе от коня и го завърза за коневръза, Били кой знае защо оправи револверите в кобурите им. Влезе в помещението и се позабави на прага, за да има възможност да огледа всички вътре.

Компанията, която се разполагаше между облак миризлив дим от евтени пури, висящ под тавана, и оплют под, напълно устройваше Били. Нито един шериф, нито един шпионин, който можеше да се

окаже по-опасен и от шериф. Малкото помещение беше претърпано и, ако се съди по това как тичаше между масите единствената прислужница, не ѝ се беше случвало често да посреща толкова много народ. Двама мургави кабалеро, в краката на които лежеше чувал, пълен с нещо като зеле, мълчаливо поглъщаха твърди бифтеци. Малко по-нататък, насядали край най-голямата маса, шестима души играеха покер с омазани карти. Двама се бяха опрели о стълба, който подпираше ниския таван, и пушеха. Разговорите, смеха и виковете не замлъкваха дори за миг.

— Казвам ви, всичко това са лъжи! — обяви дебел мексиканец с войнствено завити нагоре мустаци. — Никой човек не може да направи такова нещо, ако ще и самият дявол да му помага!

Докато обясняваше, неговият партньор погледна в картите му и, без да се колебае, хвърли на масата десетка каро.

— Сам видях труповете им — многозначително отрони друг, висок и слаб, с два белега на дясната буза. — И е съвсем сигурно, че го е направил именно той, Гилермо Куршума. Първо довършил шерифа и семейството му — всемилостивият Бог да приюти душите им! — а после се разправил с приятелите на шерифа, ония жалки виджиланти.

— Така им се пада! — изкрюка ниският му съсед с тлъсто, лъщящо от пот широко лице. — Няма да бесят повече бедните конекрадци! Твой ред е, Гарсия.

Били слушаше разговорите на мексиканците с вял интерес. Толкова беше свикнал с приказките за подвизите си, че те вече не предизвикваха в него никакво изумление.

Но Гарсия, дебелият мексиканец с мустаци, го забеляза и бързо бутна с крак под масата човека с лъщящото лице. А той беше не друг, а самият Голям Доминго, главатаря на бандата, която търсеше Амалия.

— Гледай, Голям! — полугласно каза Гарсия.

Доминго, на който тъкмо му беше потръгнало, недоволено се намръщи, като реши, че партньорът му иска просто да му отвлече вниманието.

— До вратата! С червената куртка — отново го побутна мустакатият.

Доминго извърна глава. В очите му светна искрица интерес.

— С червената куртка? — леко разтягайки думите, промълви той. — Чакай... Санчес май казваше, че била облечена с червена

куртка.

— И че носи мъжки дрехи — добави Гарсия. — Ей богу, тя е!

С изострения си нюх на аутсайдер Били усети, че е привлякъл нечие внимание, но реши, че просто хората, които разговаряха за подвизите му в това задимено помещение, са го познали. Но той съвсем не искаше бъде разпознаван. Искаше спокойно да се добере до Арчър и без никакви пречки да утрепе Пит Бандита. Затова нахлупи шапката си по-ниско на челото и се отправи към единственото свободно място, което беше тъкмо до масата на играещите.

— А, не — измърмори Доминго, — струва ми се, че това е мъж.

Бандитите се спогледаха. Картите мигом бяха забравени и съучастниците се събраха по-близо един до друг.

— Но е с червена куртка — многозначително рече Гарсия.

— Пък и, в края на краищата, може да е затъкнала отпред в гащите си някакво парче плат, за да изглежда като мъж — добави друг от бандитите.

Посипаха се шеги, които Доминго прекъсна с раздражение.

— Какъв кон язди? — попита той. — Хорхе, иди да разбереш.

— Според мен е тя — настояваше Гарсия.

Хорхе се върна и доложи, че непознатият (или непознатата) има сив кон на бели петна.

— Момчето в Ларедо каза, че конят не бил бял или черен — размишляваше на глас Доминго. — Значи, може да е бил сив.

Били, до който прислужницата най-сетне се добра, ѝ показа златна монета. Веднага му донесоха печен боб с месо и от местната текила, толкова силна, че напълно заслужаваше името си „скоросмъртница“.

— Не, това е мъж — измърмори Доминго. — Гледай го как лющи текилата!

Бандитите взеха да се оглеждат. Тези от тях, които не седяха около масата, се скупчиха зад гърба на главатаря и съсредоточено пъшкаха в тила му, слушайки всяка негова дума.

— Как да проверим? — промърмори Доминго. — Ей, слугинята!

Мърлявата особа, която изглеждаше поне на четиридесет, макар че всъщност едва беше стигнала тридесетата си година, изслуша Доминго без изненада и отиде при Били. Бандитите видяха как тя

игриво сложи пръсти на ръката му. Били обаче само я изгледа мрачно и прибра ръката си.

— Нищо чудно — изкоментира един от съратниците на Големия Доминго. — И аз не бих легнал с такова плашило.

Доминго му метна свиреп поглед. Хората му вече си позволяваха да му се смеят, а това е лош признак за един лидер. Неочаквано погледът му попадна на стария Фелипе, най-почетния член на бандата. Облегнат на стола си с отметната назад глава, той безметежно хъркаше с отворена уста. Неотдавна им беше помогнал да намерят тримата, които бяха докарали убийцата при Санчес. Фелипе беше направил гениалната догадка, че те сигурно ще се опитат да се приберат вкъщи по най-краткия път, и тъй като предположението му беше излязло вярно, сега имаше славата на мъдрец и едва ли не пророк. Доминго реши, че и сега старецът ще ги избави от затруднението, в което бяха изпаднали.

— Ей, Фелипе! — викна главатарят и го разтърси с всичка сила. — Събуди се!

— Не съм й вземал кокошките, лъже! — промърмори Фелипе насън и се опита да падне от стола.

Доминго яростно го затръска.

— Фелипе! Ставай!

— Къде, защо? — измърмори пияницата, но все пак отвори очи.

— Фелипе — повелително заговори Доминго, — по какво мъжът се отличава от жената?

Фелипе повъртя глава, прозина се сладко с цялата си уста (повече от половината му зъби ги нямаше), почеса побелялата си брада и накрая се взря в Доминго. Като видя зад гърба му ухилените физиономии на другарите си, той най-накрая съобрази, че му се подиграват.

— Защо досаждаш на стареца... — промърмори той. — По-добре питай Енрике, той по-добре ще ти обясни от мен.

Бандитите се разсмяха. Енрике, млад и строен, с големи черни очи, се считаше за най-непоправимия сърцеразбивач в бандата.

— Тебе питам, дявол да те вземе! — прохриптя Доминго и разтърси Фелипе.

— Добре де, човек вече не може и да се пошегува — обиди се пияницата. — Значи, по какво жените се различават от мъжете, така

ли? Значи, жените...

Той отвори уста, като размишляваше съсредоточено, и накрая изтърси:

— Жените се страхуват от мишки!

— Това било, значи... — бавно каза Доминго и пак извика мърлявата прислужница. Тя се поколеба, но той ѝ подхвърли сребърен долар, след което жената бавно кимна и изчезна.

— Сега ще видим — промърмори под носа си Доминго, докато потриваше ръце.

Били Куршума усещаше някакво напрежение във въздуха и нервите му бяха опънати. До него достигаха части от разговора, който се водеше около съседната маса: първо, тези мръсни мексиканци го зяпаха как пие текила, макар че за Били тази напитка беше като бира — не защото беше закоравял пияница, а защото притежаваше рядката способност колкото и да пие, никога да не се напива. После, доколкото разбра, играчите заговориха за жени и го загледаха някак неодобрително — сигурно защото беше отхвърлил авансите, които му даваше тази грозна старица. Дума да не става, Били обичаше жените (и те най-често му отвърщаха с взаимност), но не и такива като тази прислужница, която тъкмо се беше върнала и стоеше до него, като го гледаше с едновременно срамежлива и арогантна усмивка.

— Да ви донеса още нещо? — неприязнено попита тя.

Били показа чинията си.

— Още не съм си доял — кратко отвърна той.

— А — с неопределен тон провлачи тя. — Para usted, señor^[1]...

И с тези думи тя разтвори силно стигнатите си пръсти и хвърли в чинията на Били жива мишка.

Не се знае как би се държал на негово място някой друг, ако видеше в чинията си сиво, опашато и мустакато същество, бутачо носа си в парчетата недоядено месо, но фактът си е факт: Били скочи от мястото си и ужасно се развика. Неговият вопъл послужи като сигнал за Доминго и бандитите му, които се нахвърлиха от всички страни върху нещастния гринго и вкопчиха в него дузина ръце. Били опита да се съпротивлява и почти успя да извади револвера си, но му го избиха от ръката и оръжието се търкулна под масата. Някой хвърли върху него одеяло — раирано серапе — и той се замята, опитвайки се да го свали от себе си. Докато се сражаваше със серапето, Фелипе,

който тичаше удивително пъргаво с кривите си крака, успя да донесе въже. Въпреки воплите на Малоун, въпреки проклятията му на испански и на родния му английски, от които се сви даже дима от пурите, Били беше увит в серапето със завързани ръце и крака, като някакъв овен, след което му натикаха парцал в устата. Мишката, която седеше в чинията, с ужас се пулеше на ставащото наоколо.

— Аха — каза доволно Доминго. — Хванахме те, красавице!

Лежащият като вързоп на пода Били Малоун издаде протестиращ хрип и в този миг мишката изцвърча и скочи от чинията. Даже мустаците ѝ се бяха изправили нагоре от страх.

Вратата се отвори с ужасяващо скърцане и в рамката ѝ се появи човек. Поразени до дъното на душата си, бандитите го гледаха с широко отворени очи.

[1] Това е за вас, сеньор (исп.). — Б.а. ↑

8.

Беше строен кабалеро на около двадесет години с необикновено студени очи с оттенък на кехлибар. Светлите му коси се спускаха до раменете, а на кръста му страшно стърчаха ръкохватките на два револвера. На врата на непознатия беше завързано изключително кокетно люляково шалче.

Пръв се опомни Гарсия. Той ръгна Доминго с лакът в хълбока.

— Гледай, та това е самият Гилермо Куршума!

Щом чу тези думи, омотаният в одеялото пленник захриптя още по-силно. Стоящият на вратата младеж му хвърли един-единствен поглед, като при това лицето му не трепна нито за миг.

Прислужницата почувства как дланите ѝ се изпотяват. Виж ти! Този човек е самият Гилермо Куршума, храбрец на храбреците, когото нито бог, нито дяволът смеят да обидят. А какъв е хубавец! Значи, не я беше излъгала дебелата Мариета, която го беше видяла с крайчеца на очите си в Сан Естебан, където преди две години той беше наминавал по бандитските си дела.

Красавецът плъзна поглед по лицата, вдигна крак и пристъпи през прага. В душата на Доминго се бореха противоречиви чувства. От една страна, сред хората с тяхната професия не беше прието да се натрапват. Та нали сеньор Куршума е outlaw, за главата му е обявена голяма награда и ако неправилно разбере чувствата Ви, лесно може да ви гръмне на място. Ето, съвсем неотдавна беше гръмнал глупавия шериф Фосет и неговите приятелчета виджилантите! Но, от друга страна, за целия бандитски юг, за главорезите от Тексас и Ню Мексико Били отдавна се беше превърнал в герой, може да се каже даже — в жива легенда. Той беше кумирът на самия Голям Доминго и — виж ти! — самият кумир от плът и кръв стоеше в този момент само на няколко крачки от него. Не, такъв случай не беше за изпускане!

— Привет на всички! — каза на английски Били Куршума, същият още и Амели Дюпон, същият още и Амалия Тамарина.

Следващото му изречение беше отправено към прислужницата, която беше застинала на място и се страхуваше даже да диша.

— Здравсти, хубавице, какво имаме за вечеря?

— Ъ, ние, а... — хубавицата трескаво си спомняше познатите й думи на английски. — Има месо и боб, и паеля, и...

— Донеси от всичко — разпореди се Били, докато й се усмихваше. — Дяволски гладен съм.

Доминго се престраши. Той облиза устни с крайчеца на езика си и направи крачка напред.

— Сеньор Гилермо, каква чест... — започна той нерешително на испански.

Юношата с кехлибарените очи го шибна с поглед, като с бич.

— Не, не, не, сеньор — каза той напевно. — Днес не говоря испански.

И едва забележимо смигна на Доминго.

„Ама, разбира се — ободри се Доминго. — Той е беглец, не бива да показва кой е наистина.“

Бандитите с благоговение наблюдаваха как главатарят им общува с легендата. Те не смееха да се включат в разговора — според местните разбирания това би било нечувана дързост.

— Но вие сте сред приятели! — горещо извика Доминго.

Вързопът на пода издаде протестиращ стон. Гарсия го ритна с всичка сила.

— Толкова пъти са ме предавали — замислено отвърна мнимият Били, — че вече и на сянката си не се доверявам.

Усмивката му даде на бандитите знак, че и те могат да се разсмеят. Кое то и направиха.

— Но ние не сме такива! — жарко възкликна Доминго.

Били сви рамене.

— Може би — спокойно каза той. — Как се казвате, сеньор?

Доминго се поизпъчи.

— Аз съм Големият Доминго от Ларедо, а това са хората ми.

Събеседникът му въздъхна.

— А аз, както сигурно ви е известно, съм... Джон Смит. — И той отново се усмихна.

Бандитите се разсмяха, оценявайки шегата по достойнство.

— Хуан Смит, ха-ха-ха! — смееше се Доминго и от прекомерни чувства се шляпаше по бедрата. Останалите не изоставаха от него.

Хуан Смит огледа помещението и задържа кехлибарения си поглед на празното място на Били.

— Свободно ли е мястото? — осведоми се той, като го посочи с брадичка.

— О, да, сеньор! — отвърна Доминго. После се покашля. — Но няма ли да ви е угодно да...

Хуан Смит леко наклони глава към рамото си, разглеждайки омотания вързоп на пода, от който стърчаха само глава и покрити с прах шпори.

— А този пък кой е? — презрително попита той, като кимна към вързопа.

— Ах, това... — развълнува се Доминго. — Това е мерзавката, която уби единствения син на благородния сеньор Санчес.

На лицето на Амалия се изписа неподправено изумление.

— Как! Убила е сеньор Франсиско?

— Да — почтително доложи Доминго. — А вие познавахте ли го?

Беше нужно колосално самообладание, за да не избухне човек в смях или да не се издаде по някакъв друг начин. Но Амалия успя да се сдържи. Макар че, както по-късно признаваше в мемоарите си, това ѝ костваше наистина гигантски усилия.

— Даже не знаех, че са го убили — каза тя.

Доминго се оживи.

— О, аз мога да ви разкажа всичко за това, сеньор. Няма ли да ви е угодно да седнете на нашата маса?

Въпросът беше зададен с трепет. Амалия хвърли поглед на Доминго и, след като помълча точно колкото трябваше, отвърна:

— Бива.

Доминго махна с ръка на прислужницата. Тя най-после излезе от ступор и взе да почиства масата, след което донесе най-новите чинии, които успя да намери, и най-хубавото месо. Докато чакаха храната, Доминго разказа на Амалия по какъв начин е бил умъртвен нещастния Франсиско.

Амалия слушаше и кимаше, като между временно изяде всичкия боб и всичкото месо, а после поиска втора порция. Прислужницата чак се изчерви от щастие. Втората порция беше сервирана незабавно и разяреният, обездвижен Били Малоун можеше да види как безчестният

самозванец хвали местните туршии, като не спира да се тъпче с тях. Самият Били все така лежеше на пода и, за да не изчезне, Доминго го довлече по-близо до себе си и сложи крака върху него. Но все пак, въпреки всички взети предпазни мерки, Били едва не скочи на крака, когато на въпроса на Доминго: „Накъде отивате, сеньор?“, чу отговора на жълтоокия: „Ами, искам да пречукам Пит Бандита. Имам сметки за уреждане с него.“

— О — одобри Доминго, — отмъщението е дело благородно!

Останалите членове на бандата се скупчиха на другия край на масата и с благоговение се вслушваха в разговора на своя главатар със самия Били Малоун, страшилището за шерифите, чието безстрашие беше известно на всички. Благоговението им се превърна в най-искрено обожание, когато на плахия въпрос на Доминго: „Дали да не хвърлим едни карти?“ Били преспокойно отвърна: „Че защо не?“, а после добави, кимайки към тях: „Нека сеньорите също се присъединят, все едно, няма какво друго да правим.“

Сеньорите не посмяха да откажат предложението. Отново извадиха омазаното тесте и раздаването единодушно повериха на Били.

— Трябва да ви кажа, сеньори — промълви Били, а кехлибарените му очи все така блестяха на измамната светлина на свещите, — че не понасям някой да лъже на карти. Предупреждавам ви: ако, не дай си боже, забележа подобно нещо... — той направи ефектна пауза — лесно мога да ви прикова ръката към масата. За да не лъжете друг път.

Доминго бурно запротестира. Всички те са честни хора и сеньорът напразно си мисли за тях такива лоши неща.

— Аз за всеки случай — отвърна Били и играта започна.

Отначало на Били не му вървеше, после много му вървеше, после пак не му вървеше, после пък му вървеше както на никой на света, и накрая взе на играчите всичко, което можеше, включително дребните им и даже два мексикански долара от стария Фелипе.

— Като не върви, не върви... — въздъхна съчувствено хубавецът Били, след като успя напълно да разори партньорите си. — Но не мога да не ви дам възможност за реванш, благородни сеньори! Всички вие бяхте така добри с мен, а нали, в края на краищата, парите са си само пари.

Оклюмалите благородни сеньори горещо се съгласиха с това предложение на още по-благородния сеньор. Но имаха един проблем — нямаше какво повече да зложат. Няколкото игри на покер напълно бяха опустошили джобовете им.

— Конете! — сети се Гарсия. — Може би сеньор Гилермо... извинете, сеньор Хуан, ще се съгласи да приеме конете ни за залог?

Сеньор Хуан смръщи вежди. Големият Доминго метна на подчинения си сърдит поглед. Само това липсваше, да останат без коне на това забутано място! Но, за негово огромно облекчение, сеньор Гилермо не се съгласи на такава нечувана жертва.

— Не, не мога да ви оставя без коне, ако спечеля! — лицето му неочаквано светна. — Знаете ли какво? Дайте да зложим момичето!

— Какво момиче, сеньор? — любопитно попита Доминго.

— Това! — и сеньор Гилермо показва с върха на ботуша си лежащия на пода вързоп. — Нали разправяхте, че струвала седемстотин долара?

— Да, но... — измърмори Доминго.

— И споменахте, че всички вие трябва да получите награда за нея? Дайте тогава да я разделим на части и да я разиграем.

Предложението беше посрещнато с бурен смях. Ей, ама големи са образи тези гринго! Какво ли не измислят!

— Но нали нямаме пари! — опита се да разубеди веселяка-гринго Доминго. — Какво ще правите, ако спечелите не седемстотин, а, да речем, петстотин долара?

— Ще ми отрежете половината от вашата пленница — отвърна невъзмутимият Били. — А аз ще залагам истински пари.

Последното съображение реши всичко. Отново над масата запърхаха раздадените карти. И се посипаха шеги.

— Залагам единия пръст на хубавицата!

— А аз — носа ѝ!

— По дяволите, загубих!

— Аз пък спечелих!

Какво мислеше за всичко това истинският Били Куршума, който лежеше край масата, навярно би било по-добре да не знаем.

След по-малко от час, когато на небето вече се бяха показали бледи звезди, плачевната равностетка беше готова. Сеньор Гилермо

беше спечелил пленницата изцяло — с ръцете, краката и всичко останало.

— Развържете я — заповяда Амалия.

Вдигнаха истинския Били на крака и го развързаха. Той се мръщеше, потриваше хълбоците и китките си, но Амалия леко го докосна по ръката.

— Нито дума, разбра ли? — каза полугласно тя. — Върви пред мен към вратата.

Били се наведе, взе си револвера и, без да продума, излезе в нощта.

На сбогуване Амалия учтиво се поклони на всички.

— Благодаря на всички вас, сеньори, за прекрасната вечер. Лека нощ.

Тя сложи шапката си и, като хвърли с щедър жест на масата двадесет долара за грозната прислужница — за вечерята, последва своята собственост, без да бърза.

Вратата се затвори сред пълна тишина.

9.

Докато Били развързваше коня си, той все още се сдържаше. Но веднага щом двамата с Емилио-Амалия седнаха на конете и оставиха селцето зад гърба си в нощната тъма, Били реши да даде воля на праведния си гняв.

— Ти!... — каза той със задавен глас, който не можеше да побере всичките му чувства. — Ти, дявол да го вземе!...

— Какво аз? — осведоми се Амалия, все едно нищо не беше станало.

В отговор се разнесе свирепо сумтене.

— Първо — рече Били, — ме наби. После ми взе шапката, и шалчето, и коня, и оръжието...

— Все пак оръжието и коня ти ги върнах — отбеляза Амалия.

— Вече мислех — продължи Били, без да обръща никакво внимание на думите ѝ, — че няма какво повече да ми вземеш. Но ти се изхитри и името ми да си присвоиш! Знаеш ли как му викат на това? Най-обикновена кражба, така му викат!

— А какво трябваше да направя? — попита с досада „Емилио“. — Влизам в тази дяволска дупка и те виждам да се валяш на пода, овързан за ръцете и краката, а около теб — двадесет главорези. Какво трябваше да направя, кажи ми? А когато ме взеха за теб, реших да им играя по свирката и успях да те освободя.

При спомена за това кръвта на Били закипя още повече.

— Да бе, освободил ме бил! — извика той. — Много ти благодаря за това, Емилио! Знаеш ли какъв си ти? Ти си най-обикновен измамник, дявол да го вземе!

— Аха — удовлетворено каза Амалия. — Значи, все пак си забелязал?

— Ти лъжеше! Така откровено мамеше, че просто не разбирам как не те хванаха. Ти си измамник, крадец и самозванец, ето какъв си ти!

— И добър приятел, за разлика от теб — не пропусна възможността да го ухапе Амалия. — Аз, като видя, че мой приятел се

валя на пода, вързан като свиня, първо мисля как да го освободя, а чак после — за разните му там джентълменски глупости.

Били замига разстроен. Според неговите представи, човек, който лъже на карти, беше по-лош и от влаков обирджия, но не можеше да не признае, че в доводите на Амалия има логика. Нещо повече — от тези доводи той напълно губеше почва под краката си!

— Можеше поне да им обясниш кой съм — измърмори той. — И изобщо, мен ме заловиха по погрешка. Взеха ме за дявол знае кого! За жена! Не, кажи ми, приличам ли ти на жена?

— Не — бавно отвърна Амалия. — Бих казал даже, че изобщо не приличаш на нея. Но, кой знае, може пък да са искали да се уверят в това?

И тя се разсмя.

— Много смешно! — излая Били. И в следващия миг сам се засмя. Смахът му беше скоклив и палав, като на жизнерадостно момче. — Ама ги нагласи тия! Господи, какви физиономии имаха, когато си тръгвахме! Но имай предвид, че никога няма да седна да играя карти с теб. За нищо на света!

— Аз изобщо не играя карти — рече Амалия.

— Шегуваш ли се? — недоверчиво попита Били. — Къде си се научил да мамиш така?

— От вуйчо ми — обясни Амалия. — Той е един от най-големите измамници на карти, които познавам, но винаги губи. Има си една слабост — пиенето, и веднага щом започне да пие, докато играе, можеш да го отпишеш. А тия, дето сядат да играят с него, разбира се, знаят за това и не забравят да му наливат^[1].

— Всичко това е много хубаво — изсумтя Били, чиято съвест не беше още напълно успокоена, — но все пак можеше да се опиташ да играеш честно.

Амалия поклати глава.

— Там, където трябва да се действа на сигурно, е глупаво да се уповаваш на късмета — възрази тя. — А сега, всъщност, трябва да побързаме.

— Че за къде да бързаме? — разнесе се от вече пълния мрак гласът на Били. — Сега е нощ и, изобщо, можеше да останем в кръчмата, а не да се мъкнем неизвестно накъде в тази тъмница.

— Не е така — спокойно отвърна Амалия. — Знаеш ли какво ще направи Големия Доминго, когато се поопомни от загубата? Ще събере хората си и ще започне да ни преследва.

— Защото лъжеше на карти ли? — направи догадка Били.

— Той това даже не го забеляза — уверено възрази Амалия. — Не, за друго става дума. Според него, ти струваш седемстотин долара, а аз, като Били Малоун — петстотин.

— Между впрочем, Били Малоун съм аз! — разсърди се бандитът. — И изобщо...

— Да, но Големия Доминго не го знае — отзова се Амалия. — Знаеш ли какво става сега в оная кръчма? Всички членове на бандата се подиграват на Доминго и съжالياват, че ни е оставил да си тръгнем.

— Ти пък откъде знаеш? — недоверчиво попита Били.

— Интуиция — изсумтя Амалия. — Взехме им парите и ги направихме на глупаци. Как биха могли да се чувстват според теб? Затова тази нощ трябва да се отдалечим възможно най-много, за да не могат на сутринта Доминго и хората му да ни открият по следите. Как мислиш, ще вали ли скоро?

— Не — отсъди Били, — небето беше ясно. Защо?

— За нищо — въздъхна Амалия. — Значи, ще ни се наложи в най-скоро време да се бием с тях. Освен ако не се отдалечим толкова, че да не могат да ни настигнат.

Били се почеса по носа.

— За една нощ едва ли ще успеем — неохотно призна той. — Но, знаеш ли, аз все пак не мисля, че ще тръгнат да ни гонят.

— Ще видим — двусмислено се отзова Амалия.

Известно време мълчаливо яздиха конете хълбок до хълбок. Високо в небето се беше облещил бял полумесец, но все пак светлината му беше недостатъчна, за да рискуват да се впуснат в галоп по непознатия път.

— Накъде отиваме? — попита накрая Били.

— Някъде — отвърна Амалия. — Тоест, ти знаеш кого търся.

— Аха — кимна Били.

Амалия метна поглед на спътника си. В сумрака не можеше да види лицето му, различаваше се само общ силует.

— Но ти, ако искаш, можеш да поемеш по своите дела. Имам предвид сметките ти с Пит Бандита и всичко останало.

Разнесе се шумна въздишка.

— Не — промърмори Били в тъмнината, — няма да те оставя. Нещо не ми харесва тая работа с братовчеда на твоя приятел. Всичко може да стане, ами ако ти потрябва помощта ми... Само — гласът му стана умолителен, — може ли да ми разкажеш, какво стана след това с Едмон Дантес?

[1] Всичко казано от Амалия напълно отговаря на истината за вуйчо ѝ — Казимир Станиславович Браницкий, — макар че, според самия него, той „по-често печели, отколкото губи“. — Б.пр. ↑

10.

След няколко часа път Амалия и Били спряха за отдых в изоставена испанска мисия. Някога, преди двадесетина години, индианците я бяха изгорили и оттогава по тези места не живееше никой. От зданието бяха останали само няколко разрушени стени, сред които гнездяха прилепи, както и част от камбанарията, цялата оплетена в диви растения.

Избраха си ъгъл между две от стените, където можеше добре да се скрият и откъдето можеха безпрепятствено да наблюдават местността. Амалия разстла одеялото на земята, уви се в него и почти веднага заспа. Били, както и предишния път, остана на пост.

Малко преди разсъмване Амалия се събуди от това, че някой я разтърсваше за рамото. Тя вдигна глава и видя Били, който изглеждаше разтревожен.

— Изглежда, че интуицията ти не те е подвела — промърмори той. — Големия Доминго е вече тук.

Амалия веднага се отърси от съня и скочи на крака. Тя сгъна одеялото и се обърна към Били.

— Колко патрона имаме?

Били преброи запасите си, Амалия стори същото.

— Два пълни колта и двадесет и четири патрона — направи равносметка Били.

— И още два колта с шестнадесет патрона, един уинчестър и дузина патрони за него — добави Амалия. — А хората на Доминго са четиринадесет, струва ми се.

Бандитът, оценен на петстотин долара, и изнежената госпожица от Санкт Петербург, напълно безценна, мълчаливо се спогледаха. През пукнатината в стената добре се виждаха хората на Доминго, които издеха нагоре по хълма към зданието на мисията.

— Проследили са ни — спокойно промълви Амалия и хвана уинчестъра. — Няма как, налага се да ги убием.

Били неспокойно се размърда.

— Конете ни отпочинаха. Ами ако се опитаме да им избягаме?

— Никакво „ако“ — отсече Амалия, у която в минути на опасност се пробуждаше бойният дух на дядо ѝ, страшния генерал Тамарин. — Два точни изстрела и край с конете ни. Не можем да рискуваме.

— Добре — отзова се безгрижно Били и извади колта си. — Ще ги посрещнем.

Заведоха конете в укритието и застанаха зад стените на мисията.

— Добре ще е да убием Доминго веднага — отбеляза Амалия полугласно, докато проверяваше заредена ли е пушката. — Ако останат без главатар, бандата им за миг ще се разпадне.

— Слушай, ама ти говориш сякаш направо като по писано! — възхити се Били. — По-хубаво, отколкото във вестниците и книгите, честна дума!

Хората на Доминго заедно с главатаря си се изкачиха на хълма. Развалините на мисията бяха привлекли вниманието им, но не бързаха да се отправят към тях, защото знаеха отлично, че там може да ги очаква засада.

— Е? — попита спътниците си Доминго.

Прах и пот се смесваха по лицето му и той току го бършеше с ръкава на ризата си.

— Следите водят натам — промърмори Гарсия, показвайки мисията.

Това бяха последните му думи, защото веднага след тях Амалия и Били стреляха. Били уби двама и рани един, Амалия рани един бандит и един кон. Издавайки нестроен рев, бандитите се разпръснаха, а някои слязоха от конете, за да не стават лесна мишена за неизвестните стрелци. Доминго крещеше и сипеше проклетия.

— Ей, вие, проклети гринго, сатанински изчадия, предайте се! Малоун, копеле такова, предай се заедно с курвата си, иначе си труп!

Това бяха единствените английски думи, които Амалия успя да различи в бурния поток на речта му.

— Ама че гадина! — каза с досада Били.

— Какво казва? — попита Амалия, която тъкмо презареждаше уинчестъра.

— Не разбираш ли испански? — изненада се Били.

— Нито дума — призна Амалия.

— Осмелява се да оскърбява майка ми — заяви Били. — Ей сега така ще му отвърна!

Били се показа от укритието и изкрещя нещо на испански, след което от хората на Доминго се разнесоха диви вопли. Няколко куршума удариха мазилката на стената, зад която се криеха Амалия и Били.

— Какво толкова му каза? — полюбопитства Амалия, заинтригувана от толкова бурната реакция.

— Казах: „Магарешки х... в г... ти и на приятелите ти също!“ — гордо отвърна Били. — Вярно, на испански звучи много по-добре, жалко, че не си го учил.

Амалия загуби дар слово, но само за секунда.

— Добър отговор — произнесе тя накрая.

— Изобщо, не обичам да ругая — поясни спътникът ѝ. — Това беше така, за случая.

— Ясно — рече Амалия.

Още няколко куршума удариха стената и Били с точен изстрел свали един от противниците. Чуваше се как Доминго вика някъде отдолу, раздавайки заповеди.

— Какво казва? — поинтересува се Амалия.

— Заповядва им да ни обкръжат.

— Така ли? — Амалия въздъхна. — Значи сменяме диспозицията.

— Какво означава това? — попита недоверчиво Били.

Амалия показа камбанарията.

— Ще се покача там. Отгоре е по-лесно да улучиш противника. А ти се скрий в някоя от сградите и когато хората на Доминго се покажат, стреляй. Ясно?

Чудейки се сама на себе си, Амалия се насочи към камбанарията. Били се запрокравда покрай стената в противоположна посока. Засега планът вървеше без проблеми.

Щом стигна до камбанарията, Амалия долови някакво подозрително движение зад себе си. Тя се обърна и стреля — точно навреме, защото един от хората на Доминго тъкмо се канеше да вкара куршум в гърба ѝ, но не успя да натисне спусъка и падна с дупка в главата.

От другата страна на мисията също се чуваше стрелба и Амалия дори не трябваше да напряга слуха си, за да разпознае колта на Били.

Той стреляше бързо и точно, защото изстрелите от другите револвери се чуваха все по-рядко и по-рядко. Амалия се зарадва за другаря си, който така успешно се справяше с враговете, и през един отвор в стената проникна в зданието на камбанарията, зареждайки попътено уинчестъра. Мирис на мокра земя, влага и запустение я удари в носа. Щом намери стълбата, девойката смело се заизкачва по нея, въпреки че изглеждаше, че стълпалата се разпадат под краката ѝ.

След около двадесет стъпала в стълбата зееше дупка, широка няколко метра. Нямаше никаква възможност да се стигне до горе. Ако беше сърна, Амалия може би щеше да успее да я прескочи, но тъй като не беше нито сърна, нито птица, тя разбра, че всичките ѝ опити да се изкачи са обречени на неуспех.

Като затаи в душата си онзи яд, който обхваща човек всеки път, когато хитроумното провидение разрушава планове, изглеждали толкова разумни и безупречни, Амалия се спусна надолу, докато машинално се вслушваше в стигащите до нея звуци от изстрелите. На последното стъпало тя затаи дъх и, присвита, се мушна в ниския процеп, който беше забелязала до подножието на стълбата.

През това време в двора на мисията, около отдавна пресъхналия кладенец, Били стреляше вече с две ръце, но спешно трябваше да презареди револвера си. Той отметна барабана, готов да изсипе гилзите, и в този момент направо в главата му се опря дулото на пушка.

— Не мърдай — изхриптя гласът на Големия Доминго. — И хвърли оръжието.

Съзнавайки собственото си безсилие, Били отпусна пръсти и двата колта паднаха на пясъка. Устните му потрепваха, между веждите му се проряза тънка бръчица, която направи подвижното му лице да изглежда почти възрастно.

Четиримата останали живи хора на Доминго го обкръжиха. Били вдигна ръце и бавно заотстъпва към пастта на стария кладенец.

— Ако Санчес не ни беше обещал двойно повече, ако си жива, отколкото, ако си мъртва — сладко присвивайки очи, процеди през зъби Доминго, — такива неща щях да ти направя...

Били случайно погледна в кладенеца, изохка и се дръпна. Оттам изскочи голяма, рядко уродлива жаба. Тя седна на камъка, войнствено издувайки петнистото си гърло, докато пронизително квакаше.

Доминго избухна в продран смях. Подчинените му радостно му запригласяха и никой не успя да забележи как след жабата от кладенеца изскочи кабалеро с кехлибарени очи и два револвера в ръцете и откри огън.

Изплашена от грохота на изстрелите, жабата се разквака още по-пронизително и скочи във високата трева, по-далеч от стрелбата.

— Къде беше? — с досада попита Били Амалия, като свали ръце.
— Все чаках да започнеш да стреляш отгоре.

— Стълбата беше пропаднала — кратко отвърна Амалия, като се стараеше да не гледа хората, които преди минута беше застреляла на място. — Върнах се и открих таен проход, който ме отведе в кладенеца. Тия монаси са били истински хитреци! Макар че са били прави: щом живееш в такава страна, трябва да си подготвен за всичко.

Били въздъхна и почеса корема си.

— Какво има сега? — попита Амалия.

— Гладен съм — призна бандитът. — Как мислиш, дали са носели нещо за хапване?

— Не зная, виж сам — отзова се Амалия. — Добре ще е да попълним и запасите си от патрони.

Последното се оказа сравнително лесно, защото само на гърдите на Доминго се пресичаха два патрондаша накръст. Амалия ги свали от него и вече презареждаше колтовете, когато до ушите ѝ достигна сърцераздирателен вопъл.

— Сега пък какво намери? — изсумтя Амалия.

— Емилио! — викаше Били с не свой глас. — Емилио, ела побързо, ела да видиш това!

Амалия намери Били около вътрешната стена, която беше почти напълно разрушена. Били разглеждаше съдържанието на голям чувал, който бандитите бяха носили със себе си. Амалия си спомни, че беше видяла чувала и в кръчмата.

— Какъв мерзавец трябва да си, за да направиш такова нещо! — възкликна възмутено Били и изсипа съдържанието на чувала на земята.

На Амалия ѝ се стори, че ей сега ще повърне. Пред нея лежаха главите на хора, които тя познаваше добре — те я бяха закарали при Санчес в Ларедо.

— Видя ли? — продължи да се възмущава Били. — Та това са човешки глави! И са ги носили със себе си! Ама че копелета!

— Може да са им били приятели? — иронично предположи Амалия. — Добре, нямаме време. Да си тръгваме оттук.

— А-а... — провлачи Бил, комуто не убягна изражението на лицето ѝ. Той кимна към главите — Ти какво, познаваше ли ги?

— Може би — уклончиво отвърна Амалия. Тя отвърза Пегас и оправи шалчето на врата си. — Идваш ли?

— Идвам, идвам... — промърмори Били, пъхайки колтовете си в кобурите им. После леко се качи на седлото и последва Амалия.

11.

Скоро се оказаха в най-гъстите джунгли на Тексас. Конете се движеха по някакво подобие на пътечка, обрасла от двете страни с избуял чапарал^[1], гигантски бодливи кактуси, високи по два човешки ръста, че и повече, и дървета, които, както по-късно разбра Амалия, се наричаха „каменни“.

— Между другото — рече Били, — казвали са ми, че ако се загубиш из тези гъсталаци, може и да не се измъкнеш.

Изнурените, прежаднели коне се влачеха едва-едва, ниско свели глави. Амалия осъзнаваше, че Били е напълно прав, и все пак се ядосваше. И просто не можеше да се спре.

— Ще ми разкажеш ли още за Дантес? — неочаквано попита Били.

Молбата му само я разсърди още повече.

— Не сега — сопна се тя.

— Добре — покорно се съгласи Били и взе да си тананика под носа песничка, която Амалия не беше чувала преди.

*Старик си беше Йосиф,
но стар или пък не
жена си взе роднина
на царя в Галилей.*

*Тъй Йосиф и Мария
в градината вървят
а там червени вишни
по клони се редят.*

Една змия, извиваща се с цялото си тяло, пресече пътеката точно пред Пегас. Конят се изплаши, зацвили и затръска глава.

— Тихо, тихо — промърмори Амалия, докато галеше шията на благородното животно. Пегас се успокои и продължи напред.

Били кихна, потърка носа си и продължи:

*Поискала Мария,
смирено, на шега,
помолила за вишна,
че бебе чака тя*

— Каква е тази песен? — попита Амалия, без да се обръща.

— За вишневото дърво — с готовност отвърна Били. — Беше любимата песен на майка ми. Често си я тананикаше край мен.

*Отвърнал грубо Йосиф:
„Туй бебе има татко...“*

Амалия се хвана, че отново има желание да плесне Били зад врата. И защо ли толкова не обичаше музиката? А беше имало време, когато не можеше живее без нея.

— А каква беше майка ти? — попита тя, за да прогони неприятните мисли.

— Пристигнала е тук от Ирландия — каза Били. — Работеше по цял ден, докато не дойде болестта...

Той замълча.

— А когато бях дете, имах смок на име Късичко. Не съм ли ти разказвал? — пресилено весело попита той.

— Не. А защо Късичко?

Били изхихика доволно.

— Защото нямаше опашка. Не беше обикновен смок, а питомен, и един такъв добър! Когато го убиха, плаках цяла седмица.

— Кой го уби?

— Ами брат ми...

Амалия се обърна.

— Имал си брат?

— Доведен. И при това голяма гадина — неохотно отвърна Били. И, за да избегне по-нататъшни въпроси, отново затананика:

*Отвърнал грубо Йосиф:
„Туй бебе има татко.
Той да ти къса вишни
и да те храни сладко.“*

— Били, ти вярваш ли в Бог? — неочаквано попита Амалия.

— Че защо? — отвърна ѝ бандитът. — Ако Бог съществуваше, нима би позволил да стана това, което съм?

Амалия не намери какво да му отговори. Били се усмихна беззлобно.

*И казало детето
на мама от корема:
„Склони се, вишно, мама,
плод иска да си вземе!“*

Някъде наблизко се чу ромолене на вода. Амалия се заслуша в него, докато Били продължаваше да пее:

*И вишната склони се
към нейните ръце
„Хей, Йосифе, виж, вишни
от моето дете.“*

Гъсталакът внезапно свърши и конниците излязоха на открито пространство. На стотина крачки от тях бързо течеше малка рекичка, а на брега ѝ имаше измазана с глина къщичка с тръстиков покрив.

*Мария хапна вишни,
червени като кръв,
и продължи нататък
с детето си на път.*

... допя Били и радостно се разсмя.

— Е, Били, ти си истински гений! — възхитено каза Амалия.

— Хайде да не се ругаем! — нацупи се юношата.

— Изобщо не ругая, Били! Геният е човек, изключително талантлив в дадена област.

— А защо само в една? — обидено попита Били, но Амалия вече беше пришпорила Пегас към реката.

— Трябва да поговорим с тези хора — заяви Били. — И да купим от тях храна. Просто умирам от глад!

— Били — възпря спътника си Амалия, — не мисля, че трябва да го правим.

— Глупости! — лекомислено се отзова бандитът. — Все едно, вече ни видяха.

Около къщурката стоеше момиче с пръчка в ръка. Недалеч от нея пасеше коза на почтена възраст с внушителна бяла брада. Свободната си ръка момичето беше сложило над очите си, за да ги предпази от слънцето, и любопитно гледаше към пътниците.

— Изглежда са мексиканци — отбеляза Амалия. — Виж какво, Били, научи ме малко на испански.

— Точно сега ли? — попита, недоумявайки, Били.

— Ами да. Как е например: „Как сте?“

— Qué tal?

— А „Добър ден“?

— Buenas días.

— Ясно. А какво означава „Vaya con Dios“?

— Аз го превеждам като „Върви по дяволите!“ — обясни Били, — но по принцип значи „Върви и Бог да е с теб!“. Имам само едно условие, Емилио...

— Какво?

Кафявите очи на Били блеснаха. Той се нацупи.

— Не смей да се представяш за мен. Ясно?

— Vaya con Dios — незабавно отвърна Амалия.

Били се разсмя.

— Значи, ясно! А сега да идем да поговорим с тези хора.

Пресякоха рекичката през брода. Били отиде до момичето, докосна шапката си и заговори с малката пастирка на испански.

Разговорът продължи няколко минути, след което той се върна при Амалия.

— Всичко се нарежда прекрасно, Емилио. Вкъщи са само майка й и баба й. Казах, че ще си платим за храната.

— Добре — съгласи се Амалия и бръкна в джоба си.

— А, не — възрази Били. — Този път аз плащам.

— Нима имаш пари? — учуди се Амалия.

Били извади от ботуша си натъпкана с монети торбичка.

— Имам малко. Взех ги назаем в пощенския вагон, когато ме караха в Сан Антонио.

Амалия преглътна забележката, която й беше на езика, относно това, че някои хора, които не харесват тези, които мамят на карти, всъщност се оказват не по-добри от тях. Момичето вече стоеше на прага и ги подканваше с ръка да влязат.

— Нещо не ми харесва тази работа... — внезапно рече Амалия.

Били, който вече беше скочил на земята, я гледаше с недоумение.

— Какво, Емилио? Да не те е страх?

Според ирландеца нямаше по-голямо оскърбление от това. Но, за негова изненада, „Емилио“ само замислено кимна с глава.

— Може би — натъртено рече той и в очите му проблеснаха плашещи искрици с цвят на шампанско.

— Я стига! — рече Били. — Нали имаме револвери, ако стане нещо, ще можем да се защитим!

Той завърза коня си за едно дърво и уверено влезе в къщата. На Амалия не й оставаше нищо, освен да го последва.

Вътре беше бедно, но чисто и подредено. Достатъчно беше Били да покаже на стопанката — пълновата жена на около петдесет години с мустачки над горната устна — златна петдоларова монета, и на масата мигом се появиха две паници. Амалия предпазливо седна на разклатена табуретка. Момичето се облегна до вратата, гледайки неканените гости с огромните си черни очи. Старицата кратко пролая нещо и се обърна към печката, която окадяваше цялото помещение.

— Какво казва? — поинтересува се Амалия, на която, Бог знае защо, с всяка изминала минута обстановката се харесваше все по-малко и по-малко.

— Пилешки бутчета с царевица — замечтано каза Били и се облиза. — Обичаш ли пилешки бутчета с царевица?

Амалия искаше да отвърне, че още не ѝ се беше случвало да ги опита, когато през вратата се вмъкнаха двама: мъж и момче. Мъжът без много приказки насочи към Били двуцевка, а момчето взе на мушка на Амалия с дървен револвер. Старицата се беше обърнала с лице към гостите си и също беше извадила револвер изпод кърпената си престилка. Треперещото му дуло танцуваше между двамата гостенина.

— Какво има? — с тежък глас попита Амалия, защото Били, на когото бяха почервенели даже ушите, не беше в състояние и дума да продума.

Старицата произнесе нещо на испански, а мъжът заговори на развален английски:

— Този hombre^[2] е Били Куршума — показва той. — Ние него хванем. За него ни дадат награда. Наша крава скоро умряла от някаква болест и тези петстотин долара на нас много трябва.

Амалия направи единственото, което беше възможно в дадената ситуация. Тя се усмихна.

— Кой ви каза, че това е Били Куршума? — попита тя.

Мъжът не чу въпроса или не го разбра. Били преведе на испански.

— Имаме описание — заяви мъжът. — Падре Луис ни раздаде листчета.

— Покажете листчето — спокойно каза Амалия.

По слепоочията на Били избиха капчици пот, той целия се напрегна. Ето, сега стопаните малко ще се разсеят, той ще извади револвера и... Но Амалия едва забележимо поклати глава.

Мъжът каза няколко думи на момичето, което седеше в ъгъла. Тя кимна и, като се повдигна на пръсти, свали от рафта стара Библия, в която беше пхнато заветното листче.

Очите на Амалия се плъзнаха по познатите редове. „Издирва се Били Малоун, по прякор Били Куршума...“. Тя се усмихна още по-широко и обърна листа към мъжа.

— Чети какво е написано тук.

Мъжът се смути и неясно измърмори нещо на испански.

— Той не може да чете на английски — преведе Били. — Само на испански.

Амалия се отпусна. Сметките ѝ бяха излезли верни и мисълта за това приятно грееше душата ѝ.

— Ех, вие, прости хора — каза тя и взе обявата. — Ако знаехте английски, лесно щяхте да прочетете какво е написано тук. Преведи, Хари.

— Хари? — втрещи се Били. Но Амалия бързо го ритна под масата и той направи разбираща физиономия, макар че всъщност нищо не разбираше.

— „Издирва се Били Малоун — монотонно четеше Амалия, — по прякор Били Куршума. 500 долара награда за този съзнателен гражданин, който хване и достави жив или мъртъв известния бандит, осъден за убийства в щатите Ню Мексико, Невада, Аризона и Тексас.

Описание: около тридесетгодишен, но изглежда по-стар от възрастта си, ръст 5 фута и 6 инча, коса кестенява, очи сиви, с големи бакенбарди от двете страни на лицето“.

Били, надзъртайки през рамото на Амалия към собственото си описание, едва не се задави, но Амалия пак го ритна под масата.

— „Лицата, които желаят да получат тези пари — продължаваше Амалия, все едно нищо не беше станало, — се умоляват да не забравят, че издирваният е изключително точен стрелец и вече е причинил смъртта на най-малко 29 души. За наградата се обръщайте...“

Веднага щом Били преведе за бакенбардите, старицата, която държеше допотопния револвер, се развълнува. Тя бързо заговори за нещо с мъжа, който бърчеше чело, все едно се опитваше да си спомни нещо.

— Достатъчно, Хари — каза Амалия. — За какво спорят?

Били се прокашля. Когато накрая осъзна каква шега току-що беше спретнала Амалия на стопаните, на лицето му се появи хитра усмивка и той се престори, че почесва носа си, за да я прикрие.

— Казват — преведе той развълнуваната реч на старицата, — че са видели Били Малоун преди няколко дни.

Такъв късмет даже Амалия, която от немай-къде беше описала Пърси Бел, не очакваше.

— Така ли? — замислено рече тя. — Интересно. Какво още казват?

— Че една сутрин — превеждаше Били — ей този момък, пастирът, видял... ъ-ъ... Били Малоун на кестеняв кон. Изглеждал много страшно и отивал нанякъде с чувал.

— Какъв чувал? — бързо попита Амалия.

— Такъв един черен, доста голям. И носел още и сива чанга.
Амалия угрижено взе да души.

— Много добре. А сега, Хари, кажи на тази сенъора, че ако не вземе мерки, пилешките й бутчета скоро ще станат на въглени.

Били направи, каквото му каза Амалия. Старицата плесна с ръце, като за малко не изпусна револвера, и се спусна към печката. Оръжието й пречеше и тя го връчи на момичето, което се кокореше, без нищо да разбира.

Мъжът погледна Амалия, която си седеше и спокойно се усмихваше, все едно нищо не я тревожи, погледна и Били, който загрижено гледаше към печката, и взе решение — свали оръжието и направи знак и на сина си да свали своето.

— Той казва — преведе Били речта на мъжа, който изглеждаше много сконфузен, — че моли за извинение и ни кани да споделим скромния му обяд. Не бил чул добре разясненията на отец Луис и много съжалява.

— Предай му — отвърна Амалия, — че охотно го извиняваме, защото ни е приятно да видим как простите американски граждани са нащрек и не позволяват на проклетите бандити да им се размине.

Били преведе думите й с леко запъване.

— Освен това му кажи, че сме помощници на шерифа Хамилтън от Арчър и самите ние търсим Били Малоун.

— За нищо на света! — избухна Били.

— Прави, какво ти казвам — заплашително нареди Амалия. — Ти искаше да влезем в тази къща, така че няма какво сега да хленчиш и да се оплакваш.

Били, през стиснати зъби, неохотно преведе думите й.

— И му предай още — добави Амалия, — че за всякакви сведения за този мерзавец, чието описание се надявам сега вече добре да е запомнил, ще получи двадесет долара. Така че нека си спомни всичко, което е видял.

— Аз няма да му плащам — злобно изсумтя Били.

— Нищо — равнодушно рече Амалия, — аз ще му платя. С парите на Доминго. А сега дай да изядем пилето. Струва ми се, че никога през живота си не съм опитвал такова нещо.

След като Били преведе, че жителите на къщицката ще получат пари дори само за сведения за Били Куршума, всички започнаха да

гледат на Амалия като на благодетел. А истинският Били Куршума се цупеше и гледаше в чинията си. Все пак обаче му се наложи да преведе въпроса, който зададе любопитният стопанин. Той знаеше, че градчето Арчър, в което шериф беше Хамилтън, се намира далеч от тук, и се интересуваше какво е довело помощниците му в това забутано място.

— Работата е в там — снизходително обясни Амалия, сваляйки кожата от великолепно изпеченото бутче, — че този негодник Били Куршума се е заклел да убие нашия шериф, а той никак не иска да го убият.

Шегата беше посрещната с всеобщ смях.

— Затова и получихме указание да открием избягалия престъпник и да го накажем според делата му.

Повече въпроси нямаше и всички дружно се заеха с храната, забравили как съвсем доскоро се заплашваха един друг с оръжие.

[1] Креозотов храст — вечнозелено, бавнорастящо растение, което се среща в западните пустини на САЩ. Достига до 3 м височина. — Б.пр. ↑

[2] Човек (исп.). — Б.а. ↑

12.

Пастирът честно си изработи двадесетте долара. Той заведе Амалия и Били до пътя, на който беше срещнал Пърси Бел, и им показа накъде е отивал. Амалия му благодари, връчи му парите и му каза, че може да се прибере вкъщи. Пастирът така и направи, а Амалия и Били продължиха напред по пътя.

— Мислиш ли, че ще откриеш нещо? — осведоми се Били, гледайки с любопитство Амалия. — Всички следи отдавна са затъпкани.

— Не ме интересуват следите, а мястото, към което е отивал — лаконично отвърна Амалия.

Тя пришпори коня си и се впусна напред. Били подсвирна и я последва.

По пътя срещнаха дрипаво момче, което пасеше стадо от три овце. Амалия нареди на Били да го пита накъде отива този път.

— Казва — преведе Били, — че нататък е хасиендата на Джими Роулинс.

Момчето промълви още няколко изречения.

— Но той е напълно разорен, непрекъснато пие и нищо не прави, така че само ще си загубим времето с него.

— Кой знае... — загадъчно промълви Амалия, даде на пастирчето един долар и продължи напред.

— Чакай — каза, догонвайки я, Били, — излиза, че там живее оня Джими Роулинс, чийто приятел са убили?

— Аха — потвърди Амалия. — И, ако предположенията ми са верни, може да узнаем нещо от него.

Скоро дърветата се разстъпиха и пред погледа на пътниците се разкри дървена къщичка с малка веранда отпред. На верандата в люлеещо се дървено кресло седеше брадясал чак до очите човек на неопределена възраст. На коленето му имаше бутилка уиски. Амалия дръпна юздата на коня си.

— Така — каза тя решително. — Аз ще ида да си поговоря с него, а ти засега остани тук.

— От къде на къде? — обидено отвърна Били.

— Оттам натам — твърдо рече Амалия, — че щом само се появиш някъде, задължително се случва нещо.

Били обидено мълчеше.

— Ще действаме по моя план, става ли? Само ще поговоря с Роулинс и веднага се връщам.

— Добре — изсумтя Били, нахлупвайки шапката си над очите, което при него винаги беше признак на досада или раздразнение.

— Умно момче — одобри Амалия и подкара коня си към къщата.

Били се загледа след нея и, за да не пречи на приятеля си, отиде под дърветата. Беше тихо, сенчесто и много уютно. Конят наведе глава и, възползвайки се от почивката, взе да пощипва трева.

— Пречел съм му, разбирате ли... — промърмори младежът, като явно се обръщаше към отпуснатата шия на коня. — Ама и той... Е-ех!

Той тежко въздъхна. Честно казано, Били много уважаваше своя спътник, и ако сега си позволяваше малко да помърмори, то беше, защото не обичаше да остава встрани от събитията. За себе си Били вече беше решил, че първо ще помогне на Емилио да се справи с проблемите си, а чак след това ще се заеме с ненавистния шериф Хамилтън.

Мислено Били се върна към повествованието за граф Монте Кристо, което спътникът му възобновяваше всяка вечер. Всички герои стояха пред очите му като живи и той с нетърпение очакваше момента, в който Дантес най-после щеше да отмъсти на враговете си. Емилио беше обещал, че това ще е нещо страхотно, и Били предвкушаше мъстта на Едмон, все едно беше негова собствена.

Но, разбира се, Били уважаваше Емилио не само заради уменията му да разказва всякакви интересни истории. Емилио беше добър другар, никога от нищо не се оплакваше, стреляше отлично и никога не го беше изоставял в беда. Освен това спътникът му говореше като образован човек и носеше люляковото шалче като истински фронт. Били осъзна, че не би имал нищо против да прилича на него. Поне мъничко.

Размишлявайки за това, Били случайно задържа погледа си на някакво заоблено хълмче недалеч под дърветата. Това хълмче му напомняше нещо, смътно му приличаше на... Били трепна. Ама, разбира се, това беше гроб.

Той слезе от коня, прехвърли поводите на гърба му и опипа пръстта на хълмчето. Тя се оказа мека и съвсем прясна. Били усети как го избива студена пот. Без да се замисли дори за миг, той се спусна към къщата.

Амалия приближи жилището на Джими Роулинс и се огледа. Някога около къщата беше имало зеленчукова градина, но сега всичко беше обрасло с бурени. Две праскови печално свеждаха клони към стар кладенец с ръждясала ръчка, от която висеше парче скъсано въже. Кофа изобщо нямаше. На верандата Джими Роулинс надигна бутилката, при което течността в нея слабо избълбука, и шумно въздъхна.

— Аз вода не пия — поясни той в пространството, като все пак, очевидно, говореше на Амалия. — От нея получавам киселини.

Беше напълно пропаднал човек с посърналото лице на завършен алкохолик и замъглени очи. Появата на чужд човек около дома му не му направи никакво впечатление. Мъжът все така се поклащаше в креслото и от време на време отпиваше от бутилката.

— Вие ли сте Джими Роулинс? — попита Амалия.

— Май да — отговори насмешливо пияницата с дрезгав глас. — Или поне бях.

— Добър ден, мистър Роулинс — поздрави Амалия.

Без да става от мястото си, Джими вдигна дясната си длан в знак на приветствие. Януарският вятър поклащаше клоните на прасковите.

— Аз съм Боб Ричардсън, братовчед съм на Пърси Бел — представи се Амалия.

Стори й се, че в хлътналите очички на Джими проблесна нещо, приличащо на искрица интерес. Той се поклати със скърцане още два-три пъти и дрезгаво се осведоми, без да сваля от Амалия предпазливия си поглед:

— И какво?

— Чух, че Пърси имал неприятности — внимателно каза Амалия.

Джими широко се ухили.

— Пърси винаги има неприятности — заяви той с апломб.

— Работата е в това, че не мога да го намеря — продължи Амалия, — а да получа наследството без него ще е трудно.

— Наследство ли? — учуди се пияницата.

— Да. Чичо ни, полковник Чарлз Ричардсън, почина и завеща парите си поравно на мен и на Пърси. Затова се опитвам да го намеря. Случайно да е у вас?

Амалия, която с един замах погребва скъпия полковник Ричардсън, уверено продължи нататък, трупайки лъжа върху лъжа.

Пияницата въздъхна, погледна бутилката и се почеса по корема под мръсната си риза с неопределен цвят. Накрая кратко поклати глава.

— Не — рече той със съжаление. — Не е при мен.

— Може би знаете къде е? — Амалия извади от джоба си пет долара. — Още малко пиячка няма да ви дойде зле.

Джими недоверчиво погледна монетата.

— Бях чувал, че май Пърси бил имал приятелка в Остин — измърмори той.

— Как се казва? — Амалия завъртя монетата така, че златото засия по-ярко на слънцето.

— Мери — неохотно отвърна пияницата. — Да, Мери.

— А фамилията ѝ?

— Макуей, струва ми се.

— Добре — каза Амалия и остави петте долара на кладенеца. — Изглежда, че заслужихте парите си, мистър Роулинс. Още един въпрос: появявал ли се е Пърси наскоро при вас?

— Една нощ мина оттук — с въздишка призна пияницата. — Но си тръгна веднага. Даже не пожела да пийне с мен.

— И кога по-точно?

— Преди около седмица. Може би по-малко, може би повече, не знам. Не броя дните, не ми трябва.

— Големи благодарности, мистър Роулинс — каза Амалия. — Много ми помогнахте.

Тя докосна с два пръста шапката си и се отправи към коня си. Що се отнася до Джими Роулинс, той... той се залюля в креслото, измъкна изпод мръсната си риза револвер и без всякакви заобикалки се прицели в гърба на Амалия.

— Пази се!

Отчаяният вопъл на Били Куршума раздра въздуха. Изскачайки иззад ъгъла на верандата, Малоун се хвърли върху пияницата, събори го от креслото и двамата — Били и брадясалият — се затъркаляха по земята. За пияница Роулинс се оказа доста силен. Той се надигна от Били, като го държеше за гърлото, и се опита да достигне до револвера си, който беше изпуснал. Но в този миг в гърдите му се опря уинчестърът на Амалия.

— Остави тези номера, амиго — студено рече тя.

Били изплю пясък, отхвърли Роулинс и се изправи. Роулинс седеше на земята с вдигнати ръце и сгушена между раменете глава.

— Ей, ти, който и да си, ставай! — нареди Амалия.

Пияницата се подчини с изкривено от злоба лице. Никой обаче не забеляза, че беше успял да вземе от земята камък и го беше скрил в дясната си длан.

— Това не е Джими Роулинс! — припряно заобяснява развълнуваният Били. — Там, под дърветата, има гроб и е съвсем свеж, Емилио! Това изобщо не е той!

— Знам — спокойно отвърна Амалия. — Но, признавам, не се сетих веднага какво ме смуцава. Изглеждаше като завършен пияница и през цялото време надигаше бутилката, но от него не миришеше на джибри, това е.

— Умник... — каза с ненавист Лъже-Роулинс и се изплю на земята.

— Как се казваш? — попита Амалия.

Брадясалият само се ухили.

— Какво значение има? Ти не си Ричардсън, аз не съм Роулинс, това е. И изобщо, да ти кажа под секрет, не ти трябва да се бъркаш в тази работа.

— Къде е Джими Роулинс? — спокойно попита Амалия.

— Умря — злобно подхвърли събеседникът й. — Нещастен случай. Натъкна се на куршум. Ясно?

Вместо отговор Амалия здраво го изрита между краката. В предишния си, цивилизован живот никога не би си позволила подобно нещо, но затова пък резултатът надмина всички очаквания. Лъже-Роулинс се преви надве и зави от болка, като не забравяше от време на време страховито да ругае.

— Къде са другите?

— Другите?

— Ами да, от вашата банда.

— Нямам понятие. Не ми се отчитат. На мен Стария Хю ми заповяда да стоя тук, затова пазя, да не би да се появи някой.

— Стария Хю — това шефа ви ли е?

— Съобразяваш — с насмешка промълви бандитът и отново получи ритник между краката, но този път от Били Куршума.

— Как му е името?

— Казах ти: Стария Хю, но ти все едно няма да се добереш до него.

— А фамилията му?

— Не знам.

— Лъже — каза Били на Амалия.

— Най-вероятно — съгласи се тя. — Какво търсите?

— Камъните — изхриптя бандитът. — И изобщо, нищо повече няма да ти кажа.

— Ще ми кажеш и още как! — Амалия насочи дулото на уинчестъра между краката му. — Какво ви каза Джими Роулинс, преди да го убие?

Бандитът се колебаеше. Амалия спокойно запъна петлето. Оставаше само да натисне спусъка и...

— Добре, добре! — разбърза се бандитът. — Даде ни адреса на онова момиче. Приятелката на Пърси Бел.

— Продължавай — ободри го Амалия.

— Казва се Мери. Мери Дезмънд. От Остин е.

— Адресът?

— Улица „Свети Патрик“, номер 13.

— Лъжеш — равнодушно рече Амалия.

— Кълна се в Бог! — закрещя бандитът. На челото му избиха едри капки пот.

— Има такава улица в Остин — неочаквано се намеси Били. Амалия се обърна към него. — Вярно, че там живеят само бедняци, и освен това...

Но не успя да се доизкаже — бандитът с всичка сила го удари по главата с камъка, който държеше в ръка. После Лъже-Роулинс ритна с крак по земята и успя да метне пясък очите на Амалия. Докато тя ги търкаше, бандитът с умопомрачителна ловкост се метна зад ъгъла,

скочи на коня си, който нашите следотърсачи не бяха даже забелязали, и препусна с бясна скорост.

— Били! — щом Амалия отново прогледна, първата ѝ работа беше да се спусне към другаря си, който лежеше на земята. — Жив ли си?

— Май да — изсумтя ирландецът, разтърсвайки глава и гледайки с омерзение камъка, който го беше ранил. — По дяволите, ама здравата ме цапардоса!

Щом си спомни за бандита, Амалия бързо се обърна. Лъже-Роулинс се отдалечаваше със скоростта на вятър. Амалия взе уинчестъра.

— Ако стреляш в гърба на някого — каза суеверният ирландец, — рано или късно друг ще те застреля в гърба.

— А ако не стреляш — не се съгласи Амалия, — пак може да те застреля в гърба.

Тя вдигна пушката и стреля. Видяха как конникът се залюля на седлото и падна от коня. Кракът му се закачи за стремето и изплашеното животно го повлече по камъните.

— В края на краищата, самият той искаше да те застреля в гръб — обобщи Били, свивайки рамене. После се изправи, изтупа дрехите си и нахлупи шапката си. — И какво, сега да идем до Остин?

13.

Все пак, преди да потеглят да търсят неизвестната Мери Дезмънд, влязоха в къщата. Вътре цареше страшен безпорядък. Изглежда, че дълго и щателно бяха търсили нещо. Единствената възглавница беше разпрана, сандъците бяха отворени, мебелите — отместени от стената. Даже пръстта в мазето беше разровена.

— Как мислиш — попита Били, — какво ли са търсели?

— Нали ни каза — сухо напомни Амалия. — Камъни.

— Но навън е пълно с камъни! — учуди се Били. — Тоест... Чакай, ти мислиш, че става дума за диамантите?

Амалия кимна.

— Поне става ясно защо загинаха толкова хора. Всъщност, повече от вероятно е, че няма да намерим жива и Мери Дезмънд.

Били се почеса по носа.

— Странно е всичко това — отбеляза той. — Искам да кажа, в този край никой не добива диаманти. Тук изобщо няма такива.

— Може би са ги докарали отнякъде? — предположи Амалия.

— Точно така! — звънко възкликна Били. — И ти ли си спомни?

— За какво? — учуди се Амалия.

— Че как — отвърна Били. — Преди около два месеца, през ноември, банда обирджии ограби влака, който превозваше, освен всичко друго, и партида диаманти за някаква бижутерска компания.

Амалия застина.

— Мислиш, че са те? — попита Били.

— Чакай — бързо каза Амалия. — Бандата — това са тези, които изби?

— Ъ-ъ... сигурно — провлачи Били.

— Но Пърси не беше сред бандитите — отбеляза Амалия.

— Може да е бил с тях, но да не е участвал в нападението? — предположи Били.

— Може. Но най-важното е чувалът. Пастирът каза, че Пърси е носел черен чувал и сива чанта. Но когато Пърси се появи в ранчото на Ричардсън, имаше само сива чанта. Глупост някаква.

— Защо да е глупост? — учуди се Били. — Когато се разправих с нападателите на влака, той е разбрал, че вече може с никого да не дели, взел е диамантите, скрил ги е и...

— Ако ги беше скрил, нямаше да го убият — със съмнение поклати глава Амалия. — Първо щяха да го разпитат, за да разберат къде ги е оставил. А него го убиха през нощта. Прерязаха му гърлото, докато спеше.

— Може би са бързали? — изхъмка Били.

— Нещо тук не е така... — недоволно рече Амалия. — Както и да е. Сега трябва да се опитаме да намерим Мари Дезмънд. Кой знае, може пък да ни провърви и да е още жива. Идваш ли с мен?

— Разбира се! — възкликна Били. — С теб съм в огън и вода.

— Просто си мислех — обясни Амалия, — че няма да искаш да се показваш в града, в който те осъдиха.

— Така е — съгласи се след известно време каубоят. — Но нали има начин да вляза в града незабелязано?

— Аха — рече Амалия и огледа царящия наоколо безпорядък. — Поне можем да сме сигурни, че диамантите не са в къщата. Онези хора са претърсили тук всеки инч, даже тапицерията на единствения стол е разпорена.

— Ами градината? — сепна се Били.

Спогледаха се мълчаливо и едновременно се оказаха до външната врата, а после успяха някак си да се проврат през нея.

— Тази градина — констатира Амалия след пет минути — от сто години никой не я е пипал. Безполезно е да търсим в нея.

— Да — съгласи се Били, — ако тук бяха заровили нещо, със сигурност щяха да останат свежи следи.

Огледаха градината, но не намериха нищо подобно. После Амалия за всеки случай огледа къщата отвън, но също не откри нищо.

— Слушай, Емилио — рече Били, — а каква е разликата между диамант и камък?

— Общо взето никаква — усмихна се Амалия. — Просто диамантът е камък, който струва сума ти пари.

— Ясно — въздъхна Били.

Сред вещите на покойния Джими Роулинс Амалия забеляза превъзходна карта на щата Тексас. Тя я взе със себе си и конниците продължиха напред.

Пътят до Остин обаче никак не беше кратък, а като допълнение взе да прикапва дъжд, който само след няколко минути се превърна в истински порой. Амалия цялата подгизна, от шапката ѝ се стичаха ледени струи. Нещата при Били не бяха по-добре, а освен това той започна и да кашля, което пък съвсем не се понрави на Амалия. Конете унило месеха с копита жълто-червената кал. Накрая Амалия не издържа и се приближи до Били.

— Няма смисъл да продължаваме! — извика тя, надвиквайки шума на дъжда. — Трябва да потърсим някакъв подслон.

Били вдигна глава. Закашля се, но успя да го превъзмогне и посочи с брадичка към процепа в скалата над тях.

— Там има някаква пещера! — викна той. — Може засега да отидем в нея?

Амалия нямаше нищо против. Слязоха от конете, хванаха ги за юздите и се изкачиха по тясната пътечка. За щастие, пещерата се оказа достатъчно просторна за всички тях, но проблемът беше, че сега, когато отвън се лееше дъжд, вътре цареше пълен мрак.

— Трябва да запалим огън — каза Амалия, настръхнала от студ, който проникваше чак до костите ѝ. — Имаш ли кибрит, Били?

— Струва ми се, че се е навлажнил — прозвуча в тъмнината гласът на юношата.

— Така ли? А моят май не е. Чакай малко...

Амалия напипа в джоба на гърдите си кибрит и го извади. За щастие, дъждът не беше успял да се добере до него.

Но веднага щом Амалия драсна клечката, Били диво изкреця:

— Гаси! Веднага я угаси, Емилио!

Без да се ограничава само до думи, той се хвърли върху Амалия и измъкна от ръцете ѝ кибрита. Конете недоволно запръхтяха. В тъмнината Амалия не се удържа на краката си и падна на пясъка. Изправи се вече извън себе си от досада.

— За какъв дявол го направи, Били! Какво те прихвана?

— Трябва да сме много внимателни... — звънна гласът на Малоун над ухото ѝ.

Амалия нищо не разбираше. Дръннаха шпори, Били се премести към самия вход и чак тогава с огромна предпазливост запали клечката.

— Е, какво? — раздражено попита Амалия.

Треперещото пламъче освети вътрешността на доста голяма пещера. Купчина клони, вестник на пясъка, не, даже няколко вестника... Виж ти! Навити одеяла... и тютюн, и консерви, и бутилки с алкохол, цял склад, и... По дяволите, а това пък какво е?

— Виждаш ли? — попита Били, показвайки някакви натрупани пръчки в ъгъла.

— Виждам — сърдито рече Амалия. — Някой е живял тук преди нас, но все пак нямаше защо да крещиш така. Уплаши ме до смърт.

— Не, Емилио! Виж тук.

Несигурното пламъче освети пръчките. Не, това не беше дърво. Не беше и сапун, макар че малко приличаше.

— Динамит — важно рече Били. — Представяш ли си какво щеше да стане с нас, ако огънят беше попаднал върху тези пущини?

— Дина... — Амалия едва не се задави. Съвсем не беше страхлива, но все пак отстъпи крачка назад.

Клечката угасна. Били пошета в тъмното, премести клоните подалеч от купчината динамит и запали мъничък спретнат огън.

— Е, така е по-добре — блажено примижа той.

След това пътниците разстлаха на пода одеяла от натрупания склад, отвориха консерва и отдадоха дължимото и на запасите от уиски. Трябва да отбележим, че пещерата беше напълно пригодена за живот. Имаше и сол, и кибрит, и кафе, и патрони, и даже... ножичка за маникюр.

Амалия, със зачервени от пиенето бузи, свали шапката си и се премести по-близо до огъня. Били се закашля, също свали шапката си, както и червената си куртка, и ги окачи да се сушат по-близо до пламъците.

— Ще ми доразкажеш ли за Едмон? — попита той след кратко мълчание.

И Амалия, приглаждайки с пръсти мократа си от проливния дъжда коса, заразказва как граф Монте Кристо си отмъсти на всички, които го бяха предали. Били слушаше, полулегнал край огъня, с подпряна на ръката си буза. В очите му танцуваха огнени отблясъци.

— Страхотно — въздъхна той, когато Амалия най-сетне завърши. — Сигурно е хубаво да си писател и да съчиняваш всякакви такива истории!

Той пак се закашля и този път кашля толкова дълго, че Амалия се разтревожи.

— Слушай, Били — каза тя, когато каубоят изплю на пясъка кървава хрчка, — така няма да стане. Наистина трябва да се лекуваш.

— Да се лекувам? Че какъв смисъл има? — вяло възрази Били, щом спря да кашля. — Така или иначе ще ме обесят или ще ме утрепят като куче. Така че няма защо и да се пазя особено.

Той взе вестника от пода и го запреглежда.

— Стар е — каза накрая с отвращение. — Тук не пише и думичка за мен.

После смачка вестника, хвърли го в огъня и въздъхна.

— Интересно, чие ли е всичко това? — попита той, показвайки шашките с динамит.

— Мисля — отвърна Амалия, — че този склад е бил на обирджиите. Тези, които нападнаха влака.

— Много е възможно — замислено рече Били. — Интересно, откъде ли са вземали динамит? Не прилича да е самоделен.

— И защо досега не са открили пещерата им? — мрачно отбеляза Амалия.

— Кой? — бързо попита Били.

— Ами местният шериф, например. Нали е длъжен да следи за реда?

Били извади устната си хармоника и я продуха.

— На шерифите им стигат и проблемите с хората, които са около тях — рече той. — Те не обичат да се пъхат по места като това. Кой знае на какво може да се натъкнат?

— Сигурно си прав — разсеяно каза Амалия.

Отвън все така се лееше дъжд.

На сутринта се наложи да напуснат пещерата, макар че дъждът не преставаше. Но трябваше да отидат в Остин, ето защо взеха стотина куршума, прилично количество храна, както и пиене, за да поддържат организма бодър. След това се отпавиха на път.

Провървя им. След три мили видяха жп линия долу на платото, а в далечината над нея се кълбеше облаче пара.

— Гледай, водоноска — каза Били и я посочи с пръст. — Тук влакът задължително трябва да спре.

Амалия поклати глава.

— Ако е експрес, нямаме никакъв шанс да попаднем в него — отбеляза тя.

— Има и вагони, в които превозват добитък — оживи се Били. — Може даже да ни се падне празен, кой знае?

Той пришпори коня и продължи надолу към релсите. Амалия въздъхна, оправя шапката си и го последва.

Това наистина не беше пътнически влак, а товарен, който се движеше от Сан Антонио към Остин. Докато влакът стоеше до водоноската, Били и Амалия се качиха в един празен вагон, като вкараха в него и конете.

— Знаеш ли къде се намира улица „Свети Патрик“? — попита Амалия спътника си, когато влакът потегли.

— Разбира се — отвърна Били. — Съвсем на края на града.

— Добре — рече Амалия. — Ще се отправим натам веднага щом се стъмни.

14.

Амалия беше видяла Остин само бегло и не ѝ оставаше нищо друго, освен да разчита на Били относно улиците на града. За щастие, на гарата никой не ги забеляза, защото излязоха от вагона чак по здрач. Пътешествениците скриха оръжието си за бдителните полисмъни^[1] така, че да не бие на очи, и се отправиха в търсене на мис Мери Дезмънд, любовта на безвременно споминалия се Пърси Бел.

— Ето това е улицата — каза Били около час и половина след като напуснаха гарата.

Амалия недоволно смръщи нос. Ужасната беднотия наоколо се набиваше в очите, в ушите и в ноздрите. Килнати къщички, които се държаха на едната молитва, бельо по въжета, охранявани от проскубани помяри, оголили жълти зъби... В най-близката колиба гръмко се караха съпрузи. Купчина отпадъци проблясваше на лунната светлина, изпускайки сладникав мирис на гнило.

— И как ли ще намерим номер тринадесет? — промърмори под носа си Амалия.

В отговор се разнесе тиха ругатня. Били беше настъпил с ботуша си нещо, което не му вдъхваше доверие, и споменаваха славния град Остин с най-отбрани слова.

Отминаха няколко къщи, но макар Амалия да виждаше като котка в тъмното, така и не можа да забележи по тях нищо, което поне малко да прилича на номера. Затова накрая се реши.

— Стой тук, ще се опитам да разбера — нареди тя на Били.

Но не успя да направи и три крачки, когато в най-близкия двор задрънча верига и се разнесе ожесточен продран лай. След това прозорецът на втория етаж се отвори и Амалия с изумление чу как благообразна старица с прибрани в малък кок побелели коси пустосва нощния пътник с всякакви, ама съвсем всякакви думи, и при това го прави на най-чист полски език, който Амалия знаеше отлично.

Моментално ориентирала се, Амалия също заговори на полски, като съобщи, че търси Мери Дезмънд, за да ѝ предаде писмо от годеника ѝ. Старицата ококори очи в тъмнината и забрави всичко,

което беше изговорила — помислете си само, та тя не беше виждала съотечественик поне тридесет години. Спусна се на първия етаж, за да посрещне благородния пан, който кой знае как се беше заблудил да влезе в техния квартал.

Кучето замлъкна и отвори от изумление крокодилообразната си пасть, като гледаше как злобната пани Барбара, която и за ангел небесен не би намерила добра дума, обгрижва някакъв опърпан пришълец, от който се носеше миризма на пот, кръв и умора. Пришълецът го увещаваха да не стои на двора, а да влезе в къщата и да си хапне краковски понички, щом Бог така или иначе го е пратил по тези места. При думата „понички“ очите на проскубаното животно щяха просто да изскочат от орбитите си и то с наслада пусна сталактит слюнка. За последен път кучето беше опитало знаменитите понички преди месец, за награда, задето беше захапало за задника сина на съседката, когато момчето се беше опитало да вземе от техния двор две-три съчки за огрев. Оттогава поничките се явяваха на кучето само в сладките му сънища.

Но странният пришълец се отказа от поничките и обясни, че имал спешна работа. Той даже прояви галантност и молеше пани Барбара да не стои напразно под дъжда.

— Е, какво пък — умиловисти се накрая пани Барбара. — Виждате ли онази канавка? След нея има пущинак, а след него — дървена къщичка. Там живее тя.

Като разпита ненатрапчиво стопанката, Амалия научи, че тя не беше виждала Мери вече два дни, макар че и двете купували продукти в един и същ магазин. Като пожела накрая на старата пани всичко най-хубаво, Амалия се върна при Били и му разказа какво беше успяла да узнае.

— Този път трябва да сме особено предпазливи — заключи тя. — Не е изключено там да ни очаква засада.

Били кимна с разбиране и извади колта със седефената дръжка. Амалия също извади своя и двамата се запромъкваха към пущинака, като все така водеха конете за юздите.

Щом вързаха животните зад къщата, влязоха вътре. Оказа се, че вратата е отключена.

„Това е лошо — проехтя някакъв страшен и мнителен глас в главата на Амалия. — Това е мнооого лошо!“

Малката къщурка беше на два етажа. На първия нямаше никой и Амалия рискува да запали светлина. Били тежко пухтеше някъде отзад.

На втория етаж най-сетне откриха Мери. Беше същата девойка, чиято фотография Пърси беше носил със себе си по време на всичките си странствания. Тя лежеше облечена на леглото, а шията ѝ беше неестествено извита към лявото ѝ рамо. Съдържанието на всички шкафове беше разпиляно, книгите — евтини романи като онези, които толкова харесваше Били, — се валяха на пода. Изглежда, че и тук бяха търсили нещо.

— Закъсняхме — констатира Амалия с тежък глас.

Мери Дезмънд беше съвсем млада — на не повече от двадесет години. Светли къдрици обрамчваха кръгло лице, което преди трябва да е било красиво, но сега, разбира се, беше загубило всякаква привлекателност. Сивите очи бяха широко разтворени и Били, след кратко колебание, ги склопи.

— Интересно, какво ли са търсили? — замисли се той.

— Вероятно, план, карта — предположи Амалия. — Виж, не са оставили непреровена нито една книга.

— Мислиш ли, че са намерили, каквото са търсели? — попита Били, докато се почесваше по носа.

Амалия не успя да отговори, защото в този момент на вратата се почука.

— Мис Дезмънд! — носеше се писклив женски глас отвън. — Мис Дезмънд, веднага отворете! Знам, че сте вкъщи, видях светлината!

Оставяйки бързо горящата лампа, Амалия предпазливо погледна през прозореца. Пред входната врата стоеше някаква възрастна дама в тъмна рокля, с пенсне на носа и безвкусна шапка на главата. Тази гледка донякъде успокои Амалия.

— Така, Били — изкомандва тя. — Скрый се бързо, имаме гости.

— От къде на къде пък трябва да се крия? — учуди се бандитът.

— Моля ти се, не спори! — излая Амалия. Тя се мушна в гардероба и измъкна оттам зелена рокля, която очевидно нещастната Мери Дезмънд беше носила в празничен ден. — Ако тази дама вдигне шум, ще си имаме неприятности. Ти си избягал престъпник, а аз... За мен пък изобщо да не говорим.

Тя го хвана за рамото и го вкара в гардероба.

— Но аз не мога просто... — започна Били, измъквайки се оттам.

— Не! — отсече Амалия и затръшна вратата.

— Мис Дезмънд! — дереше се гласът пред вратата.

Проклинайки всичко на света, Амалия се спусна по стълбата, свали мъжката шапка и нахлузи роклята направо върху дрехите си. Копчетата и кукичките изобщо не искаха да се закопчават.

— Идвам, идвам — фалшиво пропищя тя, за да успокои поне малко фурията пред вратата.

„Косата, дявол да го вземе! Сега косата ми е твърде къса!“ — спомни си Амалия. Дръпна от стола някакъв шал, метна го на главата си, мушна колта в джоба на полата (все пак оръжието никога не е излишно) и, широко усмихната, отвори вратата.

Не грешеше. Предстоеше мисис Бишъп, онази същата дама-благотворителка, която Били Малоун люто ненавиждаше. Добре, че Амалия я беше познала по гласа и беше успяла да натика другаря си в гардероба — иначе един Господ знае какво можеше да стане.

Като видя пред себе си някаква загоряла фриволна девица, ухилена до ушите, мисис Бишъп леко се стъписа.

— Извинете, коя сте вие? — надменно пропищя тя, надявайки пенснето обратно на носа си, откъдето то се мъчеше да падне.

— Аз съм Емили Смит — отвърна Амалия, — леля на Мери. А вие коя сте?

— Аз съм Джейн Бишъп! — заяви посетителката с такъв тон, като че ли беше най-малко австрийската императрица. — Къде е племенницата Ви, мисис Смит?

— Седи край леглото на едно болно момиче — съобщи Амалия, без да се замисля.

— Какво? — веждите на мисис Бишъп сякаш щяха да изскочат над челото ѝ. — Доколкото знам, мис Дезмънд не е омъжена!

— А аз да съм казала, че детето е нейно? — моментално се ориентира Амалия. — Разболя се дъщерята на нейна приятелка. От дифтерия, бедничката.

— А вие, значи, си останахте вкъщи — не пропусна да я ухапе старицата.

— Ами тя не е моя приятелка — с лъчезарна усмивка рече Амалия и демонстративно се прозя, прикривайки с ръка устата си. —

Искахте нещо да ми кажете ли, мисис Бачър?

— Бишъп — изсъска вършещата добрини дама. — Ето какво, мис Смит! Предайте на племенницата си, че така няма да стане. Градският комитет на дамите-благотворителки ѝ даваше някаква работа, но ние предпочитаме девойки с неопетнена репутация, разбирате ли? А при вашата племенница идват мъже! Направо вкъщи!

Амалия направи невинна физиономия.

— Какви мъже? — поинтересува се тя.

— Оня ден — вкусвайки с отвращение всяка дума, заговори мисис Бишъп, — при нея дойдоха трима джентълмени! Шумяха тук! Даже трошиха посуда, струва ми се. Няма да търпим това!

— За Бога — прекъсна излиянията ѝ Амалия, — какви джентълмени? Опишете ги по-подробно, ако обичате.

Мисис Бишъп войнствено вирна брадичка.

— Моля ви се! Единият беше едноок, с шпори, другият — също с шпори, в жълта риза, а третият... — тя леко се запъна. — И трети имаше, не се съмнявайте! — заключи тя с нетърпящ възражение тон.

— Това са били моя мъж Джеймс и приятелите му — търпеливо обясни Амалия. — Мъжът ми е душевноболен. Надявахме се, че Мери ще го убеди да отиде в лечебница. Затова са шумели. И виковете са били едни такива странни, нали?

— Д-да — потвърди мисис Бишъп, обърквайки се за миг.

— И какво ли не си измислят хората! — лицемерно въздъхна Амалия. — И заради това да карат една почтена дама да ходи по нощите Бог знае къде!

В тези думи мисис Бишъп съзря упрек и оскърбено се изпъна.

— За служба на доброто няма определено време! — обяви тя. — За спасяването на души всеки час е подходящ!

— Да-да, разбира се — измърмори Амалия. — Но, виждате ли, вече е късно, а аз утре съм на работа, така че, ако позволите...

Мисис Бишъп с голяма неохота се остави да бъде изпратена.

— Колко ми е познато лицето ви — каза тя на прощаване. — Да не би случайно да работите в магазина за ръкавици?

— Не, не — увери я Амалия. — Аз съм просто перачка. Работя с всякакви мръсни дрехи.

— Ах, перачка... — и, като записа в резерва си още една душа за спасяване, мисис Бишъп с величествена стъпка измарширува от двора.

На петдесетина метра я чакаше карета, защото, макар че мисис Бишъп можеше и да хукне посред нощ да надзирава поверените ѝ на попечение души, тя все пак се стараяше да го прави с максимален за себе си комфорт. Този път обаче не стигна до каретата.

Нечия сянка падна на пътя пред нея. Мисис Бишъп вдигна глава и поправи пенснето си, но, ако ще да беше стоока като Аргус, пак нищо нямаше да види в тази тъмница.

— Извинете — произнесе дрезгав мъжки глас, — от къщата на Мери Дезмънд ли идвате?

— Да — с известно удивление потвърди мисис Бишъп. — А защо...

— И кой е сега у тях? — продължи мъжът.

— Леля ѝ.

Чак когато произнесе тези думи, мисис Бишъп изведнъж си спомни, че Мери Дезмънд беше кръгло сираче и нямаше как да има никаква леля или пък луд свако на име Джеймс.

— Леля значи... — насмешливо провлачи гласът в мрака и внезапно нечия ръка по най-неприличен начин обхвана мисис Бишъп през талията, а в хълбока ѝ се опря дуло на револвер. — Хайде сега, стара вещице, връщай се обратно! Иначе ще те гръмна, разбра ли?

[1] Полицаи (англ.). — Б.пр. ↑

15.

Когато Амалия се качи горе, сваляйки шала и попътно и роклята, Били вече беше излязъл от гардероба и дрънчеше с колелцата на шпорите си.

— Така и не разбрах... — започна той, но вида на Амалия в рокля и избухна в глуповат, момчешки, съвършено оскърбителен смях.

— Господи, Емилио, какво си намислил? — в промеждутъците между изригванията кикот каза той. — За какво ти е притрябвало?

— Имахме гости — сухо каза Амалия, окончателно събличайки роклята.

— Така ли? И ти какво, реши да ги заблудиш?

Амалия се приготви да отвърне с подходящо за случая изражение, но погледът ѝ беше привлечен от къса хартия, който се беше закачил за една от шпорите на Били.

— Имаш хартия на шпората си — рече тя сърдито, докато сгъваше роклята.

Били се наведе и откачи късчето от шпората си. Неочаквано лицето му стана сериозно.

— Слушай, ама това е част от писмо! Сигурно се е валяло в гардероба.

— Писмо? — бързо попита Амалия и го взе от ръцете му.

Редовете заподскачаха пред очите ѝ:

„... па Мери... мисля за теб... ших да напиша... мо. Надявам се... зарадва. Сама знаеш... вървяха зле... в С.А. едва не... Но... аз те обичам... ти пиша... че на мен, струва ми се... ървя. Ако срещна..., има шанс... ляди долара... не... сли, че се хва... истина... получа тези... ще дойда за теб да... от онази дупка. Никак... ресва, че... нежните си очи... цели дни за богатите копелета. Вечно... Пърси.“

Това беше дясната част на лист, разкъсан по средата, и у Амалия кой знае защо се появи чувството, че сега вече са се придвижили много напред.

— Били — рече тя, — търси втората част! И плика!

— Аха — кимна Били и се шмугна в гардероба.

Амалия огледа цялата стая, мушна се даже под леглото, обискира, настръхнала от отвращение, дрехите на убитата. Но нито тя, нито Били откриха втората част от писмото, а пликът сякаш беше потънал вдън земя.

— Сигурно точно това са търсели — неуверено предположи Били.

— И са го намерили — през зъби каза Амалия. — Хубаво. Няма повече какво да правим тук, да се махаме.

Тя духна лампата и в този момент по входната врата отново задумкаха.

— Какво по... — изруга Били.

Амалия измъкна револвера си, взе под мишница роклята на Мери и тихо се спусна надолу по стълбата. Били безшумно се промъкваше след нея.

— Мисис Смит! Незабавно отворете!

Амалия докосна Били по рамото и му показва нишата под стълбата. Малоун кимна и изчезна в нея.

— Ида, ида! — викна Амалия, скрила се зад една издатина в стената.

Вратата не се съпротивлява дълго. Първо излетя резето и крилото тозчас се разтвори. В къщата нахлуха четирима: уплашената до смърт мисис Бишъп и трима главорези, единият от които беше едноок.

— Ей, ти! — развика се той. — Къде си, лельо?

В отговор се разнесе стройният залп от две дула 45-и калибър. Били стреляше изпод стълбата, Амалия — иззад издатината в стената. Мисис Бишъп пронизително запищя, вдигнала ръце към ушите си. В краката ѝ се търкаляха три трупа.

Но Амалия не успя да предотврати катастрофата. Били изскочи от засадата и се натъкна на своята мъчителка. Той даже отстъпи от изненада, но веднага се опомни. Щом позна Били Куршума, мисис Бишъп запищя още по-силно.

— Ей, Емилио — извика бандитът, надвиквайки воплите ѝ, — познавам я тази кучка, торможеше ме още в затвора! Да взема да я гръмна за компания?

— Някак си не обичам да стрелям по жени — призна Амалия, която ужасно я напушваше смях, въпреки че ситуацията изобщо не

беше смешна.

— Аз също! — искрено рече Били. — Но в този случай съм готов да направя изключение.

— По-добре я целуни на сбогуване — посъветва го Амалия, — и да се махаме отгук. Изстрелите сигурно са събудили всички съсед.

— Не! Недейте! — пронизително изкрещя мисис Бишъп, но Били все пак се приближи към нея и ѝ залепи влажна целувка, след която почтената дама-благотворителка се свлече в припадък на пода.

Хилейки се с цяло гърло, Били изскочи на улицата след Амалия. Отвързаха конете си и ги пришпориха.

— А сега накъде? — попита Били.

— А сега — към Арчър!

16.

Разбира се, ако зависеше от Амалия, те щяха мигом да се пренесат в Арчър, но се налагаше да се съобразяват със суровата реалност. Трябваше да пият, да ядат, да хранят и поят конете, да не говорим пък за съня. Освен това се стараеха да избягват градовете, тъй като за главата на Били беше обявена сериозна награда. Но когато запасите им от храна свършиха, а наоколо нямаше нито един човек, от когото биха могли да купят, все пак им се наложи да свърнат към едно от градчетата по пътя си.

На главния площад цареше небивало оживление и Амалия веднага забеляза причината за това — няколко покрити с бяло платно фургона бяха спрели в полукръг и глашатаят си дереше гърлото, предлагайки прости развлечения.

— Дами и господа! Само днес! На вашите услуги — знаменитият пътуващ цирк „Soleil“ (той го произнасяше като „сулье“^[1])! Може би искате да узнаете съдбата си или да видите истинска русалка? Имаме и фокусник, ненадминат майстор в занаята си, и шпагогль... шпагогла..., шпагогълтач! — справи се той от третия път с проклетата дума, заседнала на гърлото му и нежелаеща да излезе от устата му. — Елате, не се стеснявайте! Малките деца плащат половин билет.

Зяпачите, които представляваха доста редичка тълпа, се споглеждаха и се почесваха по вратовете. Накрая двама се решиха и се вмъкнаха във фургона с русалката. Други двама се ухилиха, обърнаха се и се заклатиха към най-близкия салуун, който се намираше само на няколко метра.

— Гледай, цирк! — каза Били с пламнали очи. — Хайде да отидем!

— Били! — сурово го сръза Амалия. — Не ни трябва излишно да се показваме пред хора. Дай по-добре да купим храна за из път и да нахраним конете.

— Никога не съм виждал шпагогълтач — обясни Били. — Как мислиш, първо при него ли да отидем или при предсказателя?

Амалия вдигна очи към небето и тежко въздъхна. Сега разбира кого е имал предвид разпоредителят, когато говореше за малки деца.

— Били — каза тя, — няма да ходим при гълтача на мръсни желяза. И няма да узнаваме съдбата си. Ясно?

Докато се препираха, от най-близкия фургон се показва доста грозноватата физиономия на старица, окичена с брадавици като с медали. Беше дебела особа в мръсна памучна синя рокля. За по-голяма достоверност беше заплела черните си кичури на плитка и я беше обвила с множество монети на връвчици.

— Влезте, влезте, добри ми господа! — проскърца тя. — Само за един долар старата майка Зара ще ви разкаже всичко, което се е случило и което ще се случи с вас.

— Благодаря, някой друг път — каза Амалия тактично, отвеждайки Били за лакътя.

Старицата се засмя и поклати пръст.

— А... От съдбата няма да избягаш, тя не е майка Зара. Хайде, деца, влезте! Знам, че до смърт ви се иска да узнаете какво ви очаква.

Били жално погледна Амалия, но тя само го хвана по-здраво за лакътя.

— Неее, братко Хари, някой друг път.

— Ама и ти си един! — изсумтя вещицата. — Брат ти, слава богу, си има собствена глава на раменете. Хайде, хубавецо, не бой се, майка Зара такива неща ще ти познае!

Амалия смигна на Били. Ако великата предсказателка не беше познала даже, че не са братя, то нямаше смисъл нито да ѝ се доверяват за бъдещето си, нито пък да ѝ дават сребърен долар.

— Благодаря — нерешително промълви Били, — ние, такава... наистина друг път. Извинете.

Двамата с Амалия тръгнаха към салууна, но последната дума беше на старата вещица Щом видя как ѝ се изплъзват посетителите, а заедно с тях и възделените им парички, тя си пое въздух и завика:

— Ах ти, рус пършивецо! Истина ти казвам: още този месец ще лежиш в ковчег! Да-да, в ковчег! — тя се изплю на земята и изчезна във фургона си.

На Били Куршума, който беше суеверен като повечето ирландци, лицето посивя при тези ужасни думи. Но Амалия не му даде да се опомни и почти силом го замъкна до отворената врата на салууна.

— Чу ли? — жално попита Били, веднага щом се озоваха вътре.
— По дяволите!

— Спокойно, братко — рече Амалия. — Тя го каза просто така, от злоба.

Били тежко се отпусна до масата, свали шапката си и разсеяно прокара ръка по изгорелите си от слънцето кичури. Амалия виждаше, че е извънредно разтревожен.

— Проклетата жена! Ама че проклетата жена! — повтаряше той разстроено.

Амалия го потупа по рамото.

— Пий и забрави!

— Лесно ти е да го кажеш! — разсърди се Били. — На теб нали нищо не ти каза! А аз миналата нощ кашлях кръв... И изобщо ти сам ми каза, че имам туберкулоза. Е, можеш да се радваш, наистина е така! — той отпусна на масата свитите си момчешки юмруци. — Господи, как не ми се умира! Само ако знаеш! А ми остава живот най-много до края на януари. После ще ме заровят и никой няма да си спомни за мен. На кого му е нужен такъв като мен? И да пукна като куче, никой няма да заплаче! Не, всички само ще се радват! И никой, съвсем никой...

Той говореше задавено и гълташе окончанията на думите. Амалия виждаше, че е изпълнен със самосъжаление, а в такова състояние човек не е склонен да слуша каквито и да било разумни доводи. На нея също ѝ беше жал за него, но не знаеше как да го покаже, без да обиди неволно младия човек.

— Приветствам ви — прогърмя нечий началнически баритон над масата им.

Били се сви и все едно стана по-дребен. Без съмнение, и той беше забелязал това, което и Амалия. Край масата им се извисяваше човек на около четиридесет години, риж, с огромни мустаци с пухкави крайчета и светли, потънали в мрежа от бръчици, очи. На гърдите му проблясваше сребърна шерифска звезда, а в ръцете си държеше превъзходен блестящ уинчестър с дуло, насочено към стената. Зад него стояха още двама мъже — мрачни, набити и също с пушки. Мислено Амалия прецени какви шансове имаха те с Били да се измъкнат невредими от това прекеждие, но не се искаше да си роден математик, за да съобразиш, че въпросните шансове не са много добри.

— Ти си Били Малоун — каза шерифът по-скоро утвърдително, отколкото въпросително. При това гледаше Амалия от упор.

Амалия бутна с крак Били под масата и той незабележимо пъкна ръка да извади револвера си.

— На мен ли говорите, шерифе? — учтиво попита Амалия.

— Точно така, кабалеро — отвърна шерифът. — Имай предвид, че знам кой си, така че няма да се измъкнеш с увъртане.

— Всички на този свят си мислят, че знаят нещо — рече Амалия. — Но понякога грешат.

Тя гледаше шерифа, а шерифът гледаше нея и никоой не искаше пръв да отклони поглед. Продължението беше неочаквано: устните под мустаците се разтегнаха в усмивка.

— Може ли да седна? — попита шерифът.

Били се размърда на мястото си. Амалия бързо го сбута с лакът.

— Заповядайте — отвърна тя на въпроса на шерифа. — Свободни места, слава богу, има.

Събеседникът ѝ тежко се отпусна на скърцащия стол.

— Ей, Майк! — викна шерифът на стопанина на салууна. — Обслужи приятелите ми, не е хубаво да чакат.

„Приятели? — помисли си Амалия. — Охо!“

Стопанинът тозчас дойде, взе поръчката им и хукна така, все едно имаше вграден парен котел отзад.

— Може ли един въпрос, шерифе? — попита Амалия, сложила лакти на масата и допряла върховете на пръстите си. — Да предположим, че сте ме познал. Какво смятате да правите?

— И за мен халба бира, Майк! — викна шерифът след собственика и се обърна към Амалия. — Това е интересен въпрос, мистър Малоун. Трябва да ви призная, че точно над него размишлявам в момента. Нали няма да отричате, че за главата ви е обявена награда, и то немалка?

Били, който се оказа точно срещу шерифа, обидено засумтя и започна бавно да порозовява. Амалия пак го бутна с лакът.

— Парите не са всичко, мистър...

— Търман — съобщи името си шерифът. — Съгласен съм. От друга страна, аз не отговарям за всичко, което става по белия свят. Моята задача е в моя град всичко да е тихо и спокойно. Доколкото разбирам, не сте дошли тук да ми създавате проблеми, нали?

— Да — потвърди Амалия, докато мъчително се опитваше да разбере накъде клони този наглед така прост и добродушен човек.

— Ами ето — заключи шерифът. — Да речем, че сте дошли в моя град да хапнете бифтек и да пийнете бира. И сега какво — да ви застрелям за това? Така изглеждат нещата от една страна. Но от друга... — той замълча и заприглажда мустаците си.

Ако не бяха двете неподвижни фигури с уинчестъри, Амалия отдавна да беше дала знак на Били да открие огън. Но пушките на двамата много я безпокояха, а освен това с Били седяха в самия ъгъл и просто нямаше да успеят да се измъкнат от салууна навреме.

Междувременно стопанинът донесе бифтеци с картофи за Били и Амалия и бира за тримата на масата. Шерифът небрежно отпи от чашата си, без да престава да гледа втренчено „Били Малоун“.

Амалия откъсна с пръсти къс месо и го прокара с бира.

— Как ви се струва нашата бира, мистър Малоун? — загрижено се осведоми шерифът.

— Разредена — изсумтя Амалия.

Шерифът одобрително кимна с глава.

— Така си и мислех. Младеш като вас не можеш да излъжеш — отрони той. — И така, мистър Малоун, предлагам ви сделка.

Амалия се напрегна.

— Простете, но нещо не разбирам. Каква сделка?

— Чувал съм, че сте отличен стрелец — каза шерифът, игнорирайки последния въпрос. — Едва ли не най-добрия в Америка. Така ли е?

Амалия въздъхна и изчовърка с нокът късче месо, заседнало между зъбите ѝ. И къде ли се бяха дянали изисканите ѝ маниери?

— Засега — отбеляза тя, — не съм имал случай да се усъмня в това.

— Там е работата — сериозно промълви шерифът, — че отдавна искам да проверя верността на това твърдение, просто досега не ми се беше удавала възможност. Виждате ли, мистър Малоун — в този момент гласът му спадна до шепот, — аз също стрелям много добре.

Амалия започна да разбира.

— И какво все пак искате да ми предложите, мистър Търман? — попита тя.

— Ето какво — спокойно каза шерифът. — Ще си направим състезание по стрелба. Ако аз спечеля, ще сложа белезници на вас и на другаря ви и тогава не се сърдете, но ще трябва да отговаряте за всичко. Включително убийството на шерифа, как му беше името, и неговите приятелчета виджилантите.

— Ако вие спечелите, всичко е ясно — кимна Амалия. — А ако победа аз?

Шерифът Търман сви могъщите си рамене.

— Никакви проблеми, мистър Малоун. Напускате града така спокойно, както сте пристигнали, и отгоре на това аз ще платя сметката ви за пиенето и бифтеците.

Амалия огледа двете мрачни фигури с уинчестърите.

— Примамливо предложение — отбеляза тя. — Доколко разбирам, не ми оставяте избор.

— Правилно разбирате, мистър Малоун — учтиво отвърна шерифът.

— Можете отсега да се разплатите с Майк — заяви Амалия и се зае с печените картофи. — Аз ще спечеля, може да сте сигурен.

— Харесва ми вашата увереност, мистър Малоун — Шерифът се облегна на стола, очите му се смееха. — Но първо бих искал да проверя дали това наистина е така.

— Няма нищо за проверяване — изсумтя Амалия. — Това, че ще ви победа, е толкова сигурно, колкото, че слънцето изгрива всеки ден. Но, за да не наранявам гордостта Ви...

Тя кимна към притихналия Били, който беше застинал неподвижно, като се боеше да не пропусне и една дума от разговора им, и попита:

— Познавате ли го?

— Прилича на вас — отбеляза шерифът. — Брат ли ви е?

— Братчето ми Хари — кимна Амалия, като за всеки случай ритна здраво Били под коляното, за да мирува. — Съобразително момче, макар че е само на петнадесет. Научих го на всичко, което знам. Не крия, има още много да учи, за да ме настигне — снизходително поясни Амалия, — но той се старая и мисля, че след време далеч ще стигне. Така че ето какво ще ви кажа, мистър Търман.

Амалия се приведе напред.

— Вие, разбира се, не сте лошо момче, но хайде за начало да се състезавате с брат ми. Ако го победите, аз съм на вашите услуги, ако не — няма какво повече да говорим.

Шерифът не сваляше тежкия си поглед от Амалия и тя почувства как отчаяно бие сърцето ѝ. Това, което се опитваше да направи, беше много рисковано. Едно беше приказката на Александър Сергеевич Пушкин, в която героят представя за свой по-малък брат бързоногото зайче и предлага на дяволчето да се надбягва с него, а съвсем друго — в сърцето на щата Тексас да се опитваш да направиш нещо подобно с човек, въоръжен с едрокалибрено оръжие. Шерифът обаче отмести поглед към Били, видя го какъв е дребен и хилав, и се умиловичи.

— Добре — рече той. — Щом свърша с него, ще дойде вашият ред.

— Ама разбира се! — откликна Амалия с най-равнодушен глас. — Само че, ако той ви победи, ще си тръгнем и вие няма да ни пречите. А за пиенето мога и сам да си платя.

— Съгласен — потвърди шерифът Търман и се изправи. — Щом се нахраните, излезте отвън. Ще ви чакаме там. Само една молба, мистър Малоун — понижи глас той, — не се опитвайте да избягате, защото може случайно да получите куршум в някоя нежна част от тялото си. Неприятно ще бъде.

— Не се притеснявайте, шерифе — увери го Амалия с лъчезарна усмивка, докато дъвчеше твърдия бифтек.

[1] Soleil — слънце (фр.), soulier — обувка (фр.) ↑

17.

— Добре го измисли — каза Били, когато, вече подкрепени, напускаха салууна.

Следващите думи на спътника на Амалия не бяха предназначени за печат:

— Да му...! Тия всичките мен ли ще гледат?

Изглежда, цялото население на градчето се беше събрало край салууна, предвкусвайки безплатното зрелище. Дори мексиканката, чието заведение се намираше отсреща, се беше присъединила към зяпачите заедно с посетителите си, които оживено обсъждаха шансовете за победа на всеки от противниците. Естествено, нито един пътуващ цирк не можеше да бъде конкуренция на двубоя между шерифа Търман и брата на знаменития стрелец Били Малоун. Нещо повече, щом разбраха това, циркаджиите веднага се преориентираха: глашатаят и мадам Зара събираха залози от зрителите — кой ще победи и с каква разлика. Не оставаха по-назад от тях и висок слаб човек с бяло гримирано лице и негов по-нисък колега с бастунче и щателно зализани мустачки. Това, очевидно, бяха рекламираните преди фокусник и гълтач на шпаги. За пълния комплект на трупата липсваше само русалката, но тя явно беше вече отплувала в синьото море.

Най-много се дереше глашатаят с цилиндър на главата.

— Дами и господа! Уникален двубой! Само днес! Достопочтеният шериф Търман срещу знаменития бандит! Законът против беззаконието! Как, сър, само двадесет цента? Къде се е чуло и видяло да се правят такива мизерни залози? Благодаря Ви, мадам, сребърен долар от златна ръчица! Ей, вие там, не се блъскайте, залозите още не са приключили! Идвайте, идвайте! С очите си ще видите нещо фантастично!

Кое-кое, а с последното Амалия беше напълно съгласна.

— Доколкото разбрах — каза делово Били, — трябва да спечеля срещу шерифа в състезание по стрелба...

— Иначе сме мъртви — с въздишка кимна Амалия.

Били извади любимия си револвер със седефената дръжка и провери дали е зареден.

— Хубаво — рече безгрижно той. — Да не ми е за пръв път!

— *Vaya con Dios, amigo* — промълви Амалия и незабелязано го прекръсти. Тя се вълнуваше много — Търман се държеше изключително уверено.

Помощниците на шерифа изтласкаха тълпата настрани. На оградата на салуна поставиха в редица шест консервни кутии.

— Трепериш ли, малкият? — попита покровителствено шерифа „братчето Хари“.

Излишно е да напомняме, че ако Били Куршума ненавиждаше нещо, то беше да му викат „малкия“.

— Не по-силно от вас, шерифе — отчетливо рече той.

Тълпата се захили, а шерифът само укорително поклати глава и извади револвера си.

— Кой ще е пръв — ти или аз? — попита Търман, силно завъртайки барабана.

— Все ми е тая — безгрижно отвърна Били, примижавайки от слънцето.

Шерифът застана на позиция, прицели се внимателно, стреля шест пъти и свали шест консерви. Поставиха ги отново и Амалия с тревога забеляза, че някои от тях се бяха смачкали от изстрелите и сега беше по-трудно да бъдат улучени. Но Били ги свали всичките, при това за много по-кратко време, отколкото противника му. Изглеждаше, че „братчето Хари“ стреляше, без изобщо да си прави труд да се прицелва.

— Ама че хлапе... — замислено рече шерифът. — Така като гледам, научил си някои неща от брат си, а?

При тези думи даже луничките на носа на Били пламнаха.

— Спокойно, Хари — намеси се Амалия. Шерифът те провокира, не му обръщай внимание.

— Да бе, как да не обърна внимание на такова нещо! — сърдито изсумтя Били, презареждайки револвера си.

Един от помощниците на шерифа донесе стара шапка. Сърцето на Амалия се сви: това беше по-трудно, отколкото да стреляш по неподвижни консервни кутии.

— Едно, две, три! — викна помощникът и хвърли шапката.

Докато падаше, шерифът успя да я простреля пет пъти — убедиха се в това, щом я вдигнаха от земята.

— Сега е ваш ред, мистър Малоун — каза широко усмихнат шерифът.

Били кимна. Помощникът взе друга шапка и — дали случайно, дали нарочно — я хвърли много по-високо и много по-далеч от предишната. Амалия се обля в студена пот.

Били стреля шест пъти, но шапката падна на празното място зад салууна. Зрителите хукнаха натам — всички нямаха търпение да видят колко дупки има в нея и дали шерифът е успял да надмине чужденеца. Пръв до шапката обаче се добра един рижав помияр с откъсната опашка. Кучето доприпка при стопанина си — момче на около дванадесет години — и положи шапката до краката му, радвайки се, че е изпреварило всички.

— Вижте! — пронизително извика момчето, вдигайки високо шапката. — Дупките са шест!

Шерифът се намръщи.

— Сигурно са следи от кучешките зъби — изказа предположение глашатаят, който събираше залозите.

Не трябваше да го каза, защото, бърз като мълния, Били се обърна към него и с един изстрел свали от главата му високия цилиндър. Тълпата се разсмя, а глашатаят пребледня и припадна.

— Това беше извън програмата — обяви Били, като весело се усмихваше. — Може да хвърлите още една шапка, щом не вярвате на очите си. Само не забравяйте да я метнете на луната, че иначе ми е много близко.

Зрителите зааплодираха, а най-силно ръкопляскаше мексиканката от отсрещния салуун. Противникът на шерифа, толкова непосредствен, подвижен и млад, се хареса на всички. Той съвсем не приличаше на мрачния си брат-бандит, който стоеше и хапеше устни.

— Е, шерифе — доста неучтиво попита по-големият, — приключваме тук или сте намислил още нещо?

Шерифът помръдна мустак и се обърна към помощника си, който кимна и се отдалечи с бърза крачка.

— За къде бързаш, Били? — рече добродушно Търман, обръщайки се към Амалия и обгръщайки я с миризма на евтин тютюн.

— Имаме си прекрасно градче, живеј и си пей, и хората не са лоши. А, ето я и Анхелика! Здравей, радост моя.

Помощникът беше довел смугла, много красива млада мексиканка с горящи черни очи и коси, които се спускаха на вълни почти до кръста ѝ. Шерифът заговори с нея на испански. На Амалия ѝ се стори, че девойката първо се опъваше, но след като Търман взе ръката ѝ, отстъпи. Шерифът извади от джоба си карта за игра и ѝ я подаде.

— Това сега какво е, защо така? — развълнува се Били.

Девойката се отдалечи до средата на улицата и спря. Гръдта ѝ високо се повдигаше под розовата блуза, бузите ѝ горяха. На лицето ѝ бяха изписани гордост и упоритост, но Амалия разчете по него и още нещо — страх.

— В ръката си държи десетка купа — поясни шерифът. — Десет цели за дванадесет изстрела. Ясно ли е?

Сега вече Амалия се изплаши истински. От мястото, където стояха, едва се виждаше самата карта, да не говорим за знаците по нея.

Анхелика вдигна ръка с картата, като се усмихваше предизвикателно. Сред пълното мълчание на тълпата шерифът застана срещу нея, съсредоточено се прицели и откри огън. После презареди револвера си и стреля още шест пъти.

Донесоха картата. Седем от десет сърца бяха пробити. Шерифът извади от джоба си друга десетка и я даде на Анхелика. С лека пъргава походка тя се върна на мястото си и отново вдигна ръка.

— Твой ред е, Хари — каза шерифът.

Били излезе напред, въздъхна и се прицели. Стана тихо. Толкова тихо, че Амалия с лекота можеше да чуе как жужи мухата край бледото не само от пудра лице на фокусника.

Били се поколеба, отпусна ръка и се обърна към Амалия.

— Какво има? — попита тя с раздражение и с крайчеца на очите си забеляза, как се отпусна шерифът Търман. Двамата му помощници се усмихваха с облекчение.

— Ъмм... Били — тихо каза Малоун. — Не мога да стрелям по жена, разбираш ли?

Тя разбираше, ясна работа. Но по-лошото беше, че шерифът Търман също разбираше.

Амалия въздъхна, повдигна шапка и изтри мокротото си чело. Случайно свеждайки поглед, тя видя нещо... и разбра как може да убеди Били.

— Е, какво, това пале отказва ли се от състезанието? — процеди единият от шерифските помощници.

— Чакайте! — спря го Амалия. После свали от шията си шалчето и го размаха във въздуха. Били гледаше люляковото късче като омагьосан. — Ето какво, братко. Ако направиш това, което трябва, ще ти дам шалчето. Завинаги.

Били преглътна.

— Наистина ли? — недоверчиво попита той. — И ще си бъде само мое?

— Да — потвърди Амалия. — Но за целта се иска да простреляш всичките десет сърчица.

— Разбира се — съгласи се Били.

Той се обърна и, почти без да се цели, изпразни целия барабан. Анхелика потрепваше при всеки изстрел. Били презареди револвера си и стреля още четири пъти.

— Готово — весело каза той. — Десет от десет и няма нужда от двата резервни куршума.

Той отиде до Амалия и я погледна.

— Е, братко, дай си ми шалчето.

— Заповядай — отзова се Амалия и сама завърза шалчето на врата му.

През това време шашнатите зрители отидоха при Анхелика, взеха от нея картата с десетте равни отвърстия, взеха да я въртят на всички страни и даже я вдигаха срещу светлината. Гласовете им достигаха до Амалия:

— Немислимо!

— А това е само брат му! Представяте ли си той как стреля?

— Даже не искам да си представям.

— Фантастично! Ей Богу, този момък е втори Дейви Крокет^[1].

— Според мен е по-добър от Дейви Крокет.

Били оправи краищата на шалчето и ги пъкна под куртката си. Можеше и нищо да не казва — по всичко личеше, че просто ще се пръсне от гордост.

Красавицата Анхелика се спусна от мястото си към стрелците. На Амалия ѝ се стори, че девойката ей сега ще впие нокти в лицето на шерифа, но тя само го изгледа и погледът ѝ беше по-лош от удар с бич. Шерифът Търман пребледня и се сконфузи. След това, без дума да продума, Анхелика взе в ръцете си лицето на Били, демонстративно го целуна по устните и, като се обърна към шерифа, извика нещо на испански. Съдейки по всичко, не беше нещо приятно, защото шерифът пребледня още повече, а Анхелика тръсна рамене и се отдалечи с гордо изправена глава.

— Какво каза тя? — тихо попита Амалия Били, който все още гледаше след красавицата, която беше изчезнала като вихър.

— Каза — с удоволствие преведе Били, — че шерифът има сърце на чакал и че не е кабалеро, затова пък аз съм истински кабалеро и съм се държал като мъж, а истинският мъж никога не би използвал за мишена жена.

— Аха — учтиво отрони Амалия. Честно казано, тя нещо такова и подозираше.

Шерифът Търман с тежка стъпка се приближи към Амалия. Изглеждаше остарял с десет години. Устните му бяха плътно стиснати.

— Добро братче имаш, Били — рече той.

— Което си е така, така си е — съгласи се Амалия. — Можем ли да тръгваме?

Шерифът я погледна с ненавист в лицето и се изплю в прахта под краката си.

— Можете — процеди той. — Само че напуснете града колкото се може по-бързо, да не си променя мнението.

Той рязко се завъртя на токовете си и се отдалечи. Били дръпна Амалия за ръкава.

— Да се махаме оттук — каза той.

Зрителите, заложили на „брата Хари“, смятаха кой колко е забогатял. Амалия се обърна и двамата с Били рамо до рамо закрачиха към конюшните.

— Поне — каза тя — денят не мина напразно.

— Аха — съгласи се Били и оправи шалчето си.

След случилото се Амалия си обеща да не се задържат никъде, докато не се доберат до Арчър. Но тъй като им се беше наложило да си тръгнат набързо, а месото на койотите не е много полезно за стомаха, на следващия ден тя неохотно се съгласи да спрат в мъничко градче, състоящо се от тридесетина къщи. Никой не ги гонеше и Амалия реши, че с Били имат право на отдиш.

Хапнаха в салууна, след което Били, който имаше дарбата лесно да завързва познанства, седна да играе карти с някакви мексиканци, а Амалия, като видя край стената старо раздрънкано пиано, изведнъж усети непонятен сърбеж в пръстите. Това беше странно — след един случай, който едва не ѝ беше коствал живота, тя беше сигурна, че никога повече няма да свири^[2].

— Нямаме пианист, сър — обясни собственикът. — Последният свиреше и на органа в църквата, но за съжаление преди повече от година се пропи до смърт и умря.

Амалия вдигна капака и седна пред инструмента. Пръстите ѝ, които в последно време не бяха докосвали нищо друго, освен оръжие, леко запърхаха над клавишите, изтръгвайки от тях отдавна забравена тъжна мелодия.

— Ех, че хубаво свирите, сър — забеляза уважително кръчмарят. — Нашият пианист само блъскаше по клавишите и то така, че само дето не се разхвърчаваха.

Амалия се усмихна на комплимента и засвири някакъв етюд на Шопен. С периферното си зрение забеляза, че през това време в салууна се е появило ново лице. Пристигналият принадлежеше към онази рядка порода мъже, на които всичко си е на мястото и които именно затова жените ценят като злато. Непознатият свали шапка и откри тъмни, красиво прошарени коси, които французите наричат *poivre et sel*^[3]. После седна до Били, като замени един от играчите, който тъкмо си тръгваше. Амалия сама не можеше да обясни защо това изведнъж ѝ се стори подозрително.

„Защо именно при Били? — запремятаха се мисли в главата ѝ. — Ами защото играят само на неговата маса. А този момък, изглежда, е професионален играч — изтупан и с разкошни лачени обувки. Съвсем като Фрейзър. Фрейзър! Дявол да го вземе...“

И в следващия миг Били закова с ножа си ръката на прошарения мъж към масата. Амалия грабна уинчестъра си, който лежеше на

пианото, и стреля в прикования, след което броят на привлекателните мъже на земята неминуемо трябваше да намалее с една единица. Амалия хукна на улицата, където вече беше успял да изскочи Били.

— Тръгваме! — викна тя и шибна Пегас.

Били възседна своя сив кон на бели петна и те се понесоха като вятър по наклонения път. Като се огледа след малко, Амалия забеляза, че ги преследват.

— По-бързо, Емилио, по-бързо! — викаше Били.

Лесно беше да се каже: по-бързо! Конете не бяха успели да отпочинат. Въпреки това, пъстрият неуморно препускаше напред, сивият обаче започна да изостава. Били и Амалия стреляха няколко пъти по преследвачите си, но — уви! — след премеждието в Остин и паметното състезание с шерифа Търман им бяха останали съвсем малко патрони. Можеше даже да се каже, никакви. Внезапно екна изстрел, сивият кон заподскача на място и падна настрани.

Амалия дръпна поводите така, че възмутеният Пегас се изправи на задните си крака, и, като направи полукръг, се приближи до Били. Конят му беше затиснал крака и той не можеше да се измъкне изпод убитото животно. Амалия стреля по приближаващите се врагове, за да ги задържи поне за няколко секунди, наведе се от седлото и протегна ръка на приятеля си.

— По-бързо, Били!

Бандитът вдигна глава и Амалия остана поразена от четящата се в погледа му решителност.

— Не, Емилио! Ако яздим двама на кон, със сигурност ще ни настигнат. Тръгвай!

— Ти да не си луд? — викна Амалия. — Как бих могъл да те изоставя! Хайде, измъквай се, не ме мъчи!

— Не трябва — Били поклати глава и изплю истинска кървава храчка. — Достатъчно, Емилио! Свършено е с мен. Или куршумът, или туберкулозата със сигурност ще ме довършат. Старицата каза, че ще лежа в ковчег този месец, значи, така и ще стане. Ти си добър другар, но, за Бога, тръгвай! Аз ще ги задържа.

— Ти си луд — успя само да промълви Амалия. — Били, имаме още време!

— Аз нямам — Били извади револвера си. — Тръгвай, дявол да те вземе! — с детинска ярост в гласа закрещя той. — Е, какво чакаш?

Преследвачите бяха съвсем близко. Амалия ги погледна и се реши.

— Добре — каза тя. — Само не прави глупости, ясно? Кажи им, че си Хари Малоун. Ако има нужда, позови се на шерифа Търман — тя обърна коня си. — Ще дойда за теб! Ясно? Чакай ме и ще те измъкна! Вярваш ли ми?

— Тръгвай! — викна Били в отговор и махна с ръката, в която държеше револвера.

— Вярваш ли ми? — настойчиво попита Амалия.

— Да, вярвам ти! Само тръгвай, за Бога, не ми се пречкай!

Амалия шибна Пегас и препусна. Вятърът свиреше в ушите ѝ, сърцето ѝ бясно туптеше. Тя се ненавиждаше така, както никога никого не беше ненавиждала. В нейната ценностна система един от най-страшните грехове беше предателството, а самата тя току-що беше станала предател. И, докато Пегас я отнасяше надалеч, тя се закле, че ще направи всичко, за да измъкне Били от ръцете на тези, които го бяха пленили.

[1] Легендарен американски стрелец, герой от националния фолклор. — Б.а. ↑

[2] По-подробно за това е разказано в романа „Амалия и отровната маска“. — Б.а. ↑

[3] Пипер със сол (фр.). — Б.а. ↑

ЧАСТ IV.
ПРЕСТЪПНИЯТ СИНДИКАТ

1.

Разказва Риджуей Стил.

И така, денят се правеше, че клони към вечер, а ние пък се правехме, че ни е все едно. Хари Малоун, целият във вериги, седеше на едно куцо паянтово столче, пред което бяхме начертали тебеширена линия, и не се опитваше да я пресече. Нещо повече — честно казано, повече ме безпокоеше шерифът Родригес. Постоянно водеше някакви външни хора в къщата, в която се намираше пленникът, и с очите си видях как тези хора му даваха пари. Като се сетих накрая каква е работата, отидох право при Стив. Той седеше в засада на тавана на отсрещната къща с пушка в ръка и си тананикаше под носа песничката „Ах, каква хубавица беше моята Джини“.

— Стив — започнах аз, — трябва да те предупредя, че Родригес взема пари да показва Хари, и води гостите направо в стаята, където е той. Не ми харесва тази работа.

— Ето какво било, значи! Добре, да идем да поговорим с шерифа.

— Веднага разбрах, че той неслучайно предложи да използваме къщата му вместо затвор — разправях аз, докато вървахме по пясъчната пътечка към дома на Родригес. — Всеки нормален човек хубавичко щеше да си помисли, дори да го помолят за такова нещо, а той сам...

— Добре, Ридж — прекъсна ме Стив. — По принцип си прав, но не забравяй, че сребролюбието на сеньор Родригес ни разкрива нови възможности, за които даже не се бяхме сещали.

— Какви възможности? — учудих се аз, но Стив вече беше изкачил стъпалата до вратата. Двама дебелаци с бакенбарди тъкмо брояха на Родригес по два долара за посещениято.

— Такааа... — сурово рече Стив. — Не е хубаво така, Антонио. Сам знаеш, даже Бог е казал да споделяме.

Шерифът силно се изчерви под керемидения си загар.

— Извинете, мистър Холидей. Но тези джентълмени много настояваха и си помислих, че няма да е учтиво да ги изгоня...

Специално са изминали двадесет мили, за да видят брата на Били Малоун.

— Антонио — тихо каза другарят ми, като хвана шерифа за едно от копчетата му, — да си ме чул да възразявам? Само дето ми е неприятно, че аз хванах това копеле и го докарах в твоя град, а дори не участвам в бизнеса.

Шерифът бързо погледна дебелациите и мушна в джоба на Стив шепа долари, от което можеше да се съди, че при Хари вече са се извървели доста посетители.

— Така е по-добре — каза удовлетворено Стив и пусна Родригес.

Шерифът поведе онези двамата нагоре по стъпалата, за да им покаже Хари Малоун, а ние със Стив излязохме навън.

— Стив — започнах аз, неспособен да сдържам раздражението си, — аз...

— А между другото това много опростява нещата — замислено каза другарят ми, докато разпалваше цигарата си. — Родригес, разбира се, е глупак, но в същото време е истински умник. Сега Били Малоун може без страх да влезе в къщата. Познай как ще го направи?

— Като се направи на посетител? — поразих се аз.

— Именно — отвърна Стив и си дръпна от цигарата. — Ако преди това вродената му страхливост го е държала в бърлогата му, сега вече, щом разбере за тази възможност, няма да устои. Оглеждай посетителите, Ридж. Обзалагам се сто срещу едно, че Били ще се окаже един от тях.

— Добре, Стив — казах аз. — Бъди сигурен, че няма да го пропусна.

Дяволът ме дръпна за езика да кажа това! Накратко, дадох необмислено обещание, което не можах да изпълня. Казвам ви да знаете: да се кълнеш означава да изкушаваш съдбата, затова никога не се заклевайте, ако ви предстои важна работа. Съдбата е жена и за нея няма по-голямо удоволствие от това да прави напук на хората.

Накратко, устроих се в стаята на мистър Хари и, без да свалям ръка от верния си колт, оглеждах всички посетители, които водеше шерифът Родригес. Преди това даже и не бях подозирал, че на света има толкова много идиоти, готови да плащат неизвестно за какво, а тъй като идиотите, както е известно, не са научени да си държат езика зад зъбите, то през този ден се наслушах на такива неща, че ушите ми

писнаха. Щом видеха хилавия ни пленник, свит на столчето, мъжете изведнъж придобиваха лъвска смелост и започваха да говорят в лицето му всякакви гадости. Наричаха го страхливец и сополанко, питаха го къде е пропадналият му брат Били и обещаваха, че непременно ще дойдат да гледат как го бесят. За разлика от мъжете, жените се делиха на две категории. Първата бяха матрони, които се опитваха да се нахвърлят върху Хари с чадърите си и кръвожадно изразява радостта си от това, че са го хванали. Втората бяха умилени идиотки, които заявяваха, че не приличал на бандит и после започваха да го питат не се ли срамува от това, което е направил. Честна дума, вече започвах да мисля да прекратя този цирк, защото по всичко личеше, че Били Малоун няма да се появи днес, а вече просто не издържах да слушам глупости. Но в този момент на вратата се появи въздушно видение и всички мисли мигом излетяха от главата ми.

Тя се появи в компанията на дебел търговски пътник с бомбе и на Родригес, който се влачеше след тях като тъжна сянка. Ако се съдеше по изражението на шерифа, той нямаше нищо против още тази минута да овдолее и отново да сключи брак — все едно законен или не — с това пиленце. Тя изглеждаше на не повече от двадесет години и имаше най-светлите коси, които можете да си представите. Изпод сложно завързаната панделка на тила ѝ се спускаха прекрасни къдрици, в кафявите ѝ очи горяха палави огънчета. Зелената ѝ рокля ѝ стоеше като на кралица и, щом само я зърнах, разбрах, че денят ми не е минал напразно.

— Ъ... хм — промърморих аз. — Добре дошли в нашия град, мис. Дошла сте да разгледате местните забележителности?

Хари Малоун ми метна неописуемо злобен поглед и се извърна.

— Общо взето, да — отвърна крехкото създание в зелена рокля. — Кажете, мистър...

— Стил — казах аз и се поизпъчих. — Риджуей Стил, на вашите услуги по всяко време.

— Много ми е приятно, мистър Стил! — изгука тя. — Казвам се мис Дантес.

Хари я изгледа още по-мрачно. Изглежда, че най-после разбра колко е красива посетителката му, защото за малко не падна от стола. За щастие, успях да го хвана за яката и да го върна на мястото му.

— Това ли е бандитът? — попита мис Дантес, сочейки го с малкото си пръстче.

— Самият той — отрапортувах аз, докато гледах внимателно безмълвния дебелак и преценявах дали би могъл да се окаже Били Малоун. — Закоравял злодей. Тоест, не съвсем закоравял, но в процес на закоравяване. Разбирате ли какво имам предвид?

Дебелият избухна в хриплив смях.

— Да бе, бандит! Че той е кротък като овчица. Пробутали ми за два долара някакво сукалче, което още има жълто край човката!

От дебелака миришеше на бира и пот. Трудно се сдържах да не го фрасна по физиономията.

— И кой го е заловил? Да не би случайно вие? — осведоми се моята красавица, докато ме гледаше право в лицето с бездънните си като буренце хубав коняк очи, обрамчени от прави черни ресници.

— Представете си — аз — отвърнах с присъщата ми по рождение скромност.

— Дявол знае що! — продължаваше да ръмжи дебелия. — Ей, красавице, я по-добре ела с мен, знам тук едно местенце...

Той се подсмихна и я дръпна за лакътя. Мис Дантес се освободи с рязко движение и от него разкошната ѝ прическа с все панделката падна на земята.

2.

Настъпи тежко мълчание.

— Ъ, мадам, падна ви скалпът — нагло рече дебелакът, като сочеше с пръст падналия кок. — Но...

В следващия миг той получи удар от дръжка на колт 45-и калибър между очите и се просна на пода. Само след миг към него се присъединих и аз, без изобщо да разбирам какво става. Останах в съзнание, но, кой знае защо, не можех да помръдна нито крак, нито ръка. Револверът ми, сякаш с магия, се беше озовал в ръцете на хубавицата. Сега тя държеше уверено по един колт във всяка ръка, което съвсем не ми хареса. Щом ни извади от строя, тя насочи двете дула към напълно объркания Родригес.

— Ключовете — нареди му кратко красавицата. — Свали му веригите.

Родригес се колебаеше. Тогава тя се прицели в главата ми. Родригес стана от бял като платно.

— Ей сега... — промърмори той, напипа с треперещи ръце ключовете в джоба си и свали веригите, с които беше омотан Хари.

— Къде ходиш, дявол да те вземе! — нахвърли се бандитът на спасителката си. — Чаках те, Емилио! Вече бях решил, че си ме изоставил.

— Аз никога никого не изоставям — отвърна хубавицата, която за миг се превърна в същество от другия пол. — Вземи им оръжието, но тихо. Не искаме излишен шум.

Хари обискира мен и шерифа. Взе колта на Родригес и собствения си револвер със седефена дръжка, който му бях отнел преди няколко часа.

— Сега какво, да ги избием и да се махаме? — делово попита Хари.

Брат му се усмихна неприятно и при вида на усмивката му едва не повърнах.

— Не — отвърна той, — имам по-добра идея.

Той махна с револвера и нареди:

— Събличайте се!

— Ти да не си се побъркал? — попита потресен Хари.

— Накарай ги да се съблекат — кратко рече брат му. — Джентълмени, нали не искате да получите куршум на някое място, което после ще ви е трудно да закърпите?

Джентълмените, пребледнели с още два тона при този гнусен намек, бързо започнаха да се събличат.

— Много добре. Сега, братко, сложи на прошарения и на шерифа вериги, а дебелият да седне на стола. Вържи ги заедно.

Хари не чака да го подканват втори път и направи всичко точно както каза батко му.

След това мерзавецът в зелената рокля направи от ризата на шерифа три парцала и ни запуши устите.

— Много добре — заяви той, след като ни огледа. — Облечи дрехите на дебелия, слагай бомбето и да се махаме оттук. Скрий оръжието.

Хари надяна направо върху дрехите си бялата риза на дебелака и сюртука му с цвят на бутилка. След това се намъкна в необятните му панталони, макар че шпорите му пречеха и се закачаха по тях.

— Големи са ми — недоволно измърмори той.

— А ти пъхни в тях останалите дрехи — посъветва го брат му, който, изглежда, всичко беше предвидил.

Хари така и направи, нахлупи бомбето до самия си нос и стана напълно неотличим от тлъстия простак, който сега трепереше целия и попрыцкваше на стола.

— А сега — изкомандва Били Малоун, облечен в зелена рокля, — да тръгваме.

Той скри оръжието, взе от пода фалшивия кок и с умопомрачителна ловкост го постави обратно на мястото му. След това взе под ръка малкия си брат и двамата бандити се скриха зад вратата, все едно нищо не е станало.

Ако искате вярвайте, но на прощаване Били Малоун ни помахаша. А ние останахме в стаята — трима здрави мъже по долни гащи, оковани във вериги и омотани с въжета, съвсем като овце на заколение.

Следващият час или някъде там беше най-тежкия в живота ми, затова ще разкажа за него само накратко. Разбира се, не ни откриха много скоро, защото хубавицата със зелената рокля беше излъгала охраната, че шерифът е зает с пленника и не бива да бъде безпокоен. Но когато най-сетне ни намериха, когато хората разбраха, че Били Малоун ни е измамил като дечица, и то с помощта на женска рокля и перука..., когато най-накрая ние през зъби, с погледи, забити в земята, разказахме всичко, което се случи..., тогава в целия град и околността му не остана нито един човек, който да не ни се подиграва. Смееха се мъже, жени, старци, деца. Даже конете пръхтяха в лицата ни, а рижавият помияр на жената на шерифа избухваше в подигравателен лай, щом само ни зърнеше.

Самият шериф Родригес се заключи в кабинета си с бутилка текила и нареди да не го безпокоят, ако ще да дойде Страшният съд. Ако се съдеше по думите на този благороден мъж, то той обмисляше какво би било по-подходящо изкупление за безчестието му: просто да се застреля с едрокалибрена пушка или пък да си пререже гърлото с бръснач.

Но аз страдах истински не заради шерифа, а заради Стив, който по моя вина изпусна човека, който така дълго и напразно беше преследвал. Разбира се, много обстоятелства говореха в моя полза — например това, че в женска рокля копелето приличаше на жена като две капки вода, — но все пак бих предпочел Стив да възприема разказа ми някак си другояче. Той ме изслуша спокойно, потърквайки брадичката си, и по всичко личеше, че мислите му витаят някъде далеч. Ако по някакъв начин беше показал, че ми е ядосан, ако ме беше наругал или даже ме беше ударил, щеше да ми е по-леко. Но спокойствието му беше загадка за мен.

— Разбираш ли — обяснявах аз, — тази гадина има такива искрички в очите, все едно мехурчета в шампанско, и аз...

— Ах, искрички, значи... — промърмори Стив.

Ние стояхме на двора, под разчепатените като клещи клони на нещо, което по всички белези изглеждаше да е дърво. Но тъй като съм слаб по ботаника, боя се, че няма да мога да ви съобщя името му. Откъм края на улицата се зададе кавалкада от около седем души и скоро ездачите слязоха от конете си край къщата на Родригес.

— Вече не показваме бандити — каза неприязнено Стив, поглеждайки косо сребърната звезда на водача на отряда. — Хари Малоун избяга.

— Ама че дявол! — възкликна снажният мустакат човек — Аз съм шерифът Търман. Какво става тук?

При думата „шериф“ Стив едва забележимо се намръщи.

— Струва ми се, че това не е вашия град, шерифе — отбеляза иронично той. — Или греша?

Спомних си, че именно шерифът Търман беше човекът, който се беше състезавал по точна стрелба с брата на Били Малоун и беше претърпял съкрушително поражение.

— Не грешите, дявол да го вземе — каза Търман. — Е, какво, джентълмени, изглежда, че всички сме измамани?

— Вас кой ви измами? — осведоми се Стив с безразлично любопитство.

Шерифът свали шапка и изтри чело с ръкава си.

— Ами то вече всички знаят за тази история — смутено призна той. — Искях да натрия носа на Малоун и да му докажа, че не е никакъв стрелец, а той ми вика: ето ти малкото ми братче, за начало се надстрелвай с него.

— И вие се съгласихте? — ехидно попита Стив.

— Съгласих се — още по-смутено призна шерифът, — защото това момче Хари изглеждаше като сукалче с жълто около човката. А днес при нас дойде Джак Гарднър от Остин. Има леля там и от време на време ходи при нея.

— Колко интересно — промълви Стив, като се обърна към мен.

— Та Джак Гарднър ми каза, че Били Малоун няма никакъв по-малък брат. Джак е бил в съда, когато в Остин са гледали делото на Били, и знае какво говори. Били наистина някога е имал по-голям брат Хари, но него отдавна са го убили с нож в пианска свада.

Започвах да разбирам.

— Тоест, Хари Малоун...

— Та така — дълбокомислено довърши шерифът, без да ме слуша. — И тъй като никой не потърсил тялото му, дали го на студентите по медицина, да изучават по него анатомия, мисля, че така му викат.

— Кошмар! — потресено промълви Стив. — Какво правят градовете с човека! Помисли си само, Ридж!

— Не искам и да си помислям — мрачно казах аз. — Истинският Били Малоун беше в ръцете ни и ние го изтървахме. А оня, другият, просто му е съучастник.

— Общо взето, веднага щом разбрах, че вие, хора, сте хванали някакъв си Хари Малоун, реших да дойда при вас и да накарам този кучи син да ми каже цялата истина. Но той вече е избягал, а вие, струва ми се, нямате и понятие къде да го търсите.

— Ни най-малко понятие — равнодушно отвърна Стив.

— Жалко — въздъхна шерифът. — Само да ми паднат това копеле или оня, дето се представя за него, така щях да ги подреда... Никой не може безнаказано да мами шерифа Търман!

— Всъщност, вие няма от какво да се оплаквате — насмешливо му го върна Стив. — Искал сте да се състезавате с истинския Били Малоун — с него сте се и състезавал. Нали така? А останалото е без значение.

Той се обърна към мен:

— Да тръгваме, Ридж. Време е да си вървим у дома.

3.

Познавах Стив и не отроних нито дума, докато не излязохме от града. Той се мръщеше, разглеждаше следите по пътя и от време на време си напяваше под носа нещо нечленоразделно. Следвах го като сянка и само понякога досадено свивах рамене. Добрата мисис Родригес ми беше дала дрехи на мъжа ѝ, за да мога да се придвижвам в що-годе приличен вид, без да смуцавам гражданите с мъжествената си голота. Освен това жената на шерифа ми беше дала и стария му револвер, и даже ме целуна за сбогом. Е, по бузата. За съжаление мъжът ѝ беше много по-тесен в раменете от мен и изобщо се отличаваше с крехко телосложение, така че не се чувствах особено добре в дрехите му. Единственото, което ме утешаваше, беше държането на Стив. Не се съмнявах, че е открил нещо, което ще ни помогне да намерим негодяите, излагащи достойните хора — в това число и мен, вашия покорен слуга — на всеобщо посмешище. В очакване на този момент аз даже отрано заредих револвера си.

Свърнахме от пътя и започнахме да си пробиваме път през някакви бодливи храсталаци. Взе да прикапва дъжд, конят ми едва не беше ухапан от змия, но бях готов да търпя и по-големи неприятности, само и само да имам възможност да си отмъстя на Малоун и на неговия безименен съучастник, дето се обличаше в женски дрехи.

Но ето че гъсталакът остана зад нас и излязохме на някаква камениста пътека. Колкото и да се мъчех, не можех да видя на нея и една следа.

— Мислиш ли, че Били Малоун е минал оттук? — попитах със съмнение.

— Уверен съм — изсумтя Стив.

— Защо?

— По този път можеш да стигнеш до Арчър, а в Арчър е Пит Хамилтън — обясни Стив.

— Разумно — съгласих се аз.

Стив ме изгледа.

— Само, за Бога, Ридж, не прави необмислени движения.

— Няма — обещах аз, премествайки колта в лявата си ръка. Дясната, която Лъже-Хари беше пробил с ножа си, адски ме болеше.

Не успях дори да си завърша изречението, когато над ухото ми изсвистя куршум. Мигновено скочих от коня.

— Малоун! — развиках се аз, излязъл от кожата си. — Ще те убия!

Нещо силно ме блъсна в корема. Вече бях решил, че съм получил куршум в червата, но не беше така. Подлецът ми беше прострелял колана.

— Да не си загубиш гащите! — подигравателно викна Били, същият и Лъже-Хари, от засадата.

— Ридж, не стреляй! — излая Стив, а след това изведнъж заговори със съвсем друг тон и направо не можах да му позная гласа — Амалия, не стреляйте, това съм аз, Стив Холидей! За Бога, не стреляйте!

— Амалия? — леко сащисан, попитах аз. — Какво означава всичко това?

— Сега ще видиш — каза Стив. — И те предупреждавам, ако се опиташ да стреляш, ще те гръмна на място.

От един голям сив камък се отлепи фигура в зелена рокля и тръгна към нас. Били Малоун вървеше след нея, държейки нас двамата със Стив на прицел. Във всяка ръка държеше по един револвер.

— Мисис Дюпон! — извика Стив. — Господи, вие сте цяла и невредима! А вече мислех, че никога няма да ви видя.

Били се ококори.

— Мисис? Що за...

— Замълчи за малко, Били — високомерно го прекъсна зелената рокля. — Господи, това си ти, Стив! Какво търсиш тук? Имай предвид, че не смятам скоро да ти ставам клиентка, така че напразно си се старал.

— Не — промърмори Стив, — аз не... Тоест... Полковник Ричардсън ми поръча да ви открия и тръгнах по следите Ви, мисис...

— Просто Амалия, без фамилии — каза девойката с кафяви очи. Оказа се, че все пак е девойка, и то много красива. — А кой е този с теб?

Реших, че е дошло време да се намеся. Прибрах револвера си и Били Малоун също свали оръжието си, местейки недоверчив поглед

между участниците в тази среща.

— Казвам се Риджуей Стил, мадам — представих се аз. — Професионален играч съм. Запознахме се със Стив при доста интересни обстоятелства.

— Когато сигурно си е загубил топките на карти — изсумтя невежата Били. — Но защо този тип те нарича Амалия, Емилио?

— Защото всъщност съм Амалия — обясни въздушното създание, докато очите му проблясваха (цветът им наистина беше като на шампанско). — Ти какво, Били, не разбра ли? Момиче съм. Просто ми се наложи да се... ъ-ъ... преоблека.

— По дяволите! — възкликна с досада младият бандит. — Не, това просто на нищо не прилича!

След което се отдалечи от нас и, напълно разстроен, се отпусна на един камък. Видът му изразяваше пълно отчаяние.

— Били — каза със смях Амалия, — какво лошо има в това?

— Нищо — обидено отвърна бандитът, — съвсем нищо! Всичко е наред, съвсем! А аз, глупакът, си мислех: най-после имам истински приятел, с който мога да си поговоря от сърце... А ти, както се оказа, си ме лъгала!

— Били — сериозно каза Амалия, — честна дума, не исках. Просто не знаех как щеше възприемеш това... ами... че съм нещо съвсем различно.

— Ей Богу — намесих се аз, — просто не разбирам другаря Ви, мисис. Що се отнася до мен, например, аз съм просто щастлив, че се оказахте жена.

Все едно в потвърждение на моите думи, гащите ми, чиито колан беше прострелял Били, взеха заплашително да се свличат надолу. Но аз успях да ги вдигна, преди катастрофата да беше настъпила, и бодро продължих:

— Макар че в салуна едва не ме простреляхте, а съвсем неотдавна... даже не искам да си спомням.

— Според мен, няма от какво да се срамувате — заяви събеседничката ми с най-сладката усмивка на уста. — Имате прекрасна фигура, така че се представихте пред мен в най-благоприятна светлина.

Кълна се, винаги съм мислил, че не си гълтам лесно езика, но от това изявление на младата лейди все пак се стъписах.

— Наистина ли? — успях само да проблея аз.

— Да — потвърди Амалия и се обърна към другаря ми. — Да се върнем към нашите работи, Стив. Надявам се, че когато си тръгвал, Робърт е бил вече добре?

— Робърт оздравява — доложи Стив. — Докато се върнете в Арчър, вече трябва да е свеж като краставичка.

— Това е добре — рече Амалия. — Били! Какво ти е, в края на краищата?

Били седеше, цупеше се и приличаше на малко момченце, на което са му взели любимата играчка. Амалия и Стив се спогледаха.

— Извинете, джентълмени — каза лейди тихо. — Трябва да поговоря с него, а вие засега идете на пътя и гледайте да не се появи някой. Ние с Били натворихме достатъчно дела и не искаме излишни неприятности.

— Слушам, мем! — отвърнах аз, потискайки силното си желание да изкозирувам.

Ние със Стив се върнахме на пътя, а Амалия отиде при Били, прегърна го през раменете и взе да му шепне нещо в ухото. Гледах ги с неволна завист.

— И все пак — рекох — не го разбирам това момче.

— Има много неща на света, приятелю Ридж, неподвластни на никаква философия — отвърна Стив.

— Не разбрах.

— Това е Шекспир — укорително промълви Стив. — „Хамлет“. Велика пиеса за това, че всичко е сън, и то много лош сън.

— Не обичам сънища — признах. — То аз и никога не сънувам.

С крайчеца на очите си забелязах, че Амалия и Били вече се приближават към нас. Момъкът беше съсредоточен и мрачен, а девойката беше съвършено спокойна.

— Всичко наред ли е? — попита Стив.

— Страхотно! — изсумтя Били.

Той подсмръкна и добави:

— Ти, такава, извинявай, че тогава в салууна ти раних ръката. Просто веднага разбрах, че търсите нас.

— Наистина — оживи се Стив, — мислех, че вас, Амалия, са ви убили. Когато разузнавах следите ви в Ларедо, ми се стори...

— В подходящо време, Стив — каза Амалия с ослепителна усмивка, — ще ви разкажа за моите приключения. Честна дума.

— Ние с Ридж здравата се натичахме — честно каза Стив. — Добре, че сега вече всичко свърши.

— За съжаление — тихо рече Амалия, — всичко тепърва започва. Нали, мистър Стил? Всъщност, как е истинското ви име?

4.

Преди да успее да направя и едно движение, Били измъкна револвера ми от колана и насочи към мен своя колт със седефена дръжка. Стив се втрещи.

— Вижте, Амалия... Разбирам, че много сте преживяла и много ви се е събрало, но да обвинявате безпричинно този честен момък...

— Никакъв честен момък не е той! — възрази Амалия. — И, разбира се, е не е тук просто така, а защото знае някои неща. Наистина ли сериозно мислите, Стив, че непознат човек ще вземе така присърце вашите проблеми и само за това ще ви съпровожда навсякъде? Та, как се казвате, мистър?

— Аз, честно казано, не разбирам за какво говорите — казах аз, стараяйки се да звуча твърдо. — Аз не...

— Оставете! — рече строго Амалия. — Приятелят ви Джо Фрейзър вече го убиха. Извадих трупа му от реката. Прерязали са му гърлото, точно като на нещастния Пърси Бел.

— За Пърси знам от Стив — отбелязах аз, — но името Джо Фрейзър го чувам за пръв път.

Амалия въздъхна и скръсти ръце. Тонът ѝ стана точно като учителка с многогодишен стаж, която обяснява на тъпите си ученици прост и отдавна омръзнал ѝ урок.

— Представете си, Били, и вие, Стив, че трябва да изпратите човек в някое забутано място, където всеки чужденец е подозрителен по условие. Разбира се, можете да го посъветвате да се предреши като пътуващ търговец, например, или пък като свещеник. Но има още една категория хора, които много пътуват и не предизвикват подозрения у никого по тези места. Това са професионалните играчи. И, наистина, какво е нужно, за да минеш за такъв? Хубави дрехи, цилиндър и лачени обувки, като не броим уменията да играеш сносно на няколко примитивни игри. Съгласете се, че това е много по-лесно, отколкото да се правите на търговец — сви рамене тя. — Така че, както виждате, мистър Неизвестен, знам доста неща за вас. Вие не сте никакъв играч, а, също както и мистър Фрейзър, сте дошъл тук по нечия заръка.

Тя взе сюртука ми — същия, който ми беше отнел Били Малоун, — пхна ръка в джоба му и извади оттам гладко мътно камъче.

— И даже ми се струва, че знам какво търсите. Търсите изчезналите диаманти, които е откраднала шайката на Неуловимия Сам. Наистина, не ми е съвсем ясно само за какво ви е притрябвало да се натрапите за спътник на мистър Холидей, но, мисля, че мистър Холидей може сам да обясни това.

Стив пребледня и прехапа устна.

— Някога — промълви продрано той — обирах влакове.

Били шумно си пое въздух. Подвижното му лице се изкриви от отвращение.

— О, по дяволите, само това не! — промърмори той.

— Между впрочем — намесих се аз, — този брилянт го спечелих на карти от един момък.

— Позволете ми да не ви вярвам — ласкаво отвърна умопомрачителната ми събеседница. — Джо Фрейзър беше толкова играч, колкото сте и вие. И той имаше такива лъснати обувки и такива предразполагащи маниери като вас. Освен това, и той като вас не се разделяше с оръжието си. Но го убиха. Нещо повече — заклаха го точно по същия начин като Пърси Бел. И най-важното — тя се приближи и впери очи в лицето ми, — спомних си къде съм виждала Фрейзър преди. Беше в Сан Антонио. И той седеше в приемната на началника на полицейското управление, като при това беше облечен по съвсем различен начин.

— Ридж — умоляващо рече Стив, — отговори й. — Кажете поне нещо! Наистина ли съм грешал за теб и ти всъщност си ченге?

— Е, мистър Стил — изискано учтиво се поинтересува вещицата с кафявите очи — ще продължаваме ли да си играем на котка и мишка или ще свалите картите си? Имайте предвид, че знам много неща, които биха могли да ви бъдат от полза.

Дълбоко въздъгнах и сведох очи.

— Добре, милейди, печелите. Напълно сте права. Наистина не съм играч, а агент на Пинкертон.

— Кой е Пинкертон? — озадачи се Амалия и повдигна вежди.

— Знаменит частен детектив, мътните да го вземат — мрачно обясни Стив.

Неочаквано за всички ни Били Малоун избухна в глупав смях.

— Ох, ще пукна! — смееше се той. — Ама че компания! Преоблечена жена, влаков обирджия и проклет детектив. Че то аз съм най-приличния човек от всички тук!

И тримата раздражено го изгледахме, но това изобщо не намали веселието, което го беше обзело.

— Продължавайте, мистър Стил — рече Амалия. — И така, наели са Ви...

— Застрахователната компания — бодро отвърнах аз. — Там е работата, че ювелирната фирма, на която принадлежаха диамантите, своевременно ги беше застраховала за много прилична сума, и когато камъчетата изчезнаха безследно, компанията, естествено, не беше във възторг.

— По-подробно за изчезването им, моля — помоли Амалия с тих глас.

— По-подробно? — свих рамене. — На 16-ти ноември миналата година от Сан Антонио към Остин са превозвали неголямо куфарче с необработени диаманти. По пътя...

— А колко всъщност са били диамантите? — попита Били.

Аз се потърках между веждите.

— Знаеш ли, Били, по принцип тези дяволски диаманти се измерват в карати.

— Това го знам — намеси се Амалия. — Продължавайте, Ридж, това, което разказвате, е много интересно.

— Общо взето — казах аз — по приблизителни сметки в куфарчето е имало не по-малко от триста фунта^[1] камъчета. Именно по приблизителни, защото някои диамантите дори не са били извадени от скалните си обвивки, т.е., грубо казано, оставили са ги, както са ги изкопали. Всъщност, имало е един много голям диамант, не по-малък от кокоше яйце. Ювелирната фирма много се гордеела с него.

— Ясно — въздъхна Амалия. — Де да имах един такъв... Добре, с товара всичко е ясно. А охраната? Доколкото разбирам, при превозването на такива ценности се изисква особена предпазливост.

— Точно там е работата! — весело казах аз. — Президентът на ювелирната фирма решил да не привлича внимание към важния товар и затова не е имало никаква особена охрана.

— А въпросният президент не е ли имал причина самият той да заграби диамантите?

— Не. Него го проверихме пръв. Просто е бил излишно самонадеян. Обикновен глупав стар пуяк.

— По-нататък — безстрастно отрони Амалия.

— Какво по-нататък? Ограбили експреса, бандата взела куфарчето и се скрила.

— Кажете, мистър Стил — необичайно учтиво попита Амалия, — същата тази банда и преди е нападала влакове по този маршрут, нали?

— Да.

— И влаковете винаги са превозвали големи суми пари или ценни товари?

Всеки от въпросите на младата дама биеше право в целта.

— Общо взето, да. А вие как се досетихте?

— Защото последния път — усмихна се Амалия — не им провървя и се натъкнаха на влак с усилен полицейски конвой. Това може да е просто случайност, ако обаче не вземаме предвид факта, че бандитите винаги точно са знаели кои влакове да ограбват. Какъв е изводът? Много просто. Същият човек, който преди това им е давал информация за това какво и кога ще се превозва по жп линията, е предпочел да се отърве от тях. Трябвало е най-напред да се заемете с хората, които работят на гарите в Остин и Сан Антонио и знаят за превозваните товари.

— Не се притеснявайте, милейди — отвърнах аз. — Хората на стария Нат работят, както трябва. За съжаление, вашата версия не се потвърди. Поне засега. Всички тези хора са абсолютно чисти.

Амалия раздражено сви рамене.

— Значи, лошо сте работили. Чудеса не стават. Бандитите са имали първокласно укритие в планините, натъпкано догоре с храна, оръжие и динамит — аз и Били случайно се натъкнахме на него. Някой им е давал информация и някой ги е прикривал, като освен това ги е снабдявал с всичко необходимо. Иначе просто не се получава.

— И все пак не разбирам — обади се Стив Холидей, същият още и бившия обирджия Сид Бомонт, обръщайки се към мен, — какво търсеше в Ларедо. Жп линията засега не стига дотам.

— С благословията на мистър Пинкертон — обясних аз, — реших да захвана работата откъм другия край. Веднага след обира над всички прекупвачи на диаманти в окръга беше установено

наблюдение. Нали разбираш, Сид, извинявай, Стив, че диамантите, особено пък необработените, не са нещо, което можеш да продадеш на първия срещнат. Но, въпреки че ни помагаше полицията на този и съседните щати, нито едно камъче не се появи никъде. Тогава си спомних, че в Ларедо живее някой си Санчес, който се занимава с доста тъмни дела, и реших за всеки случай да го навестя. Той има много приятели в Мексико — кой знае, може пък вече да беше помогнал на бандитите да прекарат камъчетата през границата? Затова взех със себе си този скален къс — показах камъка, който Амалия продължаваше да държи в ръка, — и отидох при него да си опитам късмета. Което едва не ми излезе през носа, защото Санчес за малко не ме уби. Затова пък се запознах със Стив и, тъй като веднага го познах, реших, че неслучайно се мотае наоколо.

— Тоест, ти си решил, че аз съм свил проклетите диаманти, или че поне съм замесен с тази история — разочаровано заключи Стив. — Свиня си ти, Ридж, и това си е!

— Но скоро — продължих аз, стараяйки се да не обръщам внимание на мърморенето му, — разбрах, че греша и че Стив е честен гробар, който с колт в ръка увеличава броя на клиентите си.

— Върви по дяволите — вяло рече Стив.

— А Фрейзър? — попита Амалия. — Той с какво се занимаваше?

— Фамилията му е Флинт — отвърнах аз. — Той търсеше следите на бандата. Всъщност, и той, както и вие, подозираше, че някой от местните прикрива бандитите. Анализира обстоятелствата, при които са станали всички обири, и реши, че особено внимание заслужават четири градчета, които се намират недалеч от жп линията. Четири, включително Арчър. Замина за там и повече нищо не съм чувал за него.

— Е, това вече е нещо — отбеляза Амалия.

— Сега е ваш ред — казах аз, обръщайки се към нея. — Разказах ви всичко, което ми е известно, споделете и вие какво знаете.

Кафявите очи на Амалия станаха съвсем златисти.

— О — рече тя, — това ще е много дълга история.

И започна да разказва.

Беше по-невероятно от всички приказки в „Хиляда и една нощ“. Слушахме Амалия със затаен дъх и, когато тя свърши разказа си, бурно заръкопляскахме.

— Честна дума — възкликнах аз, — най-после разбрах откъде се е взела Жана Д'Арк във Франция! Сигурно ви е роднина.

Все пак успях да извадя от равновесие тази странна особа. Тя се изчерви и сведе очи.

— Значи сте успели да научите три неща — заключих, а. — Първо: замесен е някой си Стария Хю и той ръководи всичко. Второ: Пърси Бел някак си е успял да научи за диамантите и хората на Хю са се отървали от него, но след това са разбрали, че са прибързали.

Амалия скромно се покашля.

— Честно казано — плахо започна тя — склонна съм да предположа, че е откъснал диамантите от тези, които са ги откраднали. Къщата на приятеля му и жилището на приятелката му бяха претърсени от горе до долу. Явно са търсели нещо.

— Но това, което са търсели, сте го намерили вие — отбелязах аз. — Половинката от писмото. Нали така?

— Нещо такова — неохотно каза Амалия. — И в него наистина става дума за големи пари и надежди, свързани с тях. А на обратната му страна...

— Амалия — промълвих аз прокрадващо, призовавайки на помощ цялото си обаяние — вродено и придобито. — Трябва да видя това листче, каквото и да пише на него.

Амалия явно се поколеба. Погледна Били — той сви рамене. Погледна Стив — той пък се извърна не много вежливо.

— Правете, каквото искате — изсумтя гробарят, гледайки право пред себе си. — Но на ваше място, Амалия, не бих се доверявал особено на този тип. Много е хлъзгав. Вчера се правеше на играч и душа-човек, днес се оказа пинкертоновски агент, а утре може изведнъж да се окаже, че е от шайката им.

— Ако се окаже от шайката им — весело се намеси Били Куршума, — ще го гръмнем. Нали, Емилио?

Амалия му хвърли укорителен поглед, пристъпи към коня си и измъкна от чантата на седлото късче хартия.

— Добре — рече тя. — Ето, гледайте, мистър Пинкертон. Само не забравяйте какво ви каза току-що братчето ми Били.

— Братче? — попитах аз, напълно шашнат.
— Шегичка — подсмихна се Амалия. И ми подаде листчето.
Гръмна изстрел и хартията излетя от ръцете ѝ.

[1] Около 1.5 кг. — Б.а. ↑

5.

Думите, които се изплъзнаха от устата на Били, гробаря и моите, очевидно не бяха предназначени за ушите на дама. Но това, което каза дамата, вдигайки листчето от земята, надмина всичко.

— Еха! — весело възкликна Били Куршума. Това момче явно никога не униваше. — Веднага става ясно, че ругае истинска лейди. Такива думи не биха ми се и присънили даже!

Той ми подхвърли револвера и, стреляйки по внезапно налетелите като скакалци конници и лавирайки сред море от куршуми, ние отстъпихме към конете си. Амалия скочи на седлото, Били възседна един черен кон, който улови веднага щом ездачът му беше убит. Ние със Стив вече препускахме с всички сили по пътя, като не забравяхме от време на време да изпращаме по някой куршум към враговете.

— Дяволска работа! — завика Били, като се изравни с мен. — Да не би местният шериф да е вдигнал цялото население срещу нас?

Не, това не можеше да е шерифът Родригес. За миг ми се стори, че познах във високия старец с развети бели коси Санчес от Ларедо, но тази мисъл ми се стори толкова невероятна, че тутакси я изхвърлих от главата си.

— По-бързо, по-бързо, по-бързо! — викаше Стив. — Трябва да се откъснем от тях.

И ние се лудо се впуснахме между червеникавите скали, отдалечавайки се от потерята. Най-отпред с пълна скорост яздеше Амалия, чийто пъстър кон показваше не скорост, а просто чудо.

— Това е моя кон! — викна Били, когато отново се изравни с мен. — Видя ли? Никой друг няма такъв!

Честно казано, и неговият черен не беше по-лош, а и моят също си го биваше. Най-зле беше бедният Стив, който явно изоставаше, но и той щеше благополучно да избяга от преследвачите, ако в някакъв момент от техните редове не се измъкна някакъв пъргав младеж, размахващ ласо над главата си. Видях как примката се стегна около Стив, той излетя от седлото и се стовари на земята. Стреляхме няколко

пъти и Били свали този, който беше впримчил Стив. Уви, когато Стив успя да се освободи от въжето и се изправи на крака, бандата вече го беше обкръжила отвсякъде. Той бавно вдигна ръце и това беше последното, което видях, преди да се понеса по завоя на пътя.

Някъде след около половин час минахме от галоп в тръс, за да се съвземем поне малко. Никой от преследвачите ни не се виждаше засега. Вероятно се бяха отказали, но в това нямаше нищо хубаво, защото Стив Холидей беше в ръцете им.

— По дяволите! — възкликна ядосано Били. — Само да имахме повече патрони, щях да им дам да се разберат. А така...

Той замълча със смръщени вежди. Трябва да кажа, че и аз, и Емили бяхме в същото състояние. Мисълта за това, какво би могло да очаква нашия другар там, сред онези хора, които определено не ни бяха приятели, тревожеше всички ни.

— Няма какво да се разкисваме — стегна ни Амалия. — Кой колко патрона има?

На мен ми бяха останали пет, на Амалия — седем за револвера и четири за уинчестъра. Били ме изуми. Той претегли с ръце колтовете си и обяви:

— Три в десния, два в левия.

— Откъде знаеш? — недоверчиво попитах аз. Видях, че дори не беше поглеждал в барабаните им.

— По теглото — лаконично отвърна той.

Погледнах го с неволно уважение. Този момък беше истински ас, не някаква си там мижитурка, която си е сложила колан с кобур и вече се мисли за страшилище на вселената.

— Може да поискаме помощ от Родригес — казах аз.

— Ние? — изсумтя Били.

— Кои изобщо бяха тези? — нетърпеливо попита Амалия. — Стори ми се, че са само мексиканци, но това е странно. С Големия Доминго се справихме отдавна, а повече...

— Санчес — мрачно рекох аз.

— Какво? — болезнено извика Амалия.

Обясних, че в Ларедо Стив се беше осмелил да влезе в къщата на Санчес, предрешен като монах.

— О, по дяволите! — възкликна Били. — Значи със Санчес си имат собствени сметки за уреждане.

Амалия отметна глава.

— Сметки или не, длъжни сме да измъкнем Стив.

— Сид — поправих я аз. — Истинското му име е Сид Бомонт.

— Стив или Сид, няма значение — отсече войнствената особа. — Ридж, с нас ли си? Питам те, защото, общо взето, ти си страничен човек и изобщо не си длъжен...

— Грешите, мадам Дюпон — отвърнах аз. — Много съм длъжен даже. Та нали Стив Холидей ми е приятел. Освен това, той вече веднъж ми спаси живота.

— А какво стана със Сид Бомонт, влаковия обирджия? — изсумтя Били.

Обърнах се към него, изразявайки недоумение с цялото си лице.

— Този пък кой е? — попитах аз.

Настъпи кратко мълчание, след което Амалия тихо се разсмя.

— Добре — рече тя. — И така, да предположим, че Санчес иска да си разчисти сметките с мен. Понеже Доминго дълго не се е връщал, решил е сам да ме открие. А се е натъкнал на Стив, с когото също има разногласия. Страхувам се, че ще го убие — гласът ѝ прозвуча безпомощно. — А ние имаме съвсем малко патрони и нищо не можем да направим. По дяволите! Да имахме поне още някакво оръжие...

— Динамитът — напомни Били.

— Какво? — извика Амалия.

— Помниш ли пещерата с динамита? — попита бандитът. — Там беше пълно с готови шашки.

— Били — раздразнено каза Амалия — тази пещера е *на майната си*, както се изразяват у нас във Франция, да не говорим пък че едва си спомням къде се намира. Не можем да изоставим тук Стив и да тръгнем да я търсим, разбираш ли?

— Нищо не трябва да търсим — простодушно отвърна Били. — Динамитът си е при нас.

Амалия така се изпъна, че стана едва ли не с цял фут по-висока.

— Тоест, как така при нас? — недоверчиво попита тя.

Били смутено се почеса по носа.

— Ами аз... Като видях шашките в пещерата, веднага си помислих: защо пък да ги оставяме там? И ги взех.

— Динамитът? — прошепна Амалия. Даже в сумрака се виждаше колко е преbledняла.

— Ами да — потвърди Били с щастлива усмивка.

— Мъкнал си със себе си динамит? — освирепя Амалия. — Били, да не си се побъркал?

— Но аз не... — започна бандитът.

— Чакайте — намесих се аз, — нали неговите вещи останаха на пътя, когато улучихме коня му. Как са се озовали обратно у него?

— Аз му ги върнах — мрачно отвърна Амалия. — Когато го пленихте и си тръгнахте оттам, аз се върнах и ги взех. Там беше устната му хармоника и разни дреболии, без които той просто не може да живее. Но динамит... Не знаех, че там има динамит. Благодаря ти, Били, много приятелско от твоя страна!

— Без устната хармоника наистина не мога — възрази това голямо бебе. — Но динамитът не е у мен, а у теб, в чантата ти. Сложих го на дъното ѝ, да не го намокри дъждът.

Настъпи такова зловещо мълчание, че смътно усещах как ей сега ще се случи нещо лошо.

— Я повтори какво каза! — нареди Амалия. — Че нещо не чух.

— Сложих динамита в твоята чанта — търпеливо обясни Били, — защото моята е съвсем малка и нямаше да се събе... Ох!

Признавам, че не се сдържах. И въпреки че положението, в което се бяхме оказали, изобщо не беше смешно, да гледам как Амалия се нахвърли на Били и взе да го шамари зад врата ме караше да се превивам от смях.

— Идиот! Кретен! Малоумник! — викаше красавицата с кафявите очи и безпощадно удряше младия бандит. — Ти изобщо разбираш ли какво щеше да стане с мен, ако чантата я беше улучил дори само един куршум? На теб, мамка ти, поне понякога случва ли ти се да мислиш с главата си?

— Ридж! — виеше Били. — Какво ѝ стана, защо ми се нахвърля? При тези думи едва не паднах от седлото от смях.

— А ти си същият! — викна ми негодуващата Амалия. — Кое му е смешното, а? Кажи ми, кое му е смешното?!

Вярно, че не можех да обясня кое му е смешното, но фактът си е факт: смеех се така, че сълзи ми изскочиха от очите.

— Ама, разбира се! — обидено възкликна Амалия. — Смейте се, смейте се! Ако ме беше разкъсало на парчета, сигурно още повече щяхте да се смеете!

— Емилио — започна Били с извинителен тон. — Пфу... Амалия! Не мога да свикна с новото ти име. Защо се сърдиш сега? Нищо не е станало, всички сме живи и здрави, а с помощта на динамита може би ще успеем да освободим Стив.

Амалия му метна сърдит поглед.

— Това е първата умна мисъл, която чувам от теб — рече тя неохотно. — Дайте да помислим как да го направим.

Край на разказа на Риджуей Стил

6.

Той се свести от това, че цялото тяло го болеше. В устата му имаше някаква кървава каша, костите непоносимо го боляха, сякаш за изминалата нощ бяха станали на сол. Опита се да помръдне, не успя и, стенойки, си спомни, че е завързан. Спомни си и друго — това, което се беше случило с него през последните няколко часа.

Там, на пътя, когато застреляха коня му, той веднага позна човека с бялата грива. Беше Санчес. Същият този Санчес, с чийто син някога здравата се беше скарал, след което могъщият Игнасио се превърна в негов заклет враг. Стив даже подозираше, че именно Санчес беше организирил засадата, в която избиха приятелите му, а самият той успя да се измъкне с пет куршума в тялото. И сега двамата стари неприятели се оказваха лице в лице.

— А, та това е сеньор Бомонт — каза учтиво Санчес. — Защитник на русокоси сеньорити и приятел на гринговци, които идват с оръжие в моя дом! Няма какво да криеш! Познах те даже в онова монашеско расо. И гласа ти познах, макар че се опитваше да криеш лицето си като последен страхливец!

Стив отвърна с отбрани ругатни. Вече знаеше, че от човек като Санчес не може да се очаква нищо добро. Но това, което последва, се оказа по-лошо, отколкото си въобразяваше. Санчес надяна примка на краката му и го повлече по земята след коня си, а съратниците му яздеха около него и дюдюкаха. Довлачиха го в някакво малко селце, закътано в подножието на планината, и дълго го ритаха.

— Това е краят ти, Сид — обяви Санчес. — Никой няма да се застъпи за теб, приятелчетата ти те изоставиха. Шерифът на това градче ми е длъжник, а също и кметът, и всичките му останали жители. Мога да те обеса на площада и никой няма даже да посмее да гъкне. А сега ми кажи какво знаеш за диамантите. Облекчи си душата преди смъртта!

Но Стив не пожела да си облекчи душата. По-скоро обратното. Биха до, докато изгуби съзнание, а после изморените му мъчители го заключиха за през нощта в тази стая.

Съратниците на Стив се бяха скрили в нощта. Да продължават с гонитбата беше неразумно и Санчес реши да изчака до сутринта.

— Този човек е храбър, но храбри хора има много — каза той на един от помощниците си, имайки предвид Стив. — Когато ми каже къде са диамантите, ще го убия.

И, изпреварвайки безмълвния въпрос на събеседника си, добави:

— А ако не ми каже, пак ще го убия.

Утрото настъпи. Огнената корона на слънцето се издигна над хоризонта, а Стив Холидей, пребит, вързан и мрачен, си мислеше, че това ще е последния ден от живота му. Освен ако приятелите му не го спасят.

А в същото това утро в градчето Санта Валерия се появи нов човек. Беше сляпо момче, облечено в мръсни дрипи с неопределен цвят. Широко отворените му очи не виждаха нищо. То вървеше, почуквайки по пътя със здравата си тояга, и тихо напяваше под носа си мексиканска песничка. Една старица, която едва влачеше прегърбеното си тяло по площада, го извика и със сърдит глас го попита какво търси в тяхното бедно селце. Тук не давали на просяците милостиня, храната едва стигала за жителите, и по-добре било да се маха оттук по живо, по здраво, докато новопристигналите сеньори от Ларедо не са го набили.

— Търся сеньор Санчес от Ларедо — каза момчето. — Заръчаха ми да му предам нещо.

— Така ли? — иронично се осведоми Санчес, който преди малко беше излязъл на верандата и беше чул края на разговора. — Кой си ти и какво са ти заръчали да ми предадеш?

Слепият бързо се обърна по посока на гласа му.

— Вие ли сте сеньор Санчес?

— Да, кълна се в Мадоната!

— Сеньор Игнасио Санчес?

Санчес смръщи вежди и това се оказа достатъчно към просяка да се спуснат двама яки кабалеро. Те взеха от момчето тоягата му и претърсиха дрехите му. Оръжие у пришълеца нямаше.

— Извинете, сеньори, какво правите? — с плачещ глас питаше инвалидът. Говореше испански без никакъв акцент, Впрочем, и по външността му беше лесно да се познае, че е мексиканец. Косите му

бяха черни, кожата на лицето му — загоряла до бронзов оттенък. Сега, когато му бяха взели тоягата, той стоеше със смешно разперени ръце и безпомощно ги размахваше във въздуха.

— Чист е, сеньор — изсумтя един от копоите на Санчес.

— Разбира се, че съм чист — обидено рече слепецът. — Мих се само преди два месеца.

Думите му предизвикаха бурен смях сред подчинените на Санчес. Момчето застина с обидено изражение, протегнало тънката си шия по посока на тези, които така безсрамно му се подиграваха.

— Извинявай, амиго — каза Санчес, когато пристъпът на напушилия го смях малко намаля. — Мигел искаше да каже нещо съвсем друго. Ама и ти си един шегаджия! Пепе, върни пръчката на момчето! Не виждаш ли, че даже не може да стои изправен без нея.

Пепе с гримаса на отвращение хвърли пръчката към краката на слепия. Всички се търкаляха от смях, като гледаха как момчето стои с протегнатата ръка в очакване да му върнат едничката му собственост.

— Около краката ти е — подсказа Санчес.

Момчето неловко се наведе и все да шари с ръка по пясъка. Някой се сети да подритне тоягата примерно на метър оттам и щом инвалидът се изправи с недоумяващо изражение, смехът стана още по-силен.

— Грешно е да издевателствате така над немоцните, сеньори — каза той и гласът му затрепери от сдържана горест. — Още повече че имам работа със сеньор Санчес, а вие знаете само да ми се подигравате.

Санчес хвърли суров поглед на цвилеците кабалерос, взе тоягата от земята и я даде на слепия, който радостно се вкопчи в нея.

— Каква работа имаш с мен, друже? — попита Санчес. — Казвай по-бързо, че за днес имам един-двама гринговци за убиване.

На всички лица разцъфнаха весели усмивки.

— Поръчаха ми — каза момчето — да ви дам ето това.

Той бръкна със свободната си ръка в гънките на дрехата си и извади оттам някакъв мръсен кафеникав камък.

— А... — изпусна въздух Санчес, докато гледаше като омагьосан камъкът, лежащ в дланта на слепеца. — Кой ти поръча да ми го дадеш?

— Хора на коне — отвърна момчето. — Ако вие наистина сте сеньор Санчес, то това е ваше. Те така казаха.

Остър слънчев лъч прониза с нищо неотличаващия се камък и от самата му сърцевина бликна сноп блестящи искри. Санчес мълчаливо взе диаманта от дланта на слепеца.

— Какво още ти поръчаха да ми предадеш? — каза той, опитвайки се да изглежда спокоен.

— Помолиха ме — смръщи чело момчето — да ви предам да освободите някакъв гринго, който бил при вас. Ако го направите, те са готови да ви дадат останалите камъни.

— И ти се нае да ми предадеш всичко това? — с престорена любезност се осведоми Санчес.

Слепият сви рамене.

— Ами да, сеньор. Платиха ми за това.

— Колко?

— Цял сребърен долар — гордо отвърна момчето и отново бръкна в гънките на дрехата си. Сега на дланта му се показва блестяща монета.

Санчес се обърна към хората си и дяволски се ухили.

— Измамили са те, амиго — промълви той и взе долара от слепеца. — Монетата е фалшива. Опипом е същата като истинска, но всъщност е оловна.

Кабалеросите бяха готови да се хванат за коремите. Ама какъв е веселяк техния сеньор Санчес!

Като подмигна на хората си, собственикът на бардака преспокойно скри монетата в джоба си.

— Но ти не се отчайвай — каза меко той, докато изучаваше слепеца с подвижните си черни очи. — Разкажи ми за онези хора и щедро ще те възнаградя. Къде ги срещна?

Момчето помисли малко.

— Наоколо шумеше вода — рече то. — А, да, поръчаха ми още да ви предам — тези измамници, Бог да ги порази с краста, дано! — че ако сте съгласни да направите размяната, трябва да докарате оня гринго при голямото дърво на пътя за Сан Антонио, на кръстопътя. Ще бъдат там днес през деня.

Санчес мълчаливо кимна на хората си. Най-близкият му помощник, Мигел, препасан с патрондаши през гърдите, веднага разбра смисъла на мълчаливата заповед на шефа си и тръгна да събира хората.

— Много ти благодаря, друже — отвърна Санчес, взе от земята голяма конска фъшкия и я положи в ръката на слепеца. — Ето ти за труда.

Той потупа бедното момче по рамото и се отправи към къщата, в която беше отседнал. Слепият застина на място с жално изражение на лицето, после пусна фъшкията на земята и протегна тоягата си, опипвайки земята, за да си върви.

— Сеньор! — устреми се към Санчес задъхан кабалеро. — Сеньор, не го пускайте. Сигурен съм, че съм чувал гласа му и преди.

Този човек беше от бандата на Големия Доминго. От гибел го беше спасило само това, че беше избягал, без да дочака края на престрелката. Именно той беше доложил на Игнасио Санчес за неуспеха на първата наказателна експедиция.

— Така ли? — процеди през зъби Санчес.

Той извади револвера си, отиде при просяка и допря дулото в глава му. Слепият, обаче, продължаваше да се влачи по пътя и да си напява под носа същата провлачена песничка, все едно нищо не беше станало.

— Ей, ти! — викна Санчес.

Слепият трепна и спря.

— Благодаря Ви, сеньор, няма нужда — промълви горчиво той. — Вече разбрах каква ви е благодарността. Оставете си лайното за себе си.

Мигел се спусна от верандата.

— Всички са готови, сеньор. Аз трябва ли...

— Вземи половината от хората — мрачно се разпореди Санчес — и бягай на кръстовището. Ако не намериш никого там, веднага се връщай.

Мигел кимна, направи знак на хората си и всички се засуетиха край конете. След две минути кавалкадата, вдигайки облаци прах, напусна градчето Санта Валерия.

— Как се казваш? — попита Санчес слепия, нервно облизвайки устни с върха на езика си.

— Аз ли? — отметна глава просякът. — Хосе.

— Откъде си, Хосе?

— От Албакърки.

— Албакърки е далеч — отбеляза Санчес, гледайки го изпитателно.

— Наистина ли? — изненада се просякът. — Не знам, сеньор. Хората като мен не различават местата.

Останалите хора на Санчес го обградиха и го заразглеждаха с интерес.

— Не, със сигурност е сляп — изсумтя един от тях към друг, показвайки незрящите неподвижни очи на Хосе. — Сигурно просто си го виждал преди и затова ти се струва подозрителен, Хорхе.

— Какъв цвят е дървото? — попита неочаквано Санчес.

Слепият бавно обърна глава към него.

— Дървото? Дървото е кораво.

— А какъв цвят е? — настояваше Санчес.

— Казвали са ми — плахо промърмори просякът, — че е червено.

Хората на Санчес се засмяха.

— А понякога може да е синьо — продължаваше просякът. Смехът на обкръжилите го стана още по-силен.

— Не, просто е сляп — изсумтя някой с малко повече съвест от останалите. — *Vaya con Dios, amigo*. Върви си с мир.

— Благодаря — каза просякът и почука с тоягата по пътя, искайки да си тръгне.

Но в този момент Санчес го осени идея.

— Хосе — каза той, — искаш ли да изкараш малко пари?

Главата на слепеца се обърна към него.

— Не — каза той. — Искам в Сан Антонио. Хората в града не са така зли като вас, и не обиждат инвалида, само защото е инвалид.

— Добре, добре — изсумтя Санчес, — пошегувах се.

Той извади от джоба си сребърната монета, която преди това беше отнел на слепеца, и я положи в дланта му.

— Този път, амиго, всичко ще бъде честно.

Просякът разтвори пръсти и хвърли долара в прахта.

— Какво правиш? — изненада се някой.

— Познах я — мрачно рече просякът. — Това е същата онази оловна монета. Имаше драскотина от едната страна. Не ви ли стига, сеньори?

Той се извърна и направи няколко крачки по пътя, почуквайки с тоягата пред себе си.

— Не ми харесва всичко това — промърмори Хорхе. — Честна дума, господарю, чувал съм гласа му преди и ми се струва... струва ми се...

— Спрете го — кратко заповяда Санчес, трепвайки с брадичка — И докарайте тук грингото.

Двама души влязоха в къщата, други двама хванаха просяка и го повлякоха към верандата. Той запищя като малко животинче, което измъчват, но все пак го завлякоха и захвърлиха пред Санчес.

— Не е учтиво да си тръгваш, когато не са се сбогували с теб, амиго — каза той почти ласкаво.

Момчето мълчеше и само дишаше често-често. Ноздрите на малкия му нос се издуваха.

— Сега ще проверим дали е заедно с онези, които уж са го изпратили — каза тихо Санчес, обръщайки се към своите. Той незабелязано изпразни колта си и го пхна в ръката на просяка.

— Какво е това? — уплашено попита момчето.

— Това, което носят всички мъже, ако не са слепи копелета като теб — ожесточено отвърна Санчес.

Двама от подчинените му свлякоха Стив Холидей надолу по стъпалата на верандата и го захвърлиха пред просяка. Очите на Стив засвяткаха, щом видя Санчес. Гробарят взе да се извива и да крещи всякакви мръсни думи, на испански и на английски. Само ритник в бъбреците успя да го накара да замълчи.

— Познаваш ли го? — спокойно попита Санчес, показвайки просяка, който неловко стискаше с ръце револвера.

Стив се опули.

— Откъде? — изхриптя той, дишайки тежко.

— Действително, откъде — съгласи се Санчес, отиде при просяка и собственоръчно нагласи оръжието в ръцете му така, че дулото гледаше право в челото на гробаря. — Слушай ме внимателно, Хосе. Пред теб сега се намира мой стар познат. Някога обираше влакове и започна много да си въобразява. Та, значи, ти сега ще го убиеш.

— Как? — промърмори момчето.

— Ето така — Санчес запъна петлото и сложи пръста на слепеца на спусъка. — Стреляй!

Ако просякът ги беше излъгал, мислеше си собственикът на бардака, и ако беше приятел на проклетото момиче и на Сид Бомонт, то, без съмнение, щом усети в ръцете си оръжие, той ще се опита да освободи Стив и да открие огън по хората на Санчес. Затова предвидливият главатар беше изпразнил револвера.

Но просякът дълбоко въздъхна, промърмори нещо като кратка молитва и без никакво колебание натисна спусъка.

7.

Както се очакваше, чу се само сухо изщракване.

— Убих ли го? — плахо попита просякът.

Санчес ядосано се намръщи. Хорхе не знаеше къде да се дене от неудобство.

— Да, уби го — Санчес взе револвера си от ръцете на слепия. — Можеш да си ходиш, *compadre*^[1]. Дайте му тоягата.

Слепият бавно кимна, хвана по-здраво тоягата си и протегна ръка, опипвайки земята с края ѝ. Лявата си ръка вдигна към очите и направи с нея движение, все едно иска да извади от тях влязла прашинка.

В следващия миг фалшивите пердета на слепец се оказаха в ръката му, а изпод черните мигли погледнаха дръзки, безпокойни очи. Били Малоун (защото това беше именно той) удари с тоягата през краката един стоящ наблизо кабалеро. Докато той виеше от болка и подскачаше на място, Били взе револвера му и откри огън. С всеки негов изстрел падаше по един от хората на Санчес. В добавка, от фургона, който се беше появил на площада, докато лъжеслепецът разсейваше хората около себе си, също започнаха да стрелят, прикривайки Били и гробаря. Риджуей Стил, облечен като кочияш, скочи на земята, преряза въжетата на Стив и го помъкна към фургона. Гробарят се препъваше на всяка крачка и една не падаше — здравата беше пострадал.

— Тръгваме! — викна Били, отстъпвайки към фургона.

Преди това обаче Риджуей успя с точен изстрел да свали Игнасио Санчес и, когато главатарят рухна на земята, измъкна от джоба му своя диамант.

— Старият Нат — обясни лаконично агентът — ще ми откъсне главата, ако не го върна.

Той ловко скочи на капрата и хвана поводите.

— Дий, кранти проклети!

В чест на крантите трябва да се каже, че те препуснаха напред като стрела. Били и Амалия се прислониха отзад във фургона и

стреляха по всеки, който се мъчеше да им попречи да избягат.

— Е, как мина, Били? — попита Амалия, когато излязоха от града и фургонът запрепуска надолу по някакъв склон.

Били подсмръкна.

— Как ли? Ами, нормално, Амалия. Само дете едно разбрах: тежко е, ох, тежко, да си инвалид на този свят!

Той се закашля и презареди револвера си.

— По дяволите, Мигел! — викна той, показвайки облачето, което се кълбеше далеч напред.

Стив лежеше на дъното на фургона и само простенваше слабо при всяко тръскане.

— Карай към моста, Ридж! — викна Амалия.

— Тъй вярно, милейди, към моста — отвърна той и пронизително изсвири.

Свърнаха от пътя и запрепусаха по равнина, обрасла с висока трева. Някъде след около половин миля отново излязоха на пътя. Отпред като сложно извита синя лента заблестя река, широка и бурна. Един-единствен дървен мост водеше до другия ѝ бряг. Фургонът бодро изгромоля по него и Риджуей дръпна поводите.

— Всичко ли си подготвил? — разтревожено го попита Амалия, докато скачаше на земята.

— Бъдете спокойна — отвърна Риджуей и извади от джоба си кибрит.

— Пали!

На перилата на моста бяха закрепени шашки динамит, от които се спускаше бикфордов шнур. Виейки се по камъните, той стигаше до самите крака на Риджуей.

— По-бързо!

Хората на Мигел вече се бяха показали на другия бряг и с диви викове се понесоха към моста. На три мили надолу и нагоре по течението нямаше нито брод, нито друг начин реката да бъде прекосена.

— Ридж, защо се мотаеш?! — викна Амалия, започвайки да губи търпение.

Най-сетне клечката драсна и по шнура плъзна весело жълто огънче.

— И за какво е всичкият този шум? — измърмори Ридж и скри кибрита в джоба си.

Съскайки, пламъкът инч след инч изгаряше бикфордовия шнур. Огънчето танцуваше вече край самия мост.

— Ей сега — промърмори Ридж, — сега...

Изад един голям плосък камък изскочи животинче с остра муцунка, подобно на язовец, и с любопитство се вгледа във веселото огънче. След което вдигна лапа и с непостижима зловредност... се изпика върху него.

— Къш! — запищя Амалия и замаха с ръце. — Къш, гадино!

Но язовецът вече беше избягал. Огънчето беше угаснало и всички присъстващи усетиха как по гърбовете им се стичат едри капки хладна пот. Беше твърде късно тичат към моста и отново да запалят бикфордовия шнур.

— Били — завика Амалия, — Били, миличък, ти всичко можеш! Стреляй в динамита, по-бързо!

Били се почеса зад ухото, каза: „Ами, добре“, извади колта със седефената дръжка, внимателно се прицели (разстоянието до моста хич не беше малко) и стреля.

Куршумът отскочи в рикошет от един камък, не стигайки до моста, и уби на място една голяма врана, която мирно се грееше на един клон.

— По дяволите — разстроено рече Били. — Хубав изстрел беше, но не попадна, където трябваше.

Първите конници вече бяха на моста, който трещеше и се клатеше под копитата на конете им.

— Стреляй! — запищя Амалия.

Риджуей, който вече беше решил, че на приятеля му няма да му се получи, отиде до фургона и взе уинчестъра. Били присви очи, прехапа устна и дръпна спусъка.

Див грохот разтресе околността. Мостът пред очите им се обгърна във воал от гъст дим, избухна като огнено цвете и, разпаднал се на части, полетя надолу към реката заедно с всички, които се бяха оказали върху него. Диво крещяха хора, като луди цвилеха коне, но след по-малко от минута всичко беше свършило.

Нахлупил шапка ниско на челото си, Риджуей мълчаливо оглеждаше разрушенията.

— Да — промърмори той, — това си беше нещо!

Стив се изтърколи с цяло тяло през каната на фургона и рухна на земята. Дошлият на себе си Риджудей се спусна към него.

— Какво беше това? — попита Стив със странен глас.

— Динамит — честно отвърна Ридж. — Решихме да разделим хората на Санчес, защото бяха твърде много, и да те вземем, а за в случай че тръгнат да ни гонят, минирахме моста.

Стив въздъхна.

— Идиоти, — горчиво рече той — сложили сте твърде много динамит!

— Извинявай, Стив — отвърна смирено Ридж. — Сам разбираш, не сме такива професионалисти като теб.

— Как си, Стив? — осведоми се веселият като врабче Били, като се приближи до тях.

Стив подозрително го загледа.

— Какво ти е на косата, момко? Нали беше светла?

— Намазах я с мръсотия — обясни Били. — Представях се за сляп мексиканец, ти какво, не разбра ли?

Стив подсмръкна с разбития си нос, помисли малко и, за ужас и изненада на всички присъстващи, се опита да фрасне Били Куршума по физиономията.

— Амалия — извика Били, — какво става! Та аз, между другото му спасих живота! Защо се бие?

— Ти стреля по мен — изхриптя Стив.

— Кога? — изуми се Били.

— Когато Санчес ти даде револвера.

— Защото револверът беше празен — обясни Били. — Аз по теглото знам има ли патрони в оръжието или не.

— Така ли? — със слаб глас промълви Стив.

— Да.

Стив помисли още малко и отпусна глава на каната на фургона.

— Добре — каза простичко той. — Тогава ме карайте вкъщи, уморих се от тези приключения.

[1] Приятелю, друже (исп.). — Б.а. ↑

8.

— И какво пишеше в писмото? — попита полковник Ричардсън.

Квартетът пътешественици се беше добрал до Арчър без особени нови проблеми. Никой повече не се беше опитал да ги безпокои — може би защото нямаше вече и кой. Влаковият обирджия Сид Бомонт отново се превърна в гробаря Стив Холидей, върна се в магазина си, взе си котарака Хотспер от мис Хармъни и се зае да лекува раните си с помощта на подбрано уиски. Естествено, Риджуей Стил и Били Малоун, на които мадам Дюпон беше толкова задължена, бяха поканени да гостуват в ранчото „Есмералда“, за колкото време пожелаят. Агентът на Пинкертон се сприятели с Робърт Ричардсън, който почти се беше възстановил от раната си. Що се отнася до Били, то той неочаквано се беше почувствал зле и не ставаше от леглото. Месец януари приближаваше края си и той все по-често си спомняше предсказанието на старата циганка как няма да дочака февруари.

— Младежът има туберкулоза — каза доктор Хейли, който полковникът беше поканил да прегледа болния (без, разбира се, да му казва името му). — Но най-лошото е тъпата му увереност, че смъртта му е близко. Повярвайте ми, отношението към болестта е велико нещо! Ако и занапред продължи да вярва, че е с единия крак в гроба, никой няма да може да му помогне.

Той подписа на болния топло мляко, най-добре козе, рибено масло, арсеник, който по онова време се е използвал за много неща, включително и за лечение на туберкулоза, и си тръгна. Амалия побърза да се върне при Били, който лежеше с лице към стената, чертаеше нещо с пръст по чаршафа и отговаряше на всичките ѝ въпроси едносрично.

— Чикита — каза Амалия, като излезе от стаята му, — трябва да ме даваме топло козе мляко. Моля те, погрижи се да го пие.

— Млякото няма да му помогне — дълбоко въздъхна Чикита. — Трябва да яде таралежи.

— Какво? — слиса се Амалия.

— Братовчед ми — обясни момичето — беше болен от същото, послуша един наш знахар и започна да яде таралежи. Знахарят каза, че мазнината им помага да зарастват дупките в белите дробове. И братовчед ми оздравя. Знахарят не го излъга.

— А случайно да са му поникнали бодли по гърба? — недоверчиво попита Амалия.

Чикита сведе глава.

— Знаете ли, всички така го дразнеха, но после, щом спря да кашля, вече не смееха да му се подиграват. Честна дума!

— Добре — въздъхна Амалия, — нареждам ти да храниш нашия приятел Били с таралежи. Само че му казвай, моля ти се, че е телешко, да не стане някоя беля.

По време на вечерята Амалия разказа на Ричардсънови за своите приключения и показа късчето хартия, което двамата с Били бяха намерили.

— Мисля — рече тя с извинителен тон, — че това парче са го търсели не просто така. На обратната му страна има рисунка, нещо като карта.

— Дайте да видя — живо каза Риджуей и взе драгоценното листче.

Разбира се, и Робърт, и полковникът също пожелаха да видят плана по-отблизо. Уви, това беше доста примитивна рисунка, състояща се от някакви ченгелчета, стрелкички и дебел кръст по средата.

— Планът нищо ли не ви говори? — попита Риджуей, изпитателно поглеждайки стопаните.

Те се спогледаха и поклатиха глави.

— Като че ли не — каза полковникът. — Така е нарисувано, че нищо не се разбира.

— Така ли? — по тона на Риджуей можеше да се съди, че не им вярва особено. — Добре тогава. А името Стария Хю нищо ли не ви говори?

— Тук в окръга е пълно с разни Хю — обади се Робърт. — Има Хю Рийвс, собственик на ранчо. После Хю Мендел, старшия ми обядвач.

— Мендел изобщо не е стар — отбеляза полковникът.

— Вярно — съгласи се Робърт. — Свещеникът, всъщност, също се казва Хю.

— Мислех, че се казва Тристрам — каза Амалия.

— Ами да, Тристрам Хюбърт Хайгрейв — отвърна полковникът.
— Има още Хю Хармъни, дядото на Арабела, и Хю Хипстър, слуга в кръчмата на Грант.

— И ти — добави Робърт.

— Какво? А-а! — заусмихва се полковникът. — Ами да, нали пълното ми име е Чарлз Хюбърт Ричардсън. Как ви се струва, приличам ли на главатар на шайка?

— Според мен, не — честно призна Амалия.

Полковникът се засмя. Риджуей се намръщи и отново се втренчи в плана, който държеше в ръка.

— Не страдайте, Ридж — каза меко Амалия. — Може она тип да ни е излъгал, кой знае? И може главатарят на бандата изобщо да не се казва Стария Хю.

— Какво пък, всичко е възможно — неопределено отвърна Риджуей. — Всъщност, вие споменахте, че сред вещите на Пърси Бел е имало някакъв камък. Мога ли да го видя?

Амалия извика Чикита, която донесе чантата на Бел и чинно излезе.

— Не — констатира Ридж, като огледа камъка от всички страни, — това е най-обикновена скала.

— А вие разчитахте да намерите диамант ли? — укорително промълви Амалия. — Оставете това, Ридж, ако видя диамант, няма да го сбъркам с нищо друго.

Ридж шеговито вдигна ръце.

— Предавам се!

На вратата се показа Чикита.

— Пристигнаха братята Донован — доложи тя и двамата здравеняци тутакси връхлетяха в столовата. Дрънчейки с шпорите си, те церемониално приветстваха Амалия и се здрависаха с „безопасния елот“ Робърт.

— Как си, старче? Така като гледам, напълно си се оправил? А кой е този?

— Аз съм Риджуей Стил — представи се детективът, а после се обърна към Амалия и ѝ подаде заветното листче. — Скрийте го, може още да ни потрябва.

— И с какво се занимавате, мистър Стил? — попита по-големият брат, като го оглеждаше неприязнено. — Не приличате на каубой.

— Застрахователен агент съм — невъзмутимо рече Риджуей, отпивайки от чая си. — Мистър Робърт Ричардсън иска да застрахова живота си след извършеното над него покушение.

— Да, по нашия край е най-добре да се застраховаш — отбеляза по-младия Донован.

И потече вечният разговор на земеделците — за времето, за това кое и кога е най-добре да се сее, за конете и за неуловимия бандит Били Малоун, когото търсят и все не могат да намерят, а тоя Малоун бил изпозастрелял шерифите в поне четири окръга, и извършил още такива безчинства, че е най-добре щяло да е жив да го опекат.

— Да, разбира се — кимаше полковник Ричардсън и се усмихваше под мустак.

Накрая братята Донован си тръгнаха и Амалия отиде да си легне.

На сутринта първата ѝ работа беше да навести Били. Знаменитият бандит лежеше неподвижно и, за разлика от преди, дори не се опитваше да посвири на устната си хармоника, с която никога не се разделяше.

— Как си, Били? — попита Амалия.

Били обърна към нея измъченото си лице.

— Питаш ме как съм, Емилио? Ами никак. Левият ми дроб хрипти, десният клокочи. Свършено е с мен.

Чикита донесе някакво блюдо, направи реверанс и чинно затвори вратата зад себе си.

— Какво е това? — с отвращение попита каубоят, гледайки чинията, украсена с рисунки от преплетени листа.

— Закуска, Били — каза Амалия. — Яж.

— Не искам — изсумтя бандитът. — Нямам апетит.

— Били — сурово попита Амалия, — ти приятел ли си ми?

Изнервен, Били се изчерви като ученик и сведе очи.

— Разбира се, че съм ти приятел!

— Тогава яж. Заради мен. И заради Пит Бандита.

— Какво? — Били едва не падна от кревата.

— Ами нали се канеше да го гръмнеш — невинно отбеляза Амалия. — Или си размислил?

— Но аз... — промърмори Били, но преди да успее да завърши изречението, Амалия решително взе вилицата.

— Аз да не съм малък, че да ме хранят? — възмути се Били след минута-две.

Амалия, красиво облечена, напарфюмирана, с живи цветя в косите, впери кехлибарения си поглед в него.

— Не разбирам, Били — с меден глас промълви тя. — Недоволен ли си от нещо?

Били помисли малко.

— Ами, общо взето, доволен съм — каза срамежливо той. Погледът му се плъзна по равнината зад прозореца. — Интересно, кой там препуска така? Не го ли е страх, че ще си счупи врата!

Амалия се привдигна от мястото си.

— Това е Стив! — възкликна тя. — Станало е нещо!

9.

— Те отвлякоха Арабела! — бяха първите думи на Стив, когато се втурна в къщата.

Полковник Ричардсън вдигна вежди.

— Кой те, Стив?

— Не знам — дрезгаво отвърна гробаря. — При мен дойде майка й, беше изпаднала в ужас. Вчера Арабела излязла от къщи и не се върнала. А днес мисис Хармъни получила писмо. Лежало на масата в гостната им, а тя не знае как е могло да се озове там.

— Къде е писмото? — попита Робърт.

Стив мълчаливо му подаде поизтърганото вече листче.

— Ето го.

Ричардсън прочете писмото и го предаде на Амалия.

— Много весело... — отбеляза той и съкрушено поклати глава.

„Ако искате отново да видите дъщеря си жива и здрава, охотно ще я разменим за частта от писмо, която е донесла мисис Дюпон. Ако сте съгласни, размяната ще стане днес в 8 вечерта край фермата на стария Хаскът. Ако дойдат повече от пет човека, ние няма да се явим.“

— Каква е тази ферма на Хаскът? — попита Амалия.

— Отдавна е изоставена — изсумтя полковникът. — Вече пет години никой не живее там.

— Къде е мисис Хармъни? — бързо попита Амалия. — Трябва незабавно да я доведем тук. В града може да я грози опасност.

Стори й се, че Стив леко се смути.

— Сигурно сте права — промълви накрая той. — Какво, да отида ли за нея?

Личеше си, че няма никакво желание за това.

Амалия го помами с пръст и го дръпна настрана.

— Какво има, Стив? — попита строго тя.

— Нищо — неохотно промърмори гробарят. — Просто, откакто съм се върнал, мисис Хармъни не ме оставя на мира.

Амалия преглътна въпроса, който й беше накрая на езика, и каза само:

— Разбира се, Стив, разбирам, че за вас това е твърде... м-м... досадно, но не можем да я излагаме на опасност, нали? — тя сложи ръка на лакътя на Стив. — Бъдете рицар, идете и я доведете тук. А после с вас още ще си поговорим.

Стив кимна и тръгна към изхода. На вратата обаче се сблъска със запъхтените братя Донован.

— Какво се е случило с Арабела? — викаха те един през друг. — Какво пише в бележката, Боб?

Ричардсън рязко се обърна към тях.

— Откъде знаете за бележката?

— Мисис Хармъни сама ни разказа за нея — удивено отвърна по-малкия брат. — Какво ти става, Боб?

Боб прекара ръка по челото си.

— Нищо — отвърна той с усилие.

— Покажете им писмото, Боб — намеси се Амалия.

Ричардсън им подаде листчето. Братята го прочетоха и на лицата им се изписа най-живо недоумение. Амалия накратко им обясни за какво става дума.

— Значи, всичко е заради онова писмо? И какво ще правите сега?

Боб безпомощно погледна Амалия, която само сви рамене.

— Нямаме избор — рече тя. — Ако не им предадем този проклет план, те ще убият мис Хармъни.

— Каквото и да става, ние сме с вас — заяви Ръсел Донован. — Мис Арабела... тя...

Той се изчерви и не завърши изречението.

— Да, мис Арабела... тя е много... хъм... — потвърди брат му и смутено сведе очи.

Амалия си спомни, че и двамата братя бяха обожатели на похитената девойка.

— Благодаря ви, джентълмени — каза сковано полковник Ричардсън, — но тъй като всички неприятности започнаха заради нас, предпочитаме да се справим с тях сами.

— Но, чичо Чарли — намеси се Амалия, — това е неразумно. Всичко може да се случи! И, освен това, в посланието ясно е написано, че на срещата могат да отидат пет човека.

Чичо Чарли, пъхнал пръсти между копчетата на жилетката си, й хвърли недоволен поглед, но не каза нищо, а само сърдито се изкашля.

— Във всеки случай, аз със сигурност ще отида — решително каза Робърт. — Чичо, с мен ли си?

Полковникът кимна с голямата си глава.

— Прекрасно. Аз, ти, Ръсел и Джак — общо четирима. А пети...

— А пети — обади се Амалия — ще бъде мистър Риджуей Стил.

— Ами вие? — недоверчиво попита полковникът.

Амалия решително поклати глава.

— Без мен, джентълмени. В последно време и без това преживях доста, а при размяната може да се случи какво ли не. Мъж с пушка ще ви бъде от полза повече, отколкото жена.

Така и решиха.

Около седем часа Амалия се сбогува с тези, които отиваха да спасят Арабела Хармъни. Тя даде на полковника частта от писмото с плана на гърба му и го помоли да се връщат колкото се може по-скоро.

— Разбира се — измърмори старият воин и скри драгоценното листче в джоба си.

— Сър — внезапно рече Амалия — може ли да ви попитам... Нещо не е наред ли?

— Всичко! — изсумтя полковникът. — И, честно да ви кажа, не ми харесва много, че братята Донован се заеха да ни помагат.

— Защо?

— Така — уклончиво отвърна полковникът. — Поразмишлявах доста, разбирате ли. Пърси беше убит от човек, който е знаел разположението на стаите и реда в къщата. По-големият Донован постоянно идва у нас и освен това прекрасно владее ножа. Защо стреляха по Боб, не мога да разбера, но е възможно да е казал нещо в повече, затова са решили да се отърват от него. А точно през този ден по-малкият Донован се мотаеше наблизко. Като при това за него се знае, че е нелош стрелец по движеща се мишена. И накрая... — полковникът дълбоко въздъхна. — Чикита ми каза, че сте разговаряла с нея за същото. За това кой в града добре владее ножа и кой е способен да застреля човек, без да се замисля.

Амалия ясно се усмихна.

— Сър, ние с Чикита говорихме за много неща, включително и за това как на съдията Рафърти в началото на миналата година са му откраднали стадото, и за сушата миналата пролет. И за това, защо мис Арабела е оставила вашия племенник, и за ухажора ѝ от Сан Антонио,

заради което вашият племенник е решил да напусне родния край, за да лекува, така да се каже, сърдечните си рани.

— Не ме баламосвайте! — заплаши с пръст Амалия полковникът. — Прекрасно разбрах, че сте разпитвали Чикита за Донованови, а другото е било просто така, за прикритие.

— Може би — отвърна Амалия със загадъчна усмивка. — Но ето какво ще ви кажа. Забравете за братята Донован, полковник. Дайте на бандитите каквото искат и доведете мис Арабела в ранчото. В никакъв случай не се опитвайте да преследвате похитителите, чувате ли?! И не им пречете да си тръгнат. Аз ще се погрижа за всичко останало.

— Хъм — рече полковникът, засуквайки мустак. — Виждам, че криете туз в ръкава си. Нали? Неслучайно днес, когато Стив Холидей докара мисис Хармъни, вие толкова дълго и обстоятелствено разговаряхте с него.

— Говорихме за вдовицата Хармъни — скромно отбеляза Амалия — и аз убеждавах Стив да се държи малко по-добре с нея.

— А, това ми е познато! — явно се развесели полковникът. — Е, мисис Дюпон, не знам какво сте замислила, но ще се постарая да изпълня точно всичките ви нареждания. Да дам половинката от писмото, да докарам Арабела, да не се опитвам да разбера кои са похитителите и да не обръщам внимание на братята Донован.

Той по военному събра токове и отдаде чест.

— Ще бъде изпълнено, лейди. А вие през това време поговорете с мисис Хармъни и я убедете да се държи малко по-зле към Стив.

Но вместо това цяла вечер Амалия чистеше и зареждаше оръжие, като при това мисис Хармъни активно ѝ помагаше. Жените трепваха при всеки звук. Най-сетне на двора се чу шум като от петима или шестима конници. Мисис Хармъни скочи от мястото си и почти веднага в стаята се втурна Арабела и се хвърли на шията ѝ.

— Мамичко!

— Момичето ми! — повтаряше мисис Хармъни, притискайки дъщеря си в обятията си. — Скъпото ми момиче! Какво се случи? Направиха ли ти нещо? Колко се радвам да те видя, съкровище мое!

Прашният Робърт Ричардсън влезе в стаята и хвърли шапката си на масата.

— Как мина, Робърт? — попита Амалия.

— Ами никак — отвърна той с гримаса на отвращение. — Когато стигнахме до фермата се оказа, че те вече са там. Двадесет човека, не по-малко! Аз, да си призная, доста се уплаших.

— А не трябваше — каза Ръсел Донован, престъпвайки прага. — С нас можеше от нищо да не се страхуваш.

Тези думи очевидно бяха казани специално за красавицата Арабела, но тя не ги чу, тъй като точно в този момент разказваше на майка си как я бяха пъхнали в закрыта карета, как я бяха возили нанякъде и как накрая я бяха заключили в някаква къща. Но се бяха държали учтиво с нея, хранили я бяха по три пъти на ден и бяха изпълнявали всичките ѝ желаня, без едно — да я пуснат.

— Това е просто ужасно, ужасно! — повтаряше през сълзи мисис Хармъни, макар че всъщност нищо чак толкова ужасно не беше станало.

— И какво стана после? — попита мъжете Амалия. — Успяхте ли да познаете поне някои от похитителите?

— Лицата им бяха закрити с кърпи — отвърна полковникът. — Не, никого не познахме. Дадох им листчето, те внимателно го огледаха, бутнаха към нас Арабела и с насочени към нас пушки започнаха да отстъпват. Мислех, че ни гръмнат всичките, още повече че този — той посочи с брадичка по-малкият Донован, Джек, — ги ругаеше като бесен. Но нищо, размина ни се. Жалко само, че картата остана у тях. Може би, ако я бяхме разгледали по-добре, щяхме да разберем къде Пърси е скрил диамантите, а сега... — безнадеждно махна с ръка той.

— Вярно казва полковникът — отбеляза по-големият Донован. — Трябваше поне да прерисуваме картата, може би след време щяхме да се разберем къде е заровено съкровището. Толкова ли не можахте да се сетите?

— Че за какво? — равнодушно рече Амалия. — Съкровището така или иначе е у нас.

10.

Мис Хармъни прекъсна посред дума разказа си за това какво ѝ се беше наложило да преживее в странната къща, където я бяха държали похитителите ѝ, и зяпна Амалия. Мисис Хармъни отвори уста. Полковникът застина на място. Боб Ричардсън с грохот изпусна тежкия си камшик. Но никой не изглеждаше толкова поразен, колкото братята Донован.

— Ама вие... И сега какво, излиза, че картата е била съвсем ненужна?

— Познахте, джентълмени — добродушно потвърди Амалия.

Пръв се опомни полковникът.

— Но кога...

— Когато Стив докара мис Хармъни, му казах, че... — усмихна се и сама се прекъсна Амалия. — Общо взето, догадката ми се потвърди и той намери диамантите.

— И къде са те сега? — пророни поразен Боб.

— На сигурно място — отвърна Амалия.

— Чакайте, чакайте! — завълнува се Риджуей Стил. — Диамантите са собственост на ювелирната компания, която... Ох!

Амалия твърде болезнено го настъпи по крака с остроото си токче.

— Тепърва ще видим чия собственост са — снизходително отбеляза тя. — Най-важното беше да измъкнем мис Хармъни от лапите на бандитите. Затова досега не ви казах нищо.

— Е, мадам Дюпон — заяви полковникът — шапка ви свалям. Излиза, че сме измамили онези юнаци, а? И че са останали с празни ръце? Ха-ха-ха!

Джек Донован сви мрачно устни.

— Ако бяха научили... Животът на мис Хармъни можеше да се окаже в опасност. Разбирате ли това?

— И то за някакви жалки камъчета — заприглася възмутеният му брат, — за някакви си никакви брилянтчета...

— Протестирам! — весело възрази Амалия. — Държах тези диаманти в ръцете си и изобщо не са никакви. Сред тях има дори доста

хубави, които правят впечатление даже в необратен вид, а има и един особено голям прозрачен диамант, голям като кокоше яйце. И изобщо, вашите страхове, джентълмени, са безоснователни. Никой не можеше да се изпусне, че диамантите са у мен, защото самата аз на никого не бях казала, а що се отнася до Стив, той беше ням като гроб и аз съм напълно сигурна в него.

— Трябва да пийна нещо! — заяви Риджуей, сипа уиски в чашата си и я гаврътна на екс, без да се намръщи.

— Но, ако бяха разбрали... — упорстваше по-малкият Донован.

— Господа, това вече е скучно — с капризна гримаса каза Амалия. — Отдавна се стъмни и е време да спим. Дамите Хармъни, разбира се, ще останат да нощуват тук — не е много приятно да се мъкнеш до града в такава тъмница. А на вас, господа, ви желая лека нощ. Всичко хубаво и довиждане. Мис Арабела, сбoguвайте се с вашите спасители, те си тръгват.

Боб Ричардсън отвори уста да каже нещо, но полковникът го забеляза навреме и го сбута с крак. Братята промърмориха: „Довиждане, мис Арабела, довиждане, мем“ и мълчаливо излязоха, влачейки крака и подрънквайки с шпори.

— А сега какво? — спокойно попита Риджуей Стил.

Амалия се усмихна.

— А сега, джентълмени, ще чакаме.

— Значи, все пак са били Донованови — каза полковникът по-скоро утвърдително, отколкото въпросително.

След като братята си тръгнаха, къщата на Ричардсън се превърна в малък укрепен лагер. Вратите бяха заключени, на всички слуги беше раздадено оръжие със заповед да стрелят веднага щом забележат нещо подозрително. Останалите в къщата също се въоръжиха. Амалия нареди да угасят светлините, за да изглежда, че обитателите на ранчото мирно спят, но всъщност в тъмнината до всеки прозорец се беше притаил по един стрелец с пушка. При това много от хората за всеки случай се бяха запасили и с револвери. Самата Амалия и полковникът се оказаха в една стая, а в съседната, треперейки от вълнение, се беше притаила смелата мисис Хармъни, която категорично беше отказала да изостави приятелите си и да се скрие на

по-безопасно място. Арабела без гръмки слова само беше взела един уинчестър и беше помолила да ѝ посочат къде да застане на позиция. Оказа се, че тази красива девойка има много решителен дух.

— Братята Донован — продължи полковникът, който седеше на няколко метра от Амалия и напрегнато се взираше в тъмата, — са забъркали всичко това. Видели са вчера онова късче от писмото, на което беше надраскан планът, и са решили да го вземат. Да, всичко пасва. И за да не реши някой от нас да прави глупости, ни се натрапиха за помощници, нали е трябвало да проследят всичко да мине гладко. Така ли е?

— Може би — уклончиво отвърна Амалия.

Полковникът я погледна внимателно.

— Нали не искате да кажете, че вярвате на глупостите, които наприказваха? За безопасността на мис Хармъни и прочие...

— Ами — каза Амалия, — по принцип...

Но не ѝ се удаде да завърши мисълта си. Дружен вик разцепи нощта, куршум удари прозореца, край който се беше притаила Амалия, и разби стъклото в рамката. Веднага започнаха да обстрелват къщата от всички страни. Обсадените вътре, обаче, предварително предупредени от Амалия за възможността от подобен развой на събитията, незабавно откриха насрещен огън. Портата се отвори, няколко конници на запенени коне се втурнаха в двора, но всички бяха застреляни преди да успеят да се доберат до къщата. Ту тук, ту там се чуваха изстрели. В двора се търкаляха убити и жално крещящи ранени. Техните другари бързаха да им се притекат на помощ, но до този момент никой не беше успял да се доближи до къщата цял и невредим. Конете диво цвилеха, съвсем обезумели от миризмата на барут и грохота на изстрелите. Амалия стреляше без почивка, мис Арабела също се оказа превъзходен стрелец, но най-удивителното беше, че майка ѝ, твърдо стиснала устни, стреляше без пропуски. Достатъчно беше само да натисне спусъка и някой от враговете падаше убит.

— Виж ти! — извика полковникът, докато презареждаше пушката си. — Колко човека са там, цял полк ли са?

Той изохка и се втренчи през прозореца.

— Боже мой! Та това е шерифът Хамилтън! А там, под дъба, е съдията Рафърти! Ама че копелета!

— Напред, момчета! — ревеше шерифът, надвиквайки шума от битката. — Да им покажем кои сме!

— И Донованови са тук! Видяхте ли, че бях прав! — викна полковникът, прицели се и едва не отнесе главата на Ръсел Донован, който обаче се наклони на седлото и куршумът уби помощника му.

Амалия видя как Джек Донован се приближи до шерифа и му изкрещя нещо, сочейки къщата.

— А, не, братче, няма да стане! — промърмори полковникът. — С такъв генерал като нашия — весело подмигна на Амалия той — няма да ни превземеш!

Шерифът кимна, обърна се към хората си и даде кратко разпореждане. Веднага в нощта блеснаха няколко факли.

— Ха! — изсумтя чичо Чарли. — Момчетата искат да се превърнат мишени ли?

— Искат да запалят къщата — каза силно преbledняла Амалия.

— Няма да им се получи — отвърна старият воин. — Каменна е.

— А покривът? А конюшните?

— По дяволите! — възкликна полковникът.

Със следващия изстрел той уби коня на по-малкия Донован, но останалите конници с факлите вече се носеха към конюшните, които бяха направени от дърво и огънят в тях можеше да се разгори за броени секунди.

От къщата отекнаха няколко изстрела, но двама или трима от конниците все пак стигнаха до конюшните и хвърлиха факлите си в сеното и по гредите. Амалия стреля, докато един патрон не заседна във винтовката ѝ. Тогава тя скочи на крака и хвана револверите.

— Какво правите? — извика полковникът.

— Конете ще загинат! Трябва да ги спасим!

— Да вървят по дяволите! — възкликна чичо Чарли. — Ще ви убият, ако се покажете навън!

— Няма да ме убият! — отсече Амалия и се хвърли към вратата.

— Ах, дявол да го вземе! — възкликна развълнуван полковникът, стреля по съдията Рафърти, който явно се страхуваше и се стараяше да стои по-далеч от схватката, и се спусна след Амалия.

Когато излязоха на двора, конюшните вече горяха. На покрива им танцуваха остри огнени езици, а вътре се блъскаха и цвилеха обезумелите от страх коне.

— Стой! — викаше полковникът на Амалия. — Къде отиваш, идиотка такава! Конете ще се измъкнат и ще те стъпчат! Стой!

Но Амалия не го слушаше. Проклинайки се за непредвидливостта си, тя свали от врата тежкото резе и едва успя да отскочи встрани, когато от конюшната се измъкна млечнобял кон с пламнала грива. След него се впуснаха и другите животни, но Амалия не виждаше нищо друго, освен нещастния бял кон, от очите на който се стичаха сълзи. Тя се хвърли към него, смъкна шала си и го хвърли на врата му, за да загаси огъня.

— Великолепно — произнесе нечий язвителен глас съвсем наблизо, и от пушека, обгърнал двора, се показва шерифът Пит Хамилтън с уинчестър през седлото.

11.

— Пит Бандита! — възкликна Амалия.

Притичалият полковник веднага го взе на мушка и искаше да го застреля, но шерифът властно протегна напред отворената си длан.

— Не стреляйте! — извика той. — Дойдох да преговаряме!

И наистина, хората му спряха да стрелят. Полковникът се поколеба, но свали пушката.

— Не преговаряме с бандити — студено отрони той.

— А аз и не съм бандит — ухили се Пит. — Аз съм представител на властта. Законен, между другото.

— Ти нападна ранчото ни — мрачно рече полковникът. — И запали конюшните.

— Но и вие, да отбележа, не сте по-добри — добродушно отвърна Пит. — Опитвате се да отнемете чужда собственост, а? Диамантите не са ваши.

Полковникът почервения.

— Значи ти, мерзавцо, ръководиш цялата шайка? — прогърмя гласът му.

— По-тихо — намръщи се Пит. — Без силни думи, става ли? Кой какво ръководи — не е ваша работа. Дойдох с предложение да завършим всичко с мир. С добро, така да се каже. Ясно ли е?

— Сигурно, да ни нападнете се нарича „с добро“? — язвително отбеляза Амалия.

— Какво можех да направя — изсумтя шерифът, — като тези глупаци Донован просто не можеха да потърпят малко, преди да сложат ръка на диамантите.

Той се изкашля.

— А вие здравата ни подредихте, мисис! Стив Холидей ще има много работа. И направо не знам как ще обяснявам на свещеника от какво са се споминали наведнъж толкова много хора.

— Накратко, шерифе! — нареди Амалия, като го гледаше студено.

Шерифът подсмръкна и замислено потри носа си.

— Значи така — премина на въпроса той. — Предложението ми е съвсем просто: вие ни давате диамантите, които и без това не ви принадлежат, и си отиваме. Естествено, забравяте, че сме били тук и изобщо всичко, което сте видели. Признавам, че ви причинихме някои щети — запалихме ви конюшните, изпочупихме ви стъклата. За тези щети ще ви овъзмездим, бъдете сигурни, всичко ще е честно.

— Как смееш ти да ми говориш за чест... — яростно започна полковникът.

— Чичо Чарли — промълви Амалия с укор и полковникът стихна.

— А ако кажем не? — продължи тя, обръщайки се към шерифа.

— Щом не, значи — не! — отвърна той, почесвайки се по врата. — Вие, разбира се, сте се укрепили добре и тъй нататък, но ние все пак сме повече. А и боеприпасите ви все някога ще свършат. А след това... — той се усмихна. — След това не отговарям за хората си. И без това са ви много ядосани — много техни другари убихте.

— Така им било писано — учтиво каза Амалия.

— Не разбрах? — смути се шерифът.

— Това е френска поговорка — обясни Амалия. — Означава, че такава им е била съдбата.

Тя въздъхна.

— Добре, мистър Хамилтън. Ако ви дам тези проклети диаманти, ще ни оставите ли на мира?

— Абсолютно! — ухили се шерифът. — Донесете ги и няма да ни видите повече.

— Не са у мен — сухо рече Амалия. — Дадох ги на съхранение.

Усмивката слезе от лицето на шерифа.

— Това е било много неразумно от ваша страна, мем — да дадете на някого такива драгоценности — сериозно промълви той. — Къде е гаранцията, че този човек няма да избяга с вашето съкровище?

— Няма да избяга — отвърна уверено Амалия. — Елате, ще ви отведе при него. Той живее в Арчър.

— Така значи! — каза Пит Бандита и пронизително изсвири. — Джим! Ти оставаш старши тук. Ние с тази лейди ще идем за камъчетата и ще се върнем. А ти дотогава бъди нащрек, разбра ли?

— Върнете се в къщата — каза Амалия на полковника — и предайте на останалите да не стрелят. После сам знаете какво да

правите.

— Добре — изсумтя полковникът и закуцука към къщата, силно замятайки крак.

Пит Бандитът се обърна към Амалия.

— Е, мисис Дюпон, да тръгваме!

Оказа се, че конвойт на Амалия щеше да бъде внушителен. Освен Пит, към града я съпровождаха братята Донован и още шестима бандити, които съвсем не бяха въоръжени с прашки.

— Това е за в случай — обясни Пит, — че се опитвате да ни примамите в капан. Ей Богу, всякакви жени съм срещал, но такава като вас — никога.

— Няма и да срещнете — отвърна Амалия. — Това поне мога да ви обеща.

— И у кого са камъчетата? — попита шерифът след кратко мълчание, когато вече приближаваха Арчър.

— А вие си поразмърдайте мозъка, шерифе — посъветва го Амалия. — Познавате този човек.

— Аз познавам всички в Арчър — отвърна шерифът и заприготвя пушката си.

Минаха по главната улица и спряха го магазина на гробаря.

— Тук — рече Амалия и слезе от коня си.

— У Стив Холидей? — замислено промълви шерифът. — Ясно.

Той леко бутна Амалия с дулото по гърба.

— Само че вие влизате първа. И не забравяйте, че ако стане нещо, мога да ви застрелям и в гръб.

Амалия го изгледа с безкрайно дълъг презрителен поглед.

— Казвали са ми, че много ви бива в това — отбеляза тя.

— Кой по-точно? — поинтересува се Пит.

— Един човек, който няма такива навици — отвърна Амалия и взе да блъска по вратата. — Стив, отвори, аз съм!

По-малкият Донован сви рамене.

— Не ми харесва тази работа — промърмори той.

— Сега, сега! — разнесе се недоволният глас на гробаря от вътрешността на магазина и скоро самият Стив Холидей се показа на

прага, като широко се прозяваше. Но най-лошото беше, че от него на километър вонеше на уиски.

— Стив — попита Амалия с негодувание, — ти какво, натряскан ли си?

Стив въздъхна и се почеса по гърдите под ризата си.

— Вашият мъртвец е вече готов — обяви той. — Нещо много рано сте дошла за него, мисис... Хлъц! — Той се олюля и се хвана за рамката на вратата.

Пит властно отстрани Амалия, насочи пушката си към Стив и тръгна напред, вкарвайки гробаря в магазина му.

— Ей, ей! Вие къде? — опита се да протестира пияницата.

— Огледайте всичко наоколо — кратко нареди Пит на спътниците си.

В следващия момент той се спъна в котарака, който се оказа на пътя му, за малко не падна и мръсно изруга. Хотспер отвърна със сърцераздирателен вопъл и избяга под един ковчег, който стоеше в ъгъла. В ковчега имаше човек със скръстени на гърдите ръце.

— Пфу! — рече с отвращение Джек Донован и се извърна от ковчега.

Хотспер, със светещи в тъмнината жълти очи, следеше как непознатите обискират магазина и мечтаеше да стане голям колкото къща, за да може да впие нокти в неканените гости и да ги разкъса на парчета.

— Няма никой, Пит — доложи по-големият Донован, когато приключиха с обиска. — Съвсем никой, така може да не се притесняваме от засада.

Пит въздъхна с облекчение.

— И къде са диамантите, скъпа? — попита той, като се обърна към Амалия. — Нямам намерение да седя тук цяла нощ!

— У Стив са. Скрил ги е на сигурно място — поясни Амалия. — Стив! Къде е онова нещо, което ти дадох днес?

В отговор Стив само се оригна, извади от ковчега наполовина изпразнена бутилка уиски и я надигна.

— Стив! — кресна Амалия.

Пияницата най-сетне се откъсна от бутилката и погледът му започна да се прояснява.

— А вас ви познавам — заяви той на Амалия, като я сочеше с пръст.

Амалия отиде до него и му зашлеви звучна плесница, от която даже Хотспер се стресна и присви глава.

— Стив! Къде са камъните?

— А, камъните ли... — измърмори гробарят. — Ами че тук са, къде да са!

— Давай ги — нареди Амалия, а после сърдито тропна с крак и викна по-силно — Побързай де, дявол да те вземе!

— Сега, сега — мърмореше Стив. — Ето ги...

Той мушна ръка в стърготините на дъното на празния ковчег, в който обикновено спеше. Когато извади ръката си оттам, в нея проблесна тежък колт.

Мъртвецът в ковчега се размърда, скочи на пода и се превърна в целия и невредим Били Малоун, който откри огън. Братята Донован бяха убити първи, а останалите им съучастници бързо ги последваха. Само Пит Бандита не загуби самообладание, отвърна на огъня и рани гробаря в бедрото. Били обаче простреля ръката, с която шерифът държеше пушката, и Пит с проклетие изпусна оръжието. Чак сега успя да види кой беше противникът му.

— Ти! — прохриптя Пит, не вярвайки на очите си.

— Предай много поздрави на Тим, Пит — спокойно каза Били и се прицели в челото му. Но се намеси Амалия.

— Чакай, Били. Той трябва да ни заведе при приятелите си, иначе този кошмар никога няма да свърши. Защото не вие сте главен, нали, мистър Хамилтън? Вие сте дребна риба, която подбира бандити за отговорни поръчения, но вас ви командват други хора.

— Ловко. Така значи! — промълви бившият шериф. После се усмихна. — Добре, проклетите да сте, но сте прави. Всичко ръководи съвсем друг човек. Искате ли да го видите? Нямам нищо против! Дори съм готов да ви заведа при него.

— Разбира се, мистър Хамилтън — отвърна Амалия. — Тъкмо по пътя малко ще си поговорим и вие ще ни отговорите на няколко въпроса.

12.

— Всичко е започнало със сушата — заговори Амалия, когато тримата излязоха на улицата и закрачиха към голяма красива къща, стояща отделно от другите на няколкостотин метра от тях.

— Не разбрах — рече Били. Докато разговаряха, той непрекъснато наблюдаваше Пит Бандита, който се вървеше отпред и предпазливо мълчеше.

— Заради сушата миналата година земевладелците в Арчър загубили много пари — обясни Амалия. — А имали и други причини за недоволство. Синдикатът, основан от кмета Грант, банкрутирал, а на съдията Рафърти, например, му откраднали цялото стадо. Трябвало спешно да измислят нещо. И измислили.

— Да ограбват влакове? — досети се Стив.

— Аха — потвърди Амалия. — Самите те обаче не са могли директно да се заемат с това. Трябвало е да наемат бандити, да им дават част от плячката, убежище и боеприпаси. И най-важното — да внимават да не ги хванат. Предполагам, че именно по тази причина е бил убит предишния шериф Отис, а на негово място дошъл бившият бандит Пит Хамилтън.

— Никога няма да докажете това в съда — отбеляза Пит Бандита.

— Имам си собствени съдебни заседатели — отвърна Амалия и показа пенсионирания влаков обирджия и все още непенсионирания млад стрелец. — Чрез свой човек в Сан Антонио фермерите получавали информация кога на „техния“ участък от жп линията ще се окажат големи суми пари или ценни товари, след което предавали тази информация на бандитите. Веднъж на нашите благородни джентълмени им се усмихнал късметът — разбрали за куфарчето с необработените диаманти. Куфарчето било похитено, но това веднага предизвикало сложности. Бандитите си искали техния дял, а поне засега камъните не трябвало да бъдат продавани. Затова човекът, който бил умът и душата на цялата операция, оставил всички диаманти у

себе си, за да може, когато всичко утихне, да ги продаде за пари в брой. Но на бандитите започнало да им се струва, че са ги измамили.

— Откъде знаете всичко това? — взе да нервничи Пит Бандита.
— Да не сте подслушвала всички разговори?

Амалия се усмихна.

— Не, просто имам богато въображение. Но да продължим. Слушайте по-нататък. Бандата станала опасна и било решено да се отърват от нея. Но как? И изведнъж — късмет! Съдбата сама им изпраща старото приятелче на Пит Били Куршума, когото трябва да превозят от Остин в Сан Антонио под охрана, и то повече от солидна. И на бандата заповядват да ограби точно този влак. Те се съгласяват на драго сърце, без да подозират за капана. Но в последвалата престрелка не загиват всички бандити. Един от тях успява да се скрие и прекрасно разбира, че и той, и другарите му са били нарочно подмамени. Затова не рискува да се върне в убежището, но е ранен и кръвта му изтича. И докато язди, накъдето му видят очите, среща един човек...

— Пърси Бел? — удивено попита Стив.

— Именно него. Мога да си представя за какво са разговаряли. Тежко раненият човек иска да живее, изпълнен е с жажда за отмъщение и обещава на Пърси да му разкаже за някакво съкровище, ако Пърси го спаси. Но, очевидно, бандитът казва повече, отколкото трябва, и Пърси преспокойно го оставя да умира, след което се отправя за съкровището.

— Ама че гад! — възмути се Били.

— Пърси намира къде главатарят на престъпния синдикат е скрил диамантите, заменя ги с обикновени камъни — ако си спомняте, намерихме един такъв сред вещите му, — и изчезва. Дотук добре, но тогава Пит Бандита забелязва, че сред труповете липсва един от бандата, и тръгва да го търси. Какво стана после, Пит?

— Когато се добрах до него, вече отдавна беше мъртъв — мрачно отвърна бандитът. — Но в ръката си стискаше седефено копче.

— Във формата на четирилистно цветче! — извика Амалия, като си спомни, че когато Пърси се беше появил в къщата на Ричардсън, на жилетката му наистина липсваше едно копче. Значи, когато го е изоставял, умиращият е плакал, умолявал, вкопчвал се е в него... и е откъснал фаталното копче.

— И вие веднага сте разбрали, че това може да е само Пърси — заключи тя.

— Не, не веднага — отвърна шерифът. — Дълго време не знаехме кой е. Но после Пърси се появи в града, дойде в кръчмата и там, докато си вземаше бира, изпусна на пода златна петдоларова монета.

— Аз му я дадох — каза гробарят. — Беше при мен онази сутрин.

— Общо взето, по-малкият Донован му помогнал да си намери монетата и забелязал, че липсва едно копче от жилетката му. После, когато му показах копчето, което бяхме намерили, той веднага го позна. Решихме, че Пърси е дошъл да шантажира синдиката, и беше решено да го убием.

— И изпратихте по-големия Донован, който много ловко действа с ножа? — попита Амалия.

Шерифът се извърна.

— Да, той го направи.

— А защо решихте, че Пърси е дошъл именно, за да ви шантажира? Защо не проверихте дали диамантите са на мястото си?

— Защото никой от бандитите не трябваше да знае къде са скрити — мрачно отвърна Пит. — Но оня момък, Олдингтън, сигурно е видял нещо. Изобщо, да ви кажа, той беше твърде оправен. А що се отнася до шантажа, всички знаеха, че Пърси винаги е готов за такова нещо. Просто си беше такъв.

— Защо стреляхте по Ричардсън? — запита Амалия.

— Не бях аз, а Джек Донован — възрази шерифът. — Ричардсън сам си е виновен. Кой ми крещеше в лицето, че знаел всичко за мен и щял да ме разобличи, а? И аз реших, че Пърси му е казал за нас. После той си тръгна, появи се Донован и аз му казах, че трябва да се отървем от Робърт. И той стреля по него. Но не улучи.

— Не улучил, няма що! — подсмихна се Стив. — Боб едва не умря!

— Толкова по-зле за теб, гробарю — язвително му отвърна шерифът. — Ако беше пукнал, щеше да имаш още един клиент.

— А мен защо искахте да убиете? — настойчиво продължаваше Амалия. — Аз какво ви бях направила?

— Тръгнахте да търсите приятеля на Пърси — озъби се Пит. — За какво, а? Ами ако Пърси го беше посветил за нашите работи? И изобщо, беше очевидно, че не сте равнодушна към Ричардсън и няма да се откажете просто така.

— Аз ли не съм равнодушна? — учуди се Амалия.

— Ами да. Иначе за какво ви е да се забърквате във всичко това? И ние решихме да се застраховаме за всеки случай.

— И с Джо Фрейзър ли се застраховахте? — рязко попита Амалия.

Пит зяпна.

— Значи знаете и за Фрейзър? Чудна работа! А аз си мислех... — той внезапно замълча.

— И неговото гърло ли го преряза Ръсел Донован? — рече Амалия. — Защо?

— За това, че Фрейзър беше надушил някои неща — неохотно призна Пит Бандита. — Мотаеше из окръга, разпитваше народа покрай картите, а сами знаете, че по време на игра езиците се развързват. И се наложи да се отървем от него.

— А кога разбрахте, че диамантите са изчезнали?

— Когато дойде прекупвачът — горчиво отвърна Пит. — Ох, тогава на главния много му дойде! Нали всички решиха, че самият той ги е подменил. Голяма патърдия стана! Но след това все пак се досетихме, че ако е искал да ни измами, трябва да е голям идиот да подмени диамантите и да не избяга. А тогава и едно от местните момчета си спомни как наоколо е бродел странен сеньор с красива жилетка и е събирал камъни. Чак тогава разбрахме какво е станало. Трябваше спешно да намерим диамантите. Пърси, много ясно, вече нищо не можеше да ни каже, и тръгнахме да търсим приятелите му. От пияницата узнахме само, Пърси е бил при него неотдавна, но за малко, за десет минути, и даже не бил влизал в къщата. Той ни каза и как се казва момичето на Пърси и къде живее. Е, за това, че Пърси не бил влизал в къщата, ние веднага решихме, че лъже, и преобърнахме всичко там, а когато стопанинът започна да протестира, го гръмнахме. Но не намерихме диамантите и се отправихме към къщата на момичето. Там стана засечка — искахме малко да я поуплашим, но оня глупак Джекс не си разчете силите и й счупи врата. Все пак, намерихме нещо — половината от писмото, което Пърси й беше

изпратил, след като вече е бил откраднал диамантите. Общо взето, останахме с празни ръце. Оставих около къщата ѝ и около къщата на пияницата мои хора и им наредих да внимават, може пък да се появи някой и да ни даде някаква нишка.

Той се усмихна печално.

— Като стана дума, тези хора повече не ги видях. Сигурно Били се е постарал.

— Е, Емилио също си го бива — възрази Били Куршума и прехапа език.

— Този пък кой е? — недоверчиво попита шерифът.

— Един наш приятел — отвърна вместо Били Амалия. — Е, джентълмени, доколкото разбирам, пристигнахме.

— Това пък какво е? — попита Били и спря.

— Къщата на кмета Грант — обясни гробарят. — Но нещо не разбирам. Да не би да се казва Хю?

— Хубав въпрос, мистър Холидей — отвърна Амалия. — Именно него искам да задам на кмета.

13.

В голямата гостна с дъбова ламперия в къщата на Грант се намираха трима души.

— Мистър Хамилтън е отвън, сър — доложи прислужникът. — Казва, че спешно трябва да говори с вас.

Кметът и синът му се спогледаха многозначително.

— Нека влезе, Ричард.

— Да, сър.

Прислужникът почтително сведе глава и вече се канеше да се отпрати към вратата, когато на прага ѝ се появи Пит Бандита. С лявата си ръка придържаше ранената дясна. След него в гостната влязоха три въоръжени личности, една от които със сигурност беше жена, макар и облечена в каубойски дрехи. Втората личност, която в мирно време дялаше сандъци за оттеглилите се във вечен покой граждани, побутваше шерифа в гърба с дуло на револвер. Третата личност беше юноша с очи на хулиган и кичур светла коса, който надвисваше над лявото му око, и който той се сети да затъкне зад ухото си с дулото на своя револвер.

— Добър вечер, джентълмени — изключително учтиво приветства присъстващите Амалия.

Прислужникът разбра, че става нещо извънредно. Душата му се разкъсваше между чувството за дълг и желанието незабавно да бяга, накъдето му видят очите, но щом Били Куршума само проблесна с ореховите си очи към него, желанието да бяга незабавно взе превес.

— Какво означава всичко това? — рязко попита Грант.

— Всичко свърши, господин кмете — отвърна за всички Амалия. — Вие сте умен човек и се надявам, че не се налага да ви обяснявам как и защо. Собствено, цялото ви начинание с бандата от самото начало е било обречено на провал.

Младият Грант незабелязано свали ръка към кобура си, но Били Малоун го изпревари, стрелна се към масата и му взе оръжието.

— Само без излишни движения! — предупреди го Били. — Че иначе ще се наложи да ти пращам цветя, но ти няма да можеш вече да

ги помиришеш.

Младият Грант го погледна с ненавист и се извърна, стиснал зъби.

— Пит — продрано попита кметът, — това истина ли е?

Пит пренебрежително сви рамене.

— Останаха ми още хора — отбеляза той в пространството. — Онези на ранчото.

— Мислите ли, че още дълго ще останат ваши хора, когато разберат, че главатарите им са разкрити и няма да им платят нито цент? — Амалия поклати глава. — Боя се, че надценявате възможностите си, мистър Хамилтън. Освен това, имаме динамит. Вашият динамит. Така че може да забравите за вашите хора.

— Какво искате? — попита Грант и безсилно прокара ръка през лицето си.

— Отговор на един прост въпрос — каза Амалия. — Кой е Стария Хю?

— Не е важно — отвърна Грант. — Искам да разберете нещо, мисис Дюпон. Аз съм много богат човек. Ако ми обещаете...

— Знам как сте натрупал богатството си — отвърна Амалия с лека гримаса на презрение. — И нямам намерение да ви обещавам нищо, запомнете това. Та, кой е Хю, мистър Грант? Хайде, по-смело! Наистина ли ще му позволите да се измъкне, когато самият вие пропадате към дъното?

Грант дълго гледа Амалия мълчаливо. После се усмихна.

— Нека да е на вашата — каза той. — Стария Хю — това е...

Амалия не трябваше да отслабва вниманието си, защото шерифът, възползвайки се от това, че никой не го гледа, незабелязано взе от масата съда с пипера и го метна в лицето на Стив Холидей.

Стив закрепця, все едно го колева. Пиърс Грант скочи на крака, блъсна Били и измъкна револвера си. Преди да успеят да му попречат, той стреля в гробаря и Холидей беззвучно се свлече на пода. Младият Грант се прицели в Амалия, но тя успя да стреля първа и той падна. Кметът се хвърли към уинчестъра, който висеше на стената, но Били не му позволи да се добере до оръжието. Грант се строполи на пода — беше само ранен, но, очевидно, куршумът беше засегнал някаква кост.

— Кракът ми! — стенеше кметът. — Ох, кракът ми!

— Дръжте го под око! — викна Били на Амалия и леко като сърна полетя по застланите с килим стъпала след Пит Бандита, който бягаше с умопомрачителна скорост.

Грант лежеше на пода и скимтеше тихо, като куче. Странно, но макар че Амалия имаше всички основания да не съчувства на този човек, на нея все пак ѝ беше жал за него, като за всяко живо същество, което страда.

— Вие убихте сина ми! — викаше Грант през стенанията си.

Амалия се приближи и допря ръка до артерията на шията на падналия юноша.

— Успокойте се, жив е — каза тя и се изправи. — Изобщо не съм имала намерение да го убивам.

Грант ѝ отговори с такива думи, че всяка друга жена тутакси би го застреляла на място. Но не и Амалия.

— Все пак, по-добре ми разкажете за Стария Хю, сър — рече тя. — Ако разберем от вас всичко до край, това може съществено да облекчи участието Ви.

— Какво точно знаете? — прошепна измъчен кметът.

А през това време Били гонеше своя враг. Шерифът измъкна скрития под наметалото си револвер и оттам, където коридорът завиваше, изпрати към Били два куршума. Единият от тях простреля шапката му.

— По дяволите! — извика Били. Държеше на светлата си широкопола шапка с контешка лента не по-малко, отколкото на любимото си люляково шалче.

Докато вземаше от пода простреляния си „стетсър“ и горестно се убеждаваше, че е окончателно повреден, Пит Бандита избяга и се притаи, изчакайки удобен момент, за да приключи с ненавистния му враг.

Били захвърли шапката си с тежка въздишка и, като определи по тежестта, че в барабана е останал само един патрон, презареди револвера си. После внимателно се огледа и на пръсти се отправи нагам, накъдето беше изчезнал мерзавецът шериф, който беше съсипал шапката му.

По коридора имаше много врати и това никак не хареса на Били. Иди, че познай зад коя от тях се е спотаила смъртта ти! Той откряна

напосоки най-близката врата и видя полугола мулатка, която ужасено го зяпна.

— Мил пардон^[1]! — тактично произнесе младият бандит и веднага затвори вратата. При други обстоятелства непременно би останал да си побъбрят, но сега трябваше да бъде нащрек.

За негово щастие, с изостреното си зрение на човек, свикнал да разпознава опасността и в най-леко помръдналата сянка, той навреме забеляза някакво подозрително движение зад завоя на коридора и се наведе. Куршумът със свистене се заби в тапетите точно там, където преди секунда беше главата му.

— Не улучи! — викна Били, след което Пит стреля по него още два пъти и се хвърли към най-близката врата. Били го последва, без да се замисля.

Когато престъпи през прага, Пит отново се прицели в него и натисна спусъка, но се разнесе само сухо изщракване — патроните в барабана му бяха свършили. Пит изригна проклятие, вмъкна се навътре в стаята и трескаво започна да изсипва празните гилзи от барабана, за да ги замени с нови патрони.

Стаята, в която се оказаха двамата бандити, беше облицована с огледала. Даже стените бяха огледални, вместо дъсчени, и Били с известно неудоволствие видя дузина свои двойници, промъкващи се по тях.

— Това се казва бардак! — каза той.

В този миг в полезрението му попадна Пит Бандита и Били, без секунда колебание, стреля три пъти по него. Пит се пропука и рухна на пода. Оказа се, че това е едно от огледалата.

Пит също стреля и също не улучи. По-точно, улучи, но не Били, а също негово отражение.

За всеки случай Били гръмна по друг Пит, но и той се оказа мираж. Отчаян, младежът се свлече на пода и започна спешно да презарежда. На двадесетина крачки от него шерифът правеше същото.

— Е, Били — викна той и врътна барабана със злост, — май ти е време да се срещнеш с приятелите си, а?

Били сви устни и сложи поредния патрон в барабана. Той считаше, че да се припира с такава измет като Пит Бандита, е под достойнството му.

— И май ще получа петстотин долара за теб — продължи да се подиграва Пит, — пък и, видиш ли, може и да ме помилват за някои заслуги. Нали не бях главният сред тези умници и именно на тях ще им се наложи да отговарят за всичко.

— То ти и няма как да си главен — отвърна Били с висок момчешки глас. — Такива нищожества като теб не ги правят главатари.

— Ха, а ти пък какъв си? — войнствено се провикна шерифът. — Хванал си се за някаква женска, една крачка без нея не можеш да направиш, сополанко такъв!

— Пит!

— Какво? — пламенно му отвърна бандитът.

— Искам да знаеш. Когато те довърша, обезателно ще пия шампанско. Ще седна някъде край морето с красива жена и ще пийна една чаша. А ти през това време ще гниеш в земята!

— Ха-ха-ха! Шампанско щял да пие! Ти изобщо знаеш ли какво е това, пале нещастно?

— И ще изям дузина еклери — продължи мечтателно Били. — С крем.

— Дузина какво? — недоверчиво попита шерифът, като реши, че Били е употребил някаква мръсна дума.

В отговор получи пълна тишина.

— Ей, ти — викна Пит, — с теб говоря!

Той напрегнато се послуша. Нито звук. Пит затаи дъх и чу как бясно тупти сърцето му. Биеше като барабан и за миг на шерифа му се стори, че този грохот се чува чак до другия край на града и противникът му ей сега ще го открие по този неуместен шум, а това ще означава край за него, коравия бандит.

Пит се разтревожи. А-а, ясно: Били е решил незабелязано да се прокрадне към него. Всички знаят, че това гадно момченце дружи с индианците, а те, дяволите, умеят да стават невидими, когато се налага. Пит се обля в студена пот. Сигурно Били тихичко се приближава все повече, и когато дойде съвсем близо... На Пит му се стори, че чува хрущенето на стъкло под нечиитокове, и изскочи иззад леглото, зад което се криеше, като откри безразборен огън. Пет огледала с тиха въздишка се изляха като стъклени ручей от рамките си, но Били даже не стреля в отговор.

На Пит му стана неуютно. Тишината действаше на нервите му. Той отвори барабана и, като се убеди, че отново е изстрелял всички патрони, бързо ги смени. Сега Били със сигурност нямаше да го хване неподготвен.

Минаха още две минути, но те се сториха на Пит като цяла вечност. Той недоумяваше и се ядосваше. Какво чака този мерзавец? Защо не стреля? И къде, по дяволите, изобщо се намира в момента?

Куршум разби едно огледално стъкло, след него се разсипа още едно. Огледалата жално звъняха, остри парчета летяха към главата на Пит. Той се премести и застина зад пианото. Заредиха си изстрел след изстрел и скоро в цялата стая не остана нито едно цяло огледало.

— Предай се, Пит — прозвъня в тъмнината гласът на Били. — Нали виждаш, никой не остана. Само ти и аз. Ако не се предадеш, ще бъда принуден да те убия.

Пит отвърна с непристойни ругатни и това бяха последните му думи. Следващият куршум попадна в гърдите му и той веднага умря.

Без да бърза, Били се изправи от укритието си и с колт в ръка се приближи до стария си враг. Пит Бандита лежеше по гръб, разперил ръце. Струйка кръв се стичаше от устата му, очите му бяха широко отворени.

— Предай на Тим Фланаган, че Били Куршума не го е забравил — каза спокойно Били и, мачкайки с токовете си разсипаните навсякъде огледални парчета, се отправи към изхода.

[1] Хиляди извинения (фр.). — Б.пр. ↑

14.

— Били, цял ли си? — това бяха първите думи, с които го посрещна Амалия, когато слезе долу.

— Като че ли да — отвърна младият човек, когото заради точната му стрелба бяха нарекли Куршума.

Кимайки с глава към трите неподвижни тела на пода, той попита:

— Какво им е?

— Стив е ранен — доложи Амалия, — но диша. Започнах да разпитвам Грант, но той загуби съзнание. Грант-младши също едва диша. Трябва да извикаме доктора. И, освен това — тя се поколеба, — каквото и да става, трябва да намерим третия.

— Кого? — изненада се Били.

Амалия му посочи масата, около която бяха седели стопаните, когато нахлуха неканените гости.

— Виж.

Маса като маса. Захарница, каничка с мляко, три чаши, чиния с кифлички...

— Виждаш ли, чашите са три — каза Амалия. А когато влязохме, около масата бяха само Грантови, бащата и синът.

— Ясно — въздъхна Били. — Искате да кажете, че... Амалия!

В следващата секунда той се хвърли напред, закривайки я от изстрела. Разнесе се странен, мляскащ звук и Били се свлече по очи на килима.

— Били! — извън себе си завика Амалия.

Тя искаше да се хвърли към другаря си, но я спря сухо старческо хихикане.

— Не, не, скъпа лейди. Първо хвърлете револвера.

Амалия разтвори пръсти и бавно вдигна очи.

Не, никога преди не беше виждала този човек. Беше старец с извънредно благообразна физиономия, оброчена от подстригана бяла брада. Очите му бяха пронизително сини, все едно окъпани от небето. В лявата си ръка държеше бастун, на който се опираше, а с дясната стискаше револвер с внушителни размери.

— Можете да не се безпокоите за приятеля си, млада лейди — със старомодна учтивост промълви старикът. — На младини никога не пропусках, не пропуснах и сега. На приятеля ви му провървя — смъртта му беше много лека.

Амалия погледна към лежащия по очи Били и неочаквано ѝ се прииска да зариде с глас. Но се стегна. Ако ѝ провърви, Стив ще успее да се свести и тогава може би всичко ще се размине. Или поне би могла да се надява.

— Виждам, че сте изненадана — каза старецът, който зорко я наблюдаваше. — Боя се, че не успях да се представя. Казвам се Хю Хармъни.

— Стария Хю — отрони Амалия. — Вие ли организирахте синдиката?

— Да — потвърди старецът, — каквото и да е успял да ви наговори Грант по този въпрос.

— Вие сте дядото на Арабела? — тихо промълви Амалия. — И тя ли е с вас?

— Арабела ли? — усмихна се старецът и поклати глава. — О, не. Жените не са подходящи за дела от този род. Разбира се, без да броим вас, скъпа. Вие сте изключение, особа в известен смисъл уникална.

Тонът му се измени:

— Не трябваше да търсите приключения по нашия край, милейди. Америка е сурова страна. Даже, бих казал, жестока. С тези, които се опитват да играят не по правилата, тя се разправя много лошо.

— И все пак, вие сте я използвали — настоя Амалия. — Говоря за внучката Ви. Имала е ухажор от Сан Антонио по фамилия Прескът. Разбрах, че е заемал важен пост в железниците. Едва ли е имал тайни от нея, а вие, навярно, сте наминавали през къщата им като добър стар дядо и така сте разбирали кога какъв товар ще превозват. После обаче Прескът неочаквано е скъсал с Арабела. Сигурно е започнал да подозира нещо, но да обвиниш девойка, за която искаш да се ожениш, не отива на един джентълмен. И той просто е предпочел да не се среща повече с нея. Нали така?

Старецът жлъчно се усмихна.

— Обичам умни жени — простичко каза той. — Но вие, струва ми се, забравяте едно прекрасно библейско изречение.

И с удоволствие цитира:

— „Многото знания носят много печал“. Да, точно така е, както казвате. Какво още ви е известно?

— Сега вече — всичко — отвърна Амалия. — Вие сте предложил да вземете за заложница собствената ви внучка, защото сте знаел, че Робърт душа дава за нея. У вас са били скрити диамантите, които после е откраднал Пърси Бел. Всъщност, и досега имате синина на скулата си — толкова ли тежка ръка се оказа, че има шерифът? Той и съучастниците му са били уверени, че сте решил да ги измамите.

— На тяхно място и аз бих решил така — отзова се старецът. — Слава богу, бързо се оправихме. Тоест, щяхме да се оправим, ако не бяхте вие, скъпа моя лейди. Всъщност, къде намерихте диамантите?

— В пресъхналия кладенец на Джими Роулинс — отвърна Амалия. — Защо?

— Значи, в кладенеца, а? — замислено промълви старецът, а после неочаквано се засмя. — Боже мой, ама и вие сте една лъжкиня!

— От къде на къде? — попита Амалия, като го гледаше смело в лицето.

— Оттам, че бях заповядал да претърсят кладенеца — обясни старецът. — И в него нямаше нищичко.

— Виж ти — насмешливо парира Амалия, — аз намерих това, което ми трябваше, именно там.

— Кога?

— Вчера. Стив отиде до там по моя заръка, едва не умори коня си, но...

Старецът пак се засмя.

— Вие ще уморите мен, милейди! Да си призная, моите юнаци също се бяха изложили — претърсили бях само къщата и градината, а не бяха благоволили да надзърнат в кладенеца. Но затова пък после, като поразмислих, реших, че кладенец, който никой не използва, е отлично място за тайник. И изпратих отново хората ми да прегледат всеки инч там. Разминали сте с тях за малко — бедният Хъмфри вече бил изстинал, като го намерили. Така че, лейди, в кладенеца не е имало нищо!

— Правилно! — измъкна се Амалия. — Намерихме диамантите, когато се срещнахме с Лъже-Роулинс. Затова не сте ги открили.

— А току-що ми разправяхте, че сте изпратили за тях гробаря — отвърна старецът. — Стига, лейди, признайте си, че сте измислила

всичко това, за да ни изобличите. И успяхте. А сега, с ваше позволение, ще ви убия, ще довърша тези мерзавци и ще се върна в ранчото си. Аз съм стар човек и не ми трябва излишни грижи.

Той вдигна револвера. Амалия неволно отстъпи назад и усети как кръвта замръзва в жилите ѝ.

— Страх ли ви е? — весело попита старецът. — Няма страшно, Хю Хармъни не пропуска.

Гръмна изстрел и Амалия, застинала на място, видя как несравнимият стрелец Хю Хармъни се свлича на колене с дупка в челото. Стрелял беше Били Малоун.

— И аз никога не пропускам — процеди през зъби той и свали „гръмовержеца“.

— Били — промълви втрещена Амалия, — ти си жив?

— Че как! — отвърна Били, докато криво-ляво се изправяше на крака. — Изобщо, аз паднах ей така, преструвах се. Искях веднага да го убия, но той взе да разправя много интересни неща. И аз изчаках.

— Но как... — започна напълно изумена Амалия.

Били изразително се усмихна.

— Вече беше много стар, скапаният му стрелец — промълви той с нотка на презрение в гласа. — И, много ясно, не улучи. А ти какво, Емилио, да не би да повярва, че така лесно ще се оставя да ме гръмнат?

— Какво ли не си помислих! — разсърди се Амалия. — Помниш ли какво ти предсказа циганката? Че ще лежиш в ковчег още преди да е свършил месеца, а днес е точно тридесет и първо число.

— Ами нали лежах в ковчег — отвърна Били, — когато се правех на мъртвец в магазина на Стив. Така че в този смисъл старицата излезе права. Но все пак не се каня да умирам.

Той си пое въздух и се закашля.

— Свърши ли? — попита Амалия. — Хайде сега да вървим за доктор за нашите ранени.

15.

— И все пак, казал е истината — промърмори Амалия.

Няколко дни след описаните по-горе събития тя, Били Куршума и агентът на Пинкертон стояха в имота на покойния Джими Роулинс. Риджуей Стил тъкмо беше излязъл от кладенеца и беше потвърдил, че там няма нищо.

— Ама че досадно, а? — отбеляза Били. — А щеше да е такава радост за застрахователната компания — нямаше да плаща застраховката за камъните.

Тази простодушна забележка кой знае защо много раздразни Ридж. Той килна шапката си на врата, но реши, че така не му е много удобно, и отново я нахлупи на челото си.

— А защо изобщо решихте, че камъните трябва да са тук? — попита той Амалия.

— Просто, когато бяхме у едно мексиканско семейство тук наблизо — обясни Амалия, — стопаните си спомниха, че Пърси е носел две торби, а не една. А ние със сигурност знаем, че в Арчър вече у бил само с една. И си помислих, че може би е скрил камъните в кладенеца на приятеля си.

— Логично — въздъхна Ридж. — Но, за съжаление, не е така. Добре, че поне намерихме в къщата на Грант онази карта. Може пък с нея да ни провърви.

— Каква карта? — изуми се Амалия.

— Ами оная, която Пърси Бел е надраскал на гърба на писмото до неговото момиче — изненада се Ридж. — Вие какво, да не забравихте за нея?

— А, това ли! — Амалия дълбоко въздъхна. — Ридж, трябва да ви кажа нещо ужасно.

— Аха — весело потвърди Били.

— Какво? — развълнува се Ридж, местейки поглед от Амалия на Били. — Нали не искате да кажете, че... О, не, само това не!

— Да — с въздишка потвърди Амалия — картата я нарисовах аз.

— Но защо? — извика Риджуей. — Защо?

— За да изоблича цялата шайка, както би се изразил покойният мистър Хармъни — отвърна Амалия. — Ето защо.

— Но... но защо не ми казахте нищо? Защо, о Боже...

— Защото — присви очи Амалия — ви нямах доверие, и, както се оказа, ненапразно. Та нали се оказа, че вие съвсем не сте играч, а агент на Пинкертон.

— А той? — Риджуей раздражено бутна с показалец Били. — На него значи му имате доверие, а на мен не?

— На Били му имам доверие — съгласи се Амалия и Били се изду от гордост. — Но освен него на никого.

Риджуей безпомощно махна с ръце. Искаше да каже нещо, но благоразумно се въздържа.

— А какво изобщо пишеше в онова писмо? — попита Били. — Видях го само наполовина. Не намерихте ли втората част?

Риджуей бръкна в джоба си с тежка въздишка и измъкна от там злополучното писмо.

— Ето. Четете!

С тези думи той се обърна и тръгна към коня си.

— Но, Риджуей — изненада се Амалия, — нима няма да се върнете заедно с нас?

— Не — сухо отвърна агентът на Пинкертон. — Кой знае защо, изпитвам силно желание да остана сам. Au revoir^[1], лейди и джентълмени.

Той се поклони на Амалия и хвана поводите.

— Много съжалявам, Ридж — искрено каза Амалия. — Когато видите Стив, предайте му поздрав от мен. Не знам дали ще успее да се види с него преди да замина.

— Непременно ще му предам — изсумтя Риджуей. — Стив се чувства много по-добре, като стана дума. Даже напълно се е оправил и пие като преди, макар че мисис Хармъни не губи надежда да го вразуми. Бог да ѝ помага!

— А... — само каза Амалия.

— Да. Какво още? Вашият Робърт направи предложение на Арабела и тя се съгласи да се омъжи за него, но това вие сигурно вече го знаете. Всъщност, мисля, че добре направихте, че не съобщихте на властите кой е оглавявал престъпния синдикат. В края на краищата,

старецът Хармъни вече е мъртъв, а роднините му са много достойни хора.

— Но остават Грантови — отбеляза Амалия. — Те могат де се опитат да прехвърлят всичко на него.

— Хм — рече Риджуей. — Нещо не ми се вярва Робърт да се откаже от годеницата си заради това.

— Изобщо нямах това предвид! — възкликна Амалия.

— Позволете ми да не ви повярвам — ехидно отвърна агентът и повдигна шапка. — Довиждане, Амалия. Беше ми много приятно да се запозная с вас.

— Няма ли да дойдете на гарата да ме изпратите? — попита Амалия.

— Да не ви е малко вашата свита? — попита Ридж. Но щом видя как недобро го погледна Били Куршума, малко подобри тона си. — Ще дойда, ако съм свободен. Сама знаете каква ми е работата.

— Добре — намеси се Били, — щом се сбогувахте, тръгвайте си. *Vaya con Dios, amigo.*

Амалия прихна. Ридж я погледна укорително.

— Това да не би да означава „върви по дяволите“? — поинтересува се той.

— Ама наистина, върви по дяволите, Ридж! — засмя се тя.

Агентът пришпори коня си и с подвикване изчезна зад хълмовете.

— Та, какво пише в писмото? — попита Били.

Амалия мълчаливо долепи двете половинки и прочете писмото на глас.

„Скъпа Мери, мисля за теб през цялото време и затова реших да ти напиша това писмо. Надявам се, че то ще те зарадва. Сама знаеш, че нещата при мен вървяха зле и даже в С.А. едва не се стигна до катрана с перата...“

— В катран с пера овалват мошениците — поясни Били, който гледаше текста на писмото иззад рамото на Амалия.

„... Но всичко се размина и аз те обичам все така. А ти пиша, за да ти съобщя, че на мен, струва ми се, баснословно ми провървя...“

Били изпусна тежка въздишка.

„... Ако срещна нужния ми човек, има шанс да се сдобия със сто хиляди долара, не по-малко. Ти не мисли, че се хваля, този път

наистина всичко е съвсем сериозно. Когато получа тези пари, ще дойда за теб да те измъкна от онази дупка. Никак не ми харесва, че разваляш нежните си очи, като шиеш по цели дни за богатите копелета. Вечно твой Пърси“.

— Пътят към ада е постлан с добри намерения — каза Амалия, докато сгъваше писмото. — Наистина я е обичал, само че нито на него, нито на нея това е донесло щастие. Когато е намерил диамантите, е решил, че е ударил неговия час. Разбирал е, че първо трябва да намери прекупвач, а да разкрие твърде рано, че ги има, е опасно. Най-вероятно не е имал пари, за да стигне до града и да се обърне към нужния човек, за който пише в писмото си. Затова временно е скрил диамантите у приятеля си, като не му е казал нищо, а самият той се е отправил към братовчед си Боб. Но когато целта е била съвсем близо, го е настигнала смъртта.

— Сигурно това е съдба — въздъхна Били и се отправи към коня си. — Ама и Ридж си го бива, а? Как се разстрои само, когато разбра, че сте го измамила! А аз веднага забелязах, че на гърба на листа се е появил план, който в началото не беше там. Но нали не съм глупав, разбрах, че трябва да си държа езика зад зъбите.

— Ридж се надяваше да намери диамантите — отбеляза Амалия. — Колкото и да е прискърбно, изглежда, че вече никога няма да узнаем къде са. Пърси Бел не е бил човек, който би се доверил на някого. Даже и на момичето си е намекнал за какво става дума само в общи линии.

— Аха — весело каза Били и измъкна от чантата на седлото си черна торба, омазана със засъхнала кал.

— Какво е това? — попита Амалия и, преди още Били да отговори, разбра.

Разбра — и не повярва.

— Диамантите — отвърна Били. — Наглед са съвсем като камъни, но според мен са те.

— Били — прошепна Амалия, с труд възвръщайки си дар слово, — ти как... кога...

— Наистина бяха в кладенеца — обясни Били. — Докато ти оглеждаше зад къщата, аз се озърнах и се замислих, ако имам нещо за криене, къде бих го скрил. И изведнъж си спомних как пияницата ломотеше нещо за това как не понасял вида на водата.

— Но това не беше истински пияница, Били — напомни му Амалия.

— Но пък копираше истинския Джими Роулинс — възрази Били. — Накратко, погледнах в кладенеца и намерих ей това нещо.

— И нищо не ми каза? — пресипнала от възмущение попита Амалия.

— А кой ми взе шалчето? — нацупи се Били. — Кой за малко не ме удави в оная река? А кой се представяше с моето име? Е, и аз реших, че щом си такъв умен... тоест, такава умна, сецдай си се сама.

Амалия просто нямаше думи. Тя се овладя и бръкна в торбата.

— Това ли е? — попита Били.

— Аха — кимна Амалия като омагьосана, взирайки се в късчетата диаманти.

— И колко горе-долу може да струват?

— Нямам понятие. И, Били, знаеш ли какво?

— Какво? — нацупи се младият бандит, предчувствайки, че сега здравата ще го кастрят за това, че нищо не е казал, когато е намерил диамантите.

— Ти си гений.

— Кой, аз ли? Ами да, разбира се — скромно отвърна Били Куршума и се изкашля в юмрук.

[1] Довиждане (фр.). — Б.а. ↑

16.

На 7-и февруари 1881 година Ричардсънови се сбогуваха с Амалия на гарата в Сан Антонио. До облечената по последна мода мадам Дюпон стоеше светлокос юноша, с когото си приличаха като две капки вода. Юношата беше облечен с идеално ушит чисто нов сюртук, панталони с модерен кафяв цвят и — кой знае защо — беше обут в ботуши с шпори вместо в полагащите се към костюма кожени обувки.

Амалия, както беше обещала, вземаше със себе си Били, за да се лекува в Европа. По този повод Били трябваше да бъде надлежно снабден с подходящи дрехи. Той не спря да мрънка на Амалия, че костюмът е твърде тесен и че в него няма къде да се скрият револверите така, че да не се забелязват. Впрочем, костюмът все пак го облече, но за обувките категорично отказа и Амалия се предаде.

Да я изпратят дойдоха: чичо Чарли, който изглеждаше много представително в керемидения си кариран костюм с бастунче, Робърт П. Ричардсън под ръка с Арабела Хармъни, която цялата сияеше, а също така и импозантният Риджуей Стил, който все пак успя да отдели минутка сред своите напълно неотложни агентски дела. Амалия го дари със сияещ поглед, от което пък Били се нацупи.

— О! Скъпи Ридж! А аз все се чудех дали ще успеете да дойдете.

Риджуей за малко щеше да закъснее за изпращането и взе да се извинява с това колко е зает. Полковникът го изгледа сурово. Ако в началото Амалия твърдо не му харесваше, то сега той вече не разбираше как изобщо може някой да ѝ противоречи.

— Скъпа лейди — каза старият воин, — благодарение на вас сега Арчър може да спи спокойно. Безкрайно сме ви благодарни за всичко, което направихте за нас и, каквото и да става, никога няма да ви забравим. Ако някога ви остане свободно време, ще бъдем щастливи да ви посрещнем в нашето ранчо.

— Надявам се да запазите добри спомени от нашата страна — каза Арабела.

— О, най-добри! — увери я Амалия.

Кондукторът засвири и Амалия побърза да стигне до техния вагон. След нея вървеше Били, който неуверено поглеждаше към влака, с който щяха да пътуват. За целия си живот Били беше пътувал с влак три пъти: веднъж, когато го бяха превозвали от Сан Антонио до Остин преди съда, втори път — обратно, след съда, а третия път беше в празния вагон на товарния влак с Амалия, когато отиваха да намерят Мери Дезмънд. Като всеки истински каубой, Били нямаше доверие във влаковете.

— Да вървим, Били — рече Амалия. — Нали не искаме да закъснеем!

Те се качиха в спалния вагон и седнаха в комфортното купе. Били се огледа с въздишка. Обкръжаващият го разкош го притесняваше. Той не разбираше за какво са всички тези меки възглавници, красива тапицерия и печката под краката му.

Риджуей Стил дойде под прозореца им.

— Значи, вие заминавате... — рече той.

— Именно, Ридж.

— И никога няма да ви видя пак...

— Най-вероятно, да.

— Жалко — въздъхна Риджуей. — Ако някога решите да ме навестите, няма да имам нищо против, помнете това. Ако ви омръзне вашият Дюпон...

Амалия поклати глава. И наистина, как можеше да й омръзне човек, който просто не съществува?

Риджуей повдигна бомбето си и отстъпи крачка назад.

— Ридж! — извика го Амалия и извади от чантата си някакъв доста обемист пакет. — Това е за вас. За спомен от мен.

— Какво е това? — попита доста изненаданият агент, докато приемаше подаръка през отворения прозорец.

Били се намръщи и разкопча сюртука и жилетката си.

— Тайна — безгрижно рече Амалия. — Прощавайте, Ридж, и Бог да ви пази.

Били въздъхна и заразглежда часовника си, прикрепен с верижка към жилетката му. Това беше първият часовник в живота му и той се гордееше с него като дете с новата си играчка. Само като му купи часовник, Амалия успя да го уговори да облече новия костюм.

— И все пак не трябваше — отбеляза той с укор, когато Ридж се отдалечи с озадачен вид.

— Кое не трябваше?

— Застрахователните компании — заяви Били — са длъжни да плащат, щом са поели тази отговорност. А иначе се получава нечестно: всички пари за тях, а за другите — ядец.

— Били — тихо каза Амалия, — никога не бих могла да използвам тези диаманти. Щеше да ме е срам.

Били само подсмръкна.

— Знаех си, че точно така ще постъпите — отбеляза той.

Влакът плавно потегли. Котелът засвистя, изпускайки пара, колелетата затракаха. Неочаквано Били подскочи от мястото си.

— Господи Боже, пак тя! Не, следващия път със сигурност ще я застрелям, толкова ми е омръзнала!

По перона, препъвайки се, тичаше мисис Бишъп, дамата-благодетелка, и пронизително викаше:

— Спрете влака! Закъснявам за съда в Остин! Незабавно...

Но влакът вече беше набрал скорост и скоро гарата на Сан Антонио се скри от очите им.

— Слава богу — въздъхна Амалия, — провървя ни. Страшно ми е даже да си помисля какво щеше да стане, ако те беше видяла.

— Нали ви казах: щях да я застрелям — изсумтя Били и извади от джоба си някакъв тежък камък. Амалия се вторачи в него.

— Господи, Били, това пък за какво ти е?

— Все пак е несправедливо пинкертоновското детективче и ония темерути от застрахователната компания да получат всичко — отвърна неподражаемият ѝ приятел.

Амалия я сърбяха ръцете да цапардоса Били по врата, но успя да се сдържи с героично усилие.

— Господи, Били, какво е това? Откъде го взе?

Били завъртя безформения камък и сърцевината му заблестя във всички цветове на дъгата.

— Помните ли, Ридж разправяше, че сред диамантите имало един особено голям? Та ето, това е той. В средата диамант, а около него най-обикновен камък.

— Ти си откраднал... — започна ядосано Амалия.

— Нищо не съм откраднал — обиди се Били. — С това камъче ме халоса по главата оня момък край къщата на Роулинс. Не помните ли? Аз още тогава се зачудих — какъв е този камък, дето почти щеше да ми пробие черепа? Дай, викам си, да го взема с мен, току-виж ми потрябва. Завъртях го, а той заблестя. И тогава се сетих. Камъкът лежеше край кладенеца, огледах наоколо — по земята няма други. Тъкмо реших, че съм се объркал, но изведнъж си спомних как вие изскочихте от кладенеца и застреляхте хората на Доминго. Ами ако, викам си, и този кладенец не е кладенец, ами е само за прикритие? Общо взето, наведох се, а там, на третия ред отгоре — нещо като вдлъбнатина. И в нея — черна торба.

— Значи си ме лъгал! — възкликна Амалия извън себе си. — За това, че просто си се поставил на мястото на Пърси и си решил...

— Емилио — раздразнено рече младият бандит, — за какъв дявол ми е да се поставям на мястото на оня идиот? Работата е ясна — скрил е всичко в кладенеца, но е бил толкова глупав, че даже не е забелязал как е изпуснал най-големия камък.

— Пристигнал е при Роулинс през нощта — напомни му Амалия. — Но ти! Ти!

— Какво аз? Аз взех торбата, а това камъче си го сложих в джоба на гърдите. Да не го загубя, нали. Виждате ли тази драскотина тук? Това е белег от куршума на стария мерзавец. Добре стреляше, все пак трябва да му се признае.

— Значи, и за това си ме излъгал! — нахвърли му се Амалия. — Не той е пропуснал, а просто куршумът е отскочил от диаманта. Ти изобщо...

— Аз тогава и не съобразих веднага какво е станало — призна Били. — Чак после разбрах, че това камъче ме е спасило. Разбира, понякога е полезно да имаш такъв камък у себе си, но сега, когато престрелките като че ли свършиха...

Той протегна на Амалия блестящия диамант.

— Вземете. Това трябва да бъде ваше. Нали вие сама казахте, че не бихте се отказали от такъв камък.

— Изобщо нямах предвид това! — възмути се Амалия. — Аз просто...

— И въобще — заяви Били, без да я слуша, — скъпоценностите трябва да ги носят младите и красиви жени, защото на тях всичко им

отива. Така че този камък е създаден точно за вас.

В този момент в купето влезе древна дама със стиснати устни, цялата окичена с брилянти като коледна елха. Кондукторът, който я настани на мястото ѝ, почтително попита дали има нужда от нещо, на което дамата през зъби отвърна „не“ и поиска да затворят прозореца. По-нататъшният разговор на Амалия и Били стана напълно невъзможен.

— Добре — каза Амалия, като скри камъка в чантичката си, — ще запазя това... този предмет като сувенир от пътуването си.

Тя поклати глава.

— Просто не знам, Били, какво щях да правя без теб!

— Аз също, представи си! — искрено отвърна Били.

Издание:

Автор: Валерия Вербинина

Заглавие: Лейди и самотният стрелец

Преводач: Ася Петрова

Година на превод: 2020

Език, от който е преведено: руски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2020

Тип: роман

Националност: руска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13516>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.